

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.**

GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.

Adnotationes ad lib. V — IX.

- **ARGENTORATI**
TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI

MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHÆUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCH.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

ATQVE TREUTTET ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORiar.

T. VI. P. I.

ADNOTATIONES

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στεγυμόνος) Mera haec nonnemi-
mini sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Ueberior-ne de *Paeo-*
nibus commemoratio? At illa commodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius apertissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad *Tragici Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num παιανίσας, [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* παιωνίσας
voluit, in quo et *Παιονες* liquidior *παρήχησις*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim πολλῶν τε *Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλόν sedem cre-
berrime occuparet. WESS.

18. παιωνίσας ἐπιχειροῦσι οἱ Παιονες) In his observata
παρήχησις *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισεύσαν, in *Od.* l. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὸν ἐκράτησαν,
Herodoteum est, ut πολλὸν ἐσώθησαν V. 102. Usitatus πολ-
λῶ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρετε. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηκίων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἰθύνων. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὸν δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δεύτερα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονούσαι πάσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνεστί φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖροις ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hecataei, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιεξίταζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοις pro φρονέοιτο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνηται, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπορὸν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγένηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχίσθαι, ἢ φρονεῖν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖτο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἡ φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἰῶν --- φορέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστῶνα (ων) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναῖος, Κρηστωναῖν ex

schedis *Med.*, Κρηστωνικὴν lib. VII. 124, 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστανίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriere loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστανία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστῶν testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae vitae varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicis laude et laetitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker.* *Advers. Misc. cap. x.* Τὸν φόντον θρηνεῖν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E.* *Dion. Chrys.* pag. 276. D. et *Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum. Trausi, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπεία πάντα πάθια: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; alterà, ἀνοργέοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv. 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Κανισιοὶ τοὺς μὲν γενεμένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto* Trausorum nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* VALCK.

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργέοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Crede operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis detersas. De Trausis, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul.* lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de *Paeonibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ὃν ἐν μέρει λέχος Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος *Euripides* *Androm.* va. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἰστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκ', ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκα τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. *Cas.*] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτῶν ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum Aeolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionic.* *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stoerphan. Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepererat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, πόθημι: *Aeolica*, φίλεμι, πόθεμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threissis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: --- quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in regem imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαζαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρους στίγμα ἄτων μεστὰς, καὶ τοσούτῳ πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλώτερά, ὅση ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων δεκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. n. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Conposit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit, ipsisque τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργὸς aē opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστελέστεροι τῇ πόλει οἱ προπελεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequae censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάναισον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικούριον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκαϊοτάτοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
liunt, θάπτουσι πυρὶ, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τῷσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σίγυννοι *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγυννοι, sed in Asia, qui ἰκπαρίοις δὲ χρωῖνται μικροῖς δασέσιν - - τέτριππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi Europaei, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὗς Ἡρόδοτός Φησι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμονὺς ἀσθενίας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναξίβητος χρόνος Φύει τ' ἀδῆλα, καὶ Φανέντα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' ἀελλπτον οὐδέν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλέουσι - - - τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν - - - τὰ δόρατα) Non videntur *Herodoteas*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσιλῆς Αἴγυες, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰβυες, Poeni? Somnia grammatici. Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κήπριοι τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύννη καὶ Σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum inpedire. Similis fabel-la in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶά τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄρεϊν, οὔτε διεξίμναι, ὑπὸ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσριγα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν ἄδαν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα *Arch.* et *Vind.* At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἡδωνός πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλάσμφ Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνεύς semper. Scripserat Criticus Ἡρωδιανός, quemadmodum et *Cassell.* in schedis, monente Cl. *Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum* *Edonidem*, *Valla*: concinit *Arch.*; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνιδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam *Poëtis Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶην (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτέρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίζειν δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatius ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque *Poëtarum* imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί' καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν δ' ἱρωδοὶ μακροκαμπυλαίνετες, (καὶ, Ἡν δὲ νόρμαι, - - - ἦν δὲ ζύγναιναι) Τίτταρες τε σπερματολόγοι, καὶ γλαὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ε'. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praebuit *Epitome*: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1265. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσης τὰς ψάμμης τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ κίνοι ταλακάρδεις: ubi scribi debuerat Ἡ ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodotum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis Clar. *D'Orvillius*. VALCK.

11. ἄγρος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, - - - ἐκάρτησασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λίνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λίνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἱρίον κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάπτραι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαννίνης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λίνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐν τῇς ἡλακάτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώσκω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμέλεον τῷ Δαρείῳ, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῇς κεφαλῇς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicoloas dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσει τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρσει, quod interpretatur ἐκτίσσει in Iliad. θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδην, hic Acliano eis ἀρδείαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ περὶ μορῶσα τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσσα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν, Odys. θ'. 302. Reduxi οὐκ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum pereommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] Iocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Ἀνδικὰ et πότατος abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae Ἀνδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Ἀνδικὴ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία - - - πεπολισμένη) Omnia ex vero si Aprianus scripserit, οὐ πόλεις ὦκουν οἱ Παῖονες, ἀλλ' ἀγροὺς ἢ κώμας κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. Paeonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πολέειν huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. D. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίης) ἡγεμόνα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc praebent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Tuncus apud Stobaeum p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνας ὁδοῦ τυγχάνων, - - - οὐ στίγης (male vulgatur ὅστι γῆς)

ἐν πορῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538. *Eurip.* *Phoen.* 1610. *Aristoph.* *Πλουτ.* 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti.* *Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. *Ξενοφῶν* (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδέασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖνες) Sic utcunque bene; melius Σιριοπαῖνες ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra Paeoniae fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Paeones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque Παιονική *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παιδία δίουσι τοῦ ποδοῦ σπάρτῳ) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπει δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπὶ τρεψι. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti Bucoliis vitae institutum, quale *Prasiadem paludem habitantium*, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θρηκῆς βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάρμακας: in quibus ego *Mosynum* Thraciae non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσσυνοι, μόσυνης, Thracum et vicinorum erant sermone ξύλνοι οἶκοι in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis Europae tractibus esse, multi inque his *Thorm. Torffaeus Hist. Norveg.* Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* Παιονίδα λίμνην, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An.* XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. δόνει τοῦ ποδὸς σπάρτω) Horum, ut puto, meminerat *Heliodorus*, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπίτρεψε, καινόν τινα χειραγωγόν αὐτῷ τὸν δισμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit *Herodotus* καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱκρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὖ ἀραρυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάρακτῆν in *Plutarchi* T. II. p. 781. n. sed nusquam θύραν καταβάρακτῆν: tantum ὁ καταβάρακτῆς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione *Cl. Reiskii* τὴν καταβάρακτῆν, et supra θύρης καταβάρακτῆς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇ dedit, nusquam obvia et in *Thes. Stephani* sine pari, quae tamen eadem ac καταπηκτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in *Vallae* Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex *Homero* et *Procopio* memini, reversurum *Vitae Homeri* c. 35. Habet praeterea καταβάρακτῆς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάρακταις ὄχυρά, quibus subito demissis occludi poterat, apud *Plutarch.* T. II. p. 705. et pontes (καταβάρακται) superne in naves hostium deiecti *Appiani* Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπηκτὴν obtulissent, quae tandem querelae causa? Pertinent ad sequentia δισσαὶ σχοινοτένεις σπυρίδες inter piscatorum instrumenta *Anthol.* lib. VI. 3. p. 548. [Anal. *Brunck.* T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς οδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter *Aristoteles* Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιῖεναι πᾶντα τὴν σύντομον. Metalla, unde *Alexandro*, *Amyn-tae* F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae *Philippus*, *Alexandri* M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud *Appian.* Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in *Nostri* VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐρός ἵστίι ὑπερβάντα, ad structuram recte, repetundum tamen ex narrationis exordio, Ἐστὶ δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτα τε ἰδίδου) Explevi orationem, quae ἐνὶ ξέλεια si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίδου intelligitur promisit, sponpondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίδου reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dirit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδους et δοῦναι idem valent ac ὑπισχεσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianeae amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laboribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarij visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δειπνοῦ ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δειπνοῦ ἔσαν, διαπινόντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, inprudens Rubrii flagitatio, Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δειπ. ἐγεν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δειπνοῦ ἔσαν διαπινόντες. Quando compositores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aetianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἶνω χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *ursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph.* *Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh.* *Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* *Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαλεῖν διαπυκτιῦσαι διαπληκτίζεσθαι διαξιφίσασθαι διαριπίζεσθαι διαφιλοτιμιῦσθαι. In *Iso-* *crat.* *Panathen.* p. 266. n. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακισμέναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλεῖστον, *adulando certantes.* διαλοδορεῖσθαι habet *Herod.* II. 121. et *διαναυμαχέειν*, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντίαι Ἱζοτρο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et Ἱζοτρο ἀντίαι lib. VI. 77. Ἱζόμεθα ἀντίαι lib. IX. 26. ἀντίαι σταθίντες *Eurip.* *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiciculum-ne κελενόμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίαι Ἱζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία Ἱζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [*lin.* 24.] ἀλγυδόνες ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π.* Ὑψ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. xix, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγυδόνες σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγυδόνες ὀμμάτων αἱ Πισίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Okearius*; collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo roganti *Ardui*, εἰ ἡ δαίμων αὐτῷ καλὴ φαίνοτο, modestissime (μάλα σοφρόνως) respondit, πέπαινας ὀφθαλμῶν: h. e.; docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desilisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἐποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάσαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὁφθαλμοῖσιν, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum Aelian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

*CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντη saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύεα, Μιλτιάδεα, compluresque apud *Portum*. Quod deinceps prudens, sed meticulousus, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σευ ἀνακασιμένου, *Valla*, uti in *Arch. ἀναγομένου*, hinc *me summoventis*, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) Talia Euripidis *Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γυναικῶν, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.*

*Ibid. ἀνέχεν ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχεν ὀρέων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομένων, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐραν, finium, esse credidit participium ion. ὀρέων. Istà solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. *Phoen. vs. 550.*) *Herodoto* quoque verbum adhiberi structurà: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνίχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὸν ὁσφραίνόμενος. II. 37. κυάμους οἱ ἱππεῖς οὐδὲ ὀρέοντες ἀνίχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.*

*CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in *Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πάνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κῦρον ἦγον ἴσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.**

19. ἐπιδαψιλεύομεθα) Nollem *Medic. scripturae primas datas*: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam *Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀντὶ Ἑλλήν Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος*

χος infra c. 25. Ἀμυνίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξανδρός ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδασφιλυνόμεθα ἑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλλην Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Vala. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, tanquam mulieres videlicet. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adpectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eumdem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παῖδας ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyae. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστρολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσάγειν, inquit Xenoph. τὰς ἐταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάδιζε παρ' ἐκάστῳ. H. Steph. corrigens ἐταιρίδια, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἐταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἤδη scribendum p. 359; 42. ἢ δὴ γὰρ ἠγύεσθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλευθεροὶ τῷ ἐνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur Iarchas bibisae, οἶα δὴ θεός, tanquam Deus videlicet! Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἅμα παῖσι κελνοῖσι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares *Libanium* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήτης: h. e., *Morello* vertente, neque enim qui *Megabazum* interfecerant in *Macedonia* etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore *Rhetor* erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβαίζον pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρώως γιναιῖκος, *Alcmenes* nuncius, in *Luciani* Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δὲ δὲ ταῦτα κατέλαβε) A *Suidae* interpretatione, ἐπὶ λαβεῖν, ἐπίσχε τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζήμενῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in mssorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaeam*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaeam* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos *Persas* interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum *Persae* perierant, verum διεφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ θερρακινή αὐτίων. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*.

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλιξάνδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum alias ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco posita. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθεσόμενοι ἐξεῖργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίῳ εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίον. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξέ τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἑλλήν, καὶ ἀγωνισόμενος σταδίων συνεξίππτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος σταδίων, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem extisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἑλλήν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνευσεν ἐκκρίβηναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνερπίζη τὸ σταδίον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. n. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus*, non Macedo, *ἐπιδοῖ ἀπιδίξαι ὡς τὴν Ἀργεῖος*, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, *Philippum* ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας οἶτος, εὐδὲ προσήκουτος εὐδὴν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' -- ὀλίβρου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Ἀρχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνας Ἀργιάδῃσιν*; apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores *Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργύρου, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. d. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus*, *Persei* pater:) et curatio *Heraeorum Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίων εἶναι) *Detersi sordes*, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecia autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπικρε τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte applicans, ut prima *Alexandri* et *antagonistae* sors exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν --- παρὰ Δαρσίου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praecoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμώεσσι ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ μετράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεὰς δίδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΤΤΟΙΣ ΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. n. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐνοστρατοπεδεύεσθαι, ἐμμάχισασθαι, ἐμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηκίῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur, ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἑγκτήματα talia memorentur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγυαλοῖς. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi *Enmor* ad filios Iacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἐγκατασθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. Polyclem p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκατεστημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, *alii*: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιγῆδεια: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσηγαγον εἰς στρατιάν ὑμῶν εὐσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentarios meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* htc ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἀγγέλων πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰακὼν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, πέμψας Δαρείους ἰππέα - - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πέμψασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Msti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φρένης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰκιστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φρένας ἔχων ἀρτία καὶ ἀκραιάς. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστῆσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δερίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilius est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphreneν mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτις cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerxem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρημάτων ἄδικον δίκην ἰδίκασι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρημάτων lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπικήν [lin. 8.] exemplis ταυρίνης, λεοντίνης, αἰγείνης, videlicet δορᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδεῖρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπικήν) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 56., παρ' Ἡροδότῳ, ait, κίτρας καὶ Ἀθροωπείῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφαίρας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius* Max. VI. c. 3. ext. 3., *Cambyzes*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐκδείρας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat *Scholias*, Σπαδίξας, ἐκδείρας. Σπαδίξ γὰρ Φλοιὸς ῥίζης περινήης· οἱ δὲ, Φοίνικος βέλδον. Male fortasse ἐκδείρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* Noct. Attic. II. 26., ῥυτῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri* *Alexiph.* vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radice ilignae discerpito. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* *Schol.* lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto *Saporem* regem perhibuisse, ac male de eodem addubitas *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Mellius* *Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰτὶν δὲ τοῦτον ἦδε etc.) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum ἀνέως κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpassus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλευς κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἀνευ κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime *Seri-*

ptor τελευτᾷ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γενόμενος τῆς στρατηγικῆς Megabazı; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob divexatos post infaustam expeditionem Persas arcescere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τοσαῦτα ἐξηγάσατο στρατηγίῃσας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otāne dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἄφρωνι, ἰννεῖσι, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἥσυχτοι, ἄνευ ἰωῆς, τοιτίστι, Φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut quaeunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίη δὲ τούτου ᾗδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγίῃσας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractantı, quam poëticam censet λέξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. B. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολίσματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. D. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπαύσης Ἀριανῆς πρό-

σημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Ap-
piani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS.
— Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque arti-
culo, id typhothetae lapsu factum, voculam τῆς temere
praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effu-
git. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quem-
admodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in
Stob. Serm. I. pag. 20. Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι.
WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male gemina-
tam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph.
quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Pa-
rii; quos sibi dissidentes Milesii pácis sumserant reconci-
liatores, καταρτιστῆρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax
Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζειν legitur
apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim
in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106.
ἵνα τοι καίνα πάντα καταρτίσω ἐς τῷτό, prouti legitur in msto,
et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ὅπως τινὰ ἴδοιεν ἀνεστηκυῖη etc.)
Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖη primitus fuisse
arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absor-
ptam: neque improbo ἀνεστηκυῖην χώρην de neglecta et deso-
lata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius sub-
ministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστη-
κός. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis re-
gio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi
hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia
urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore
vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores
fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. βουνοειδῆ
ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione
agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein re-
gione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et
Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅν τινὰ τρόπον (ὁ
κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ
τὰ τῆς πόλεως διοικήσονται: et Icti Romani, tutorem suspectum
ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. WESS.*

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχέων) Saepe παχεῖς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθείς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 777.* Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris, καρδία*) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. XIV, 24. WESS.*

11. δύναμιν τινα) *Aliquantum copiarum; Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτανισχιλίην ἀσπίδα Ναξίοις εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδόντο? Non opinor: voculam τινα mutemus in ἵνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui*: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedat εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis Rep. Naxiorum narrat Athen. VIII. p. 348. b. VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniāt, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθλασσίων τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 155. *Thucydidi στρατηγός τῶν κάτω* audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Nazum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. B. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. *χρήματα δ' ἔνι πολλὰ*) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, *χρήματα* δὲ ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. *ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτοῖσι ἐνδεδυμένον*: et cap. 183. *ἐνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρύσειον*. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* Epist. ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. *ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον*) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si *δικαίον* venisset, et *Florentiae* *δίκαια* maluissent, primas fuisse ablatum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. *οὕτω τέ σοι κάτ'α δοτέα εἶναι τὰ χρήματα*: et IX. 22. *οὐ ποιετέ δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι*. *Thucydides* VIII. 106. *καὶ ἐνόμισαν σφίσι ἐτι δυνατό εἶναι τὰ πράγματα* --- *περιγενέσθαι*, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] *αἰρεθῆναι* *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. *Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος*) Fluxit ex Orientis more, quo *οἶκον βασιλῆος* regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebraeorum *בית המלך*, *οἶκος βασιλέως*, et saepissime iteratum *בית יהודה*, tum *בית ישראל*. Sic lib. VI. 9. *νῦν τις ὑμῶν εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον*: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, *οἶκον οἷον βασιλείως τίθετο*, μὴ φειδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* Exercit. ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. *εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ἐστι λόγος*) Non reluctabor, ubi ex scriptis *γέ ἐστι* accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procatur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, *ἡρόδοτος* non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur *ἀρμοστόμευς*; quidem *Τήλυος θυγατέρα*, *Ψευσθεὶς* δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. *ἐς Καύκασον*) Si *Casus* Chio fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ νῦν Κάριον μὲν καὶ Κάριον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάριον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanas, et Γερώντων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελόντας accommodatus? Διελόντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Παιστρατίδας et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμερίσαντας, διανείμαντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter aliàs, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέτο τὸν Πέρσην) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρητέτο, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότῳ: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρος. Zonaras in Lex. msto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν ἄλλ' οἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonarae Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpserat: haec excerpta ad H. Stephannum missa non recepissee se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐσπέρχεται) *Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit.* In Apollonio Rh. III. 516. Τηλαμῶνι δὲ θυμὸς ὄρεται σπερχόμενος δ' ἀνόρουσι θεῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλὰ θεῶν βασιλεία σπερχεῖσα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμέθαι πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἱταξαν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, conmonescit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πράγμασι τί ἐστι;) *Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii.* Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πράγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπίσταντε etc. *Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc.* Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, *Quid tibi rei mecum est?* apud Plautum dicitur, *Quid mecum est tibi?* Stich. II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis affirmaret. Demosthenes. qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διεικνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῶγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

"Ἔστω γεωμετρικὴ δὲ καὶ σοὶ πρῶγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινῶν; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτεσίδω κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam mallets. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo *Demosthenis* τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; et in notissimo illo τί ἐμοὶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrationia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτά, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Ch. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαντο σιτία ἐτίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam*, *Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττιν. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσάξαντο σιτία ἐτίων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προσάξασθαι. Quae habet ἤκται et ἐσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ σιτία καὶ ποτά τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσενίσκωντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset mūrō munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. A. τῶν παρὰ Νάξιους εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ᾤκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; in primis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Eip.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων εἰσβολαῖς ἐσκευαργήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tueretur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶται) ἐκτελείσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεται) ἀπαιρεθήσεται instauratum a Gronlaudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεται non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλασσώσεται: maluerunt ἐλασσώθησεται lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* Τιμήσεται et *Pierseus* in *Mozrid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι exspectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas in Poliorcetico et Polyaeus l. 1. idem tradunt.*“ GALEUS. Quae Gellio vocatur *Noct. Att. XVII. c. 9.* inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes Chil. III. vs. 512.* et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorcet. c. 31.* ut ipsa retineat pleraque omnia *Herodoli* verba: Ἰστιαῖος βουλόμενος τῷ Ἀριστάνορα σημῆναι (excidit ἀποστήναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσόμενων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ἐν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δεῖ παύειν: secundum He-

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀριστᾶγορας Ἰωνίαν ἀπόστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratius, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, *historiarum scriptores*, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ἐμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν ναυτοκράτορες γὰρ, *navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus*: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχίδῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. c.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τέρμερα) Auspiciis utor Sedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πόλις Τέρμερος. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τέρμεριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum reipublicae Mileti constituit, haud plene. Ἰσονομίην et Τυρανίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖνες ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni flueret oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Πανί molimen ἔδει --- συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἔδει γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖνες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adicitur more Herodoteo: sic ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥῆσι, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι --- ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξίσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδης γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum μόνος γυναῖκάς τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ᾤκησε. Herodotus [c. 40, 10.] γυναῖκας, ait, ἔχων δύο, διξάς ἰστίας οἶκας, ποίων οὐδαμᾶ Σπαρτιτικὰ: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξέσις de repudio posita, quam enotatam Eustathius supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σιωῶτ' οὗ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυσθένης γένεσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Procopius, sollers priscorum aemulus, Bell. Pers. lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλου παντᾶσι γένους τοῦ βασιλείου (Persarum) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίκεις ἐκ σείο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi ἄπες, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρότερον συνοικεῦσαν, ἀρῆσθαι τὰ ἄλλα οὔσαν, συνέβαινεν οὐ τίκεις, ubi ἀρεστὴν vere Steph. Berglerus, quo καταθυμὴν doctissimus scriptor et Nostri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίκεις ἐκ σείο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit Wess. et sic in msstis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίκεις, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σείο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id Schaeferi non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ το latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξιο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἔξεις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΣ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσιος) Eustath. ἀπόπεμψιν γυναικὸς ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεσις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν προίσει, abiiciendis opibus, υπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Paedag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάσθ. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἐξώσιος. Sequens ποιῶν οὐδαμῶς Σπαρτινικὰ [lin. 11.] perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. Clementi obiecit Alex., Spartaε ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim prodenti, Stromat. II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. Ἐφεδρον βασιλέα) Camerarii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον Ἐφεδρον ἀγωνιζοίμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budaeum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθείᾳ λόγῳ, sive communiori dictione σχοῦσαν ἐν γαστρὶ Pausaniae: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰδίῳ ἴσχει, lucem praecedenti adspersit. WESS.

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro Herod. I. 3. oportebat Herod. I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit Gronov. idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus:* „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49 - 51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὑπέλαβε αὐτὸν μανίη νοῦσος) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαργότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compositae mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἀκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελείστερον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo λεῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγε *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγε ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγε debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? *S.*

Ibid. αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας ἦγε ἐς ἀποικίαν) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δαρμεύς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλεομένηι μίνων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. λαὸν Σπ. ἦγε dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perlegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἦγε censeretur elegantius Homericō et *Herodoteo* ἄγε? Λαὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληὸς, ὁ λαὸς, εὖ μνησκται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηὸς, νὰς, καὶ παὸς, πηὸς, ὁ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρῳ ἐν χρήσει τὸ Ληὸς. *Apud Hom.* πηὸς frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἰνίοις, αἰτ, δαρμεί. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Καλλίστον *Libyae tractum*, χώρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισε. Favet opinanti γῆν κτίσαν, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. *Carthaginienses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνιοι, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκαι* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκαι*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatis. Secundum *Herod.* Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλινες. Fortasse Μαχλίων, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἶαν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε -- ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σέι: et similia alia multa. Pro ἑξελαθεῖς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἑξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Pavii* Ἑλικώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Doric* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622, [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem *adquirentem*, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐν τῶν Λαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκίκατο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφος. Hic vellem aequae commode τῷ Λαίῳ verum nomen a me posset substitui: longum *Grac-*

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq.* Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολυκλείων καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδῶν, *Pindaro* celebratum *Ol. VI. 120.* sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βακίδος, ex eodem agri *Tanagraei* pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεώνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Elp. vs. 1071.* vid. *Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35.* Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐν τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν φάς, Ἐρυκος χώραν πᾶσαν εἶναι Ἡρακληιδέων. *Doriea* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan. III. p. 247.* τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλείους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἔχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV. [lin. 3.]* memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro XII. c. 9.* ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907.* Λαίου παλαιὰ δέσφωτα: et *Electr. 343.* ubi τοῖμα νεθετύμματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec. §. 313.* quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adiici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) *Tyrannidem* occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatas* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.]* Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus lib. XII. 9.* paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult. WESS.*

11. τῶν Ἰαμιδῶν μόντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinium* castigavit *Faber lib. I. Ep. 19.* qui de

Iamo et Iamidis plura, et *Pet. Victorius* lib. XIII. Var. c. 13. Adsolebat τὸ πολὺ κλεῖτον καὶ Ἑλλαντας (verba sunt Pindari) γένος Ἰαμιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία uti, quorum observationi *Pausanias* adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰσὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προεχώρει χρηστὰ θυομένη *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a *Pavio*, ταῦτα δὲ οὐ οὔτοι a *Reiskio*. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentianum* prope *Crastin*, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. *Ortelius*, *Pinedo*, et *Galeus* ob Κράστον *Arch.* comparant *Stephani* Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις annis Italiae. De Sicilia *Crasto* bene *Ph. Cluverius* *Sicil. Antiq.* II. p. 391. *Crastin* (tametsi de *Sybari* et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, *Ital. Antiq.* III. p. 1265. Equidem, quod olim [in *Diss. Herod.* p. 184.] professus sum, Κράστιν et Ἀθηναίη ἐπωνύμῳ Κραθίη scripsisse *Herodotum*, non muto. *Sybaris* sita erat ἀνὰ μέσον δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράστιος in *Diodori* XI. 90. et XII. 9. De *Crasti* silentium. Porro ubi de *Aegis Achaiae* Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθις ποταμὸς αἰνναὸς ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ εὖνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante *Pausania* VII. 25. Cur illum quaeso *Aehaiae* perennem amnem, αἰνναὸν ποταμὸν, vocat, si idem *Italico* conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. *Torrens* hieme *Crathis* fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco *Tanagro* in *Virgilii* *Georg.* III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci* ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in *Glossis*: *Ξηροτάμος*, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse *Vir* praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) *lustum* hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῦμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἔσεσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσταται πολλαπλήσιη: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. Συνέπλεον δὲ Δωριεῖ etc.) Praeter populares Spartiatae nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συγκρίστας*: non certe Atheniensem, qualem nobis interpres praebet Pausaniae p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριεῖ - - σταλόντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud Herod. inter *συγκρίστας* est *Θίσσαλος*. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic **CAP. XLVII.** periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex Herod. *Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 55. [p. 583. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγισταίων) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. Wasse ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιεγένετο τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρεω) Numero mssorum Πυθαγόρεω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librariorum.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginensibus et belli in hos colonos ambizioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. iam τυραννίδα ἐπέχειρησε *Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aelianū Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραίῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οὔχ' ἔτι πλείων) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐωῦτοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλέος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται iudicemus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκίον πίνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντέτυκτο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακιον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν εἰς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στράν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, *res sunt urgentes et praesentes*. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, *de praesenti rerum statu colloquentes*, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τὰδε ποιητέα εἶναι, lib. VIII. 19. *Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Ciceroe Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.*

17. τόξα καὶ αἰχμή βραχεία) *Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχεία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχρυσωμένα. Hic βραχεία, loco βραχέη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.*

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) *Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἀδελφον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἀν' ἐχ. S.*

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακειμένοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἀν' ἢ θυμὸς, αὐτοὶ ἀν' ἔχουσι. VALCK.

36. Κιλικίαν δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) *Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι εἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in*

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ Θωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπειω I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεια, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπεια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεια ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τέ ἐστι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τὸ τρι γένος ἢ σατυρίσκοις Ἐγγυθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινά σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδι χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλον Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσιν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi, 15., ubi viridi - - certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβλέσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δὲ - - ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
εὶ δὲ οἱ ὑποχείρια πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
alibi. Hic vero vehementer παρέχον δὲ blanditur ob codi-
cum copiam, et verbi frequentem in *licentia* usum: παρεῖ-
χε ἂν σφι, *ipsis licuisset*, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ εἰ παρῆσχε,
non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
Porto. WESS.

Ibid. παρὲν δὲ τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρὲν. Eurip-
idis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρὲν μοι, τῷδε δουλεύσασαι
ποτέ; Ipse Herod. I. 129. παρὲν αὐτῷ βασιλεία γενέσθαι. Sed
multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud *Herodotum*,
notat ἔξεισι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III.
142., ἰμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
παρεῖχε ἂν σφι - - - εὐπετίως ἔξευξάνειν τοὺς Πέρσας. In oratione
Candaulis, παρῖξει, per παρίσται interpretatur Dionys. Ha-
licarn. qui nec ipse participium παρασχόν in eundem ad-
hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρασχόν,
et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22.
326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθον ἐς τὸ συγκαίμενον) Vide quae mox
ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἑαυτὸν εὖ) Longe eos, qui de excel-
lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
Spartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε,
Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
bus inmaniter discrepante, ἐσθῆτα ἔχων πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλ-
λην τρυφήν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
Suidas in Οἴκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐεπία λέγεις Λακιδαιμονίοις) Advertit
animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετία sive εὐπέτεια,
cui, plures si suffragarentur, patrocinium haud abnue-
rem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπεσίην εὐπε-
τία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐεπία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. εὐεπρία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐεπρία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐεπρία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum εὐεπρία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐεπῆ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐεπῆ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἴκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (εὐεπρία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐεπρία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσετῆκε) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἅτε ἱκετεύων ἐπακοῦσαι, et H. Stephani παρυστήκει. VALCK.

Ibid. ἐπακοῦσαι ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετεύων ἐπακοῦσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id ἐσελθὼν ἴσω ἅτι ἐκεῖνών : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παρεστήκει, assistebat, loco προεστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. S.

13. διαφθερεῖ σε) Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθορεῖ Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερεῖ σε ὁ ξείνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgus, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλης; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποσταῖς ἱης. Apud Hesych. vulgatissima vox Ἀποστάς; auctoritate legitur Aeschyli munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλιον. Dorice φθαίρειν dicebatur, ut κταίνειν: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξενύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλιον et κρεύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. Theocrit. Eid. V. vs. 40. Φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. Aristoph. Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, Demostheni dicitur Aeschines pag. 180. Venuste Μενέλεων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἶκοι τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμὸν et παρασάγγας. In Xe-

norphontis 'Αναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμῖ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἥμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσιν comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνῳ ἀνδρὶ σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτώ, πῇ δὲ τούτων ἑλάσσους, οὐ μὲν τοι ἦσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus De la Barre, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et Heeren in Ideen über die Politik etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τε ἔπεισι) Portas, πύλας, fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, הַנְּהַר הַיָּדֵשׁ, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enormiter lapso. WESS. — Popularis sui De la Barre lapsum, qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]*

22. Τίγρης) Quum in *Aldi Camerarii*que exemplis et msstis duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefero* priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in *Matienis*: ὁ δὲ ὕστερον [lin. 25.] alter vertitur a *Valla*. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter exspectationem taceatur. Pinge itaque cum *Cl. Pauw*, εἰ δὲ ὕστερον ἐκ *Ματινηῶν*, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in *Matienis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν πρότερος, *Viro* docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit *Scriptor*. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*, cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren. S.*

28. ἰσβάλλοντος) *Arch. ἰσβάλλοντι*, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibiae fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τέσσερες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* *IDEM* *Vir doctus* haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae *Kluitii* „coniectura, σταθμοὶ εἰς τέσσερες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmorum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Actor. Acad. Inscr.* p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

33. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰς ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quinguinta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μερμόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐννεήκοντα) Critici ad Comici *Plut.* vs. 388. Κέχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἰσδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. ἐτυραννίσοντο - - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεῖσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλθίαν οὐδὲν ἴστιν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronimus* [*Rhodijs*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἐταιρικὸν συμφρονησάντων πολλὰς τυραννίδας καθίδε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys. Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodius* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, *Or.* XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eictos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel factorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incocepto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτὸν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth. contr. Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις αἰμύνῃν τι πάθῃ τῇ δημοκρασίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεὰς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini *Διοφάντου* alterum ex *Codd.* debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis *Διοφάντου* fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Coindre*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτη τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquantur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', 'Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex cum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλήθι λείων etc.) In versibus, *Hipparcho* fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλήθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲις ἀνθρώπων ἀδικῶν fingeat, longe a *Brodacii* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερτιθέμενος ὄνειρόποισι) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπιάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπασμὸν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis *Hipparchi* auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab *Atheniensibus* recepti praeter ceteros dicuntur *Ταναγραίων* οἱ μεταστάντες, *Δωρῶν* *Πελοποννήσου* κρατησάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς *Ταναγραίους*, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ *Θηβαῖοι* ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, *Γεφυραίους* τοὺς *Ταναγραίους* καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρ[is].] De his egerunt Gephyraeis: Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. Ε. Ἀριστογίτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραῖον γεγονέναι λέγων ἀνέκασθαι τοὺς δὲ Γεφυραίους--- Φοίνικας εἶναι Φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσήγαγον διδασκάλια) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδεξον μὲν ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. ἐν ἰνὰ πρῶτον ἐκεῖνο πρόστυγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκέειν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῦτοις ἐχέοντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρέωνται Φοίνικας: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptiois seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praefereunt, prorsus oblitos Aristotelis Θυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαία, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correcta sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium *rasarum*, sive διφθερῶν, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminae cap. XIII. eiusdem Pliniani libri. Βίβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βιβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc βυβλίωνων ἔπλων mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλοῦσιν) Vallam sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eumdem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον videbatur incerto scriptori περὶ Ἀπίστων, c. 3. conf. ad Palaeph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερῶν, jecte Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedoniae Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Aroturus qui Prologum agit in Plauti Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Ista Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, αἶτ, ἐν ἧ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Quae praeter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρένιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφίας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου) Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὴ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλαστα ἐπὶ τε ἀρχαίότητι καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae* Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De inscriptis litteris in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ioniciis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Τ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript.* Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffei*um *Antiq. Gall.* pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulto: γράμματα θαυμαστά, ὡς παμπάλαια *Plutarcho* de *Socrat.* Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδιὸς τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις, ex docti scriptoris suspicione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxi olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκε, ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod.* pag. 167. Quidquid a *Scaligero* super litteris his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript.* Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. E. illas, αἰτ, τετρακίς ἢ τετράς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb.* p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem *Salmasii* MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: ἰόν' ἀπὸ Τηλ. ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud *Pausaniam*; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλεγείων γράμμασιν ἴστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίοις) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἰὼν ex prisco ἰω eundi notatione, quae *Reiskii* opinio, censeatur, mallem ἰὼν cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1. 51., Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰὼν commutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Miseris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκε νέων ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην ἀν εἶη κατὰ Λαῖον sincera sunt. *Amphitryonem* Laio, *Herculem* Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκώντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis filio nomen habens*: non, *Hippocoontis filii*: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskio* placebat: filius *Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκώντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδώρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκώντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* insta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius, vixit *Oedipidis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat Ἑγχέλεας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat *Mardonius*, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἐγχέλειον στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. *Laodamantem*, ab Argivis victum, ἐς Ἴλλυριούς abiisse scribit; de *Cadmo* antea, ἐς Ἴλλυριούς καὶ Ἴλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἐγχελίας: vere, sicuti ex *Apollonio Rh.* IV. 519. constat. *Sequentia* [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, *Gephyraei autem cum in suspicionem venissent*, verterat *Valla*: hinc quid ille legerit, quaestio. *H. Stephano* placuit ὑποπτευθέντες, *L. Bos* ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore *Laurentius* fuit ex schedarum consensione; loci sententiam *Cl. Gronovius* optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες; tenens *Gronovius*, ἥσιν istam latine sic convertit: *Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas*. In *Notis* autem idem *Gronov.* monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse interseri. *Wesselingius*, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem *Gronovii* ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab *Boeotis recedunt* graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta *causam* significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae *Boeotis*, propter *Boeotos* secessisse illos, id est, metu *Boeotorum*, sive a *Boeotis* coactos; quam in sententiam commodè *Larcher*, *les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes*. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse *Scriptor* cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec *derelicti* verti debuit a *Gronovio*, nec a *Larchero* his gallicis verbis reddi, *on les laissa alors tranquilles*. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt *relicti*, qui in sedibus suis manserant, nec ab *Argivis* erant *eieci*. S.

11. Ἀχαιῆς Δήμητρος etc.) *Cereris Ἀχαιῆς*, quae et *Gephyraea*, templum et sacra praetereo. *Cupidis* abunde labor *Io. Meursii* Lect. Att. V. 31. et *S. Bocharti* lib. I. *Canaan*. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λειψύδριον. Sic scribitur apud *Hesych.* hac voce et alibi, et apud *Suid.* in Ἐπὶ Λειψυδρίῳ: item in *Scolio* apud *Athen.* XV. 695. E. et apud *Etymolo-*

gum p. 361, 31. et p. 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique damnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paeoniae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάργης Lipsydrion locans; eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Hesychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrion* Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψύδριω. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrion rem pessime cecisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. f.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. *WESS.*

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμός Σημαλίου Διός dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyraldo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλίου facile dabit genuinum, ut arbitrator, Ἰκαμάλιον pluviæ Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Iemaeo (Icmæo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βωμόν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκαμίου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάρνηθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. Παιονίης καὶ Παιονίδαι coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάρνηθος. S.

14. τὸν πρὶν --- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. πωρίνου λίθου) In Iungermanni exemplo Παρίνου οpe-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol-
luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici in-
terpretes, et Cl. *Taylor Lect. Lysiac.* p. 619. [pag. 254. ed.
Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, *Hist.*
Nat. lib. XXXVI. cap. XVII. sect. 28. et, quem ibi *Hardui-
nus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Λίδων* pag. 392. ed. Dan.
Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ἂν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Δα-
κεδαίμονιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen-
tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri
debent id crimen *Alcmaeonidis* impegisse. conf. cap. 90.
huius libri. Mox lin. 4. pro *χρησόμενοι*, praeter necessita-
tem, *χρησάμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c.
p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) *Herodotum* se-
quutus *Schol.* mstus in *Aristid. Panathen.* Ἰππίας, αἰτ, ὡμῶς
ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν. οἱ Ἀλκμαιωνί-
δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν
Πυθίαν, τούτῳστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corripi-
gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τούτῳστι τὴν ἐν Δελ-
φοῖς) ἱέρειαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαίμονιοις βοηθῆσαι
ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae-
monii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρα-
τιᾶς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem
Herodotea criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. D.) ora-
culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissimus;
sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pecunia
corruptam non dubitavit ut *ψευδόμαντιν* traducere.
Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur
atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni*
conciliatus *Delphus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν πρόμαντιν ἀναπείθει
τὰ *Κλεομένης* ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon*
Delphis aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se-
cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν
ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνῃσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le-
gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut
utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπεισμένη
αἰεὶ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Donis*
corruptae, nec mirum in hac fraudum officina, recentior
historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin. 9.*] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates *Platonis* in *Apolog. p. 29. c.* ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὧς ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commo- dum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur Antigones cum Creonte certamen vs: 460. et seqq. VALCK.

4. προφέρειν σφί) Sugillantur a *Plut. de Malig. p. 860. n.*, ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ul- tro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit. magni viri fert p. 116. f.*) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam qui- dem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [*lin. 8.*] ξείνῳ τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictio- ne ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσσχών) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vici- nia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de Gono sive Gonno in Perraeis, atque adeo Thessaliae. Sed discre- pat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis Thessalorum in *Thessalia* quaera- mus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra Thessalam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Lar- chero Κονιαῖον ἄνδρα* intelligamus Conio oriundum Phrygiae oppido, *Plinio lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40.* (ubi conf. *Harduini* *Emend. num. xc.*) et *Hierocli* in *Synecd. p. 666.* memorato; neque enim incredibile esse, cognitionem quandam Thessalis intercessisse cum Phrygibus, idem do- ctissimus *Herodoti* interpret ostendit. S.

23. ἐς τὰς νέας κατέρξατο) *Laurentii ad naves repulit*, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass. lib. XLVII. pag. 396.* καὶ ἐκείνους ἐς τὸ τεῖχος κατήραξαν: et *lib. XLVIII. p. 416.* καὶ τοὺς περὶ τὸ τεῖχος καταρά- ξαντες. Noster V. 196. καὶ ἐκατέραντες σφίτας ἐς τὰς νέας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείρεξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. WESS. — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελ. τείχεϊ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ φάλα) *Unius Anchimolii* εἰς τὰ φάλα numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ φάλα τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλίδου τοῦ ἐν Κυνόσαργεῖ. De isto *Herculis fano* *Meursius* egit in *Athen. Att. lib. II. c. 2.* Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinis Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. VALCK. — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφὴ, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112; 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ τὰ φάλα (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου τὰ φάλα, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra.* S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag. II. cap. 2, 9.*; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, Cl. *Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος ἐλάξ lib. I. 207. et Poëta *Iliad. v. 601.* ἰθὺς Μενελάου κυδαλμοιο Ἦε, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἔτω apud *Stob. Serm. XLIX. pag. 356.* Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippiae* explicat in *Lysistr. vs. 1154.* *Comicus.* WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo *msstorum* silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφᾶς τὸν στόλον τοῦτον ἐρησέσθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [*lin. 7.*] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίκτον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆχος Πιλασγικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτίθεντο τὰς θυγατέρας παιδία εὐσας εἰς Ὀλυνθον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζεύγη ἢ ἀνδράπαιδα ὑπεκτίθεσθαι εἰς τοὺς προσοίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτεα etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. ἐς Σίγειον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκέτι δυσκέλαδος Φάμα γυναῖκας ἔχει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινα

Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰώθει, αἰτ, παρὰ μὲν γὰρ πίστεως ἕνεκα τοῖς λόγοις ἐπαίνους τι- νὰς Ἰσαγόρας δὲ, Φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτῆρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομποιουμέ- νου τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Pena- tes Apollinem πατρώον, et Iovem ἐρκείον: Herodotei Isago- rae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memo- rat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Κα- ρίου Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Καρίων, οὗ μέτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυ- σοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Grae- ciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴσῃ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cy- clope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρίων σχήματι καὶ μοίρᾳ θρέψεσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scri- ptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησε.) Huc re- spicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyran- nis πολλοὺς ἐφύλετεύσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἶπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Polior- cet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ine- ditus: Τεσσαρῶν οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδιδῶς μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I. E

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν P'. ἡρώων ὀνόματα ἤλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλῆσαι τὰς φυλάς ὥς μάλιστα κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμόν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἐποίησε δέκα φυλάς, ἵνα καὶ, εἴτε βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆσθαι, μὴ δύνηται πῦσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P' in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit *Wess.* in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παίδων γι Λέοντος. De *Media*. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen *Τελόντος* ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta *Γελόντες* in *Αἰγυρίωνος*. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon*. p. 91. olim *Γελόντες*, quod ob vicinam *A.* et *Δ.* idem. *Euripidis* in extrema *Ione* verba, et *Pollucis VIII.* 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, *Nov. Lect. V.* 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] *Τελόντας* defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi *Attici* partes, non ab *Ionis* filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime *Τελόντες* explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΤΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΗΛΗΤΕΣ, tribus *Cyzicenae* quatuor; haud dubie ex metropoli *Mileto* derivatae, atque ad hanc ab *Atheniensibus*, *Milesiae* coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem *Τελών* virile inter *Attici* nomen apud *Apollon. Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργαῶν in marium propriis nominibus, quantum recordor, non sunt, neque Γελαῶν. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελαῖοντες, principe loco Athenis et Cyzici habitati, haud alii ac εὐπατριῶδες sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελαῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελαῖν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γελαῶν, Syracusanus rex, hinc Γελαῖοντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones uli Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sieyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἶνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδῆσθαι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur. εἰς τὰ θάματα παραγγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαλβωδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπὶ τὸν εἵνεκα, quae ad ἔπαισι βαλβωδοῦς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἀργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμεντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῆων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρήχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrys. Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeecuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, ut est in Epigr. cdxvii. T. III. Analect. Brunck. p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) Dio Chrys. Pythiae istud responsum alludens Or. III. de Regn. p. 43. B. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde Casaubon. ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupido adest, haud possum. Λευστήρ Suidae in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, Aeschyli λευστήρ μόρος, [lapidationis supplicium,] VII. c. Theb. vs. 205. At quidni λευστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio* ? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείαν* λευστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. *WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκεῖνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ „αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, „ὅ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώϊον τύραννον: respicit oraculum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum tyrann.* no. *Herodotus* *Terpsichore*: - - - ἐκεῖνον δὲ ληστῆρα. *Editiones* *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta *Regem* inter et *Latronem* videbatur oppositio: de se et *Anibale Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τοῦ - - - ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensium* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείαν* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, τούτῳστι λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* conicerentur, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλεθρὸς frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πίδαν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβει, pro ταφῆναι ἄξις, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐπονειδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δεδρακότας. Tandem *Λευστῆρ* proprie idem est ac *λιθοβόλος*: atqui hoc ipsum, sive *λαβόλος*, in eumdem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Menalippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud *Statium* Theb. VIII. 718. et *Ovid.* in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmannus*; adde *Valckenar.* ad Tragicum Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἀστακός, quod cancri quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστρακὸν h. l. pro Ἀστρακὸν scripsit. S.

22 seq. Μηκιστία --- Τυδεία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Meisitem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλεία, Ὀδυσσεύα, Περσεία, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πέρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μενίσθος et Μενεσθεύς: Ἀντιφάτης et Ἀντιφατεύς. VALCK.

50. τραγικῶν χοροῖσι) Vero bene si concinat, Sicyonios tragoediam invenisse primos, Athenienses consummasse: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. b. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικαὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, choris tragicis ante Thespim *Adrastus Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui Thespis, tragoediam Athenis docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam Olympiadem, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, tragicos choros, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poetae rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi chori; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum terminationem significari in -άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt ῥάται, ὄνιται et Χοιρεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεὶς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γιλοῖσθαι ἐπίθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπίθηκε, solas et non nisi *terminationes addidit*, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὄνεις, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adiicere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μὲντοι etc.) Quae de mutatis post Clis-thenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Dorien-sium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἰς τοὺς Ῥαλίας καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Dorien-sium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλούς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικωνία, καὶ Σικωνίαν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῖς, sive Αἰγιαλῆς. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτιρον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῆων. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omis-sum in Cod. Leid. insto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀνωσμένον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepissem Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε εἰς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vallā. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Pastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους εἰς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἢν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῷ κατὑπερβε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequenter προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσκαίεται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκαίεσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προσεβέβηθα αὐτοὺς recte *Schol.* explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε εἰς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit *Schol.* in *Aristoph. Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλέεται Κλειμένηα) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. Cleomenes στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκατεργασόμενος. Haec vero tertia, secundum *Herodotum*, Cleomenis fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰγὴν φοιτᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναικίκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. n. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξέβαλε Κλεισθέnea, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam tertiam Cleomenis expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic iam et secunda, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξέβαλε) Expellendi conatum et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cū eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγέας [lin. 8.] et Κυλῶνειον ἄγος, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢν Κόλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suis quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius cūrte-

οις ἤδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπεν καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδέας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνειον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρονης) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est Graeculi, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνιαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγίλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ Θουκυδίδου. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, aiebant, ἐγίλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι· --- διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, Φεβρὸν δὲ τὸ Θουκυδίδου. VALCK.

7. τῶν Ναυκραίων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione princepe. *Nobilias Palmerii Ναυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim Ναύκραροι fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* commonstrarunt. Cur autem *ἔνιμον* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκραίων) Ut *Magistratus* antiquitus *Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία Ἀρχουσι· τότε δὲ, addit, τὰ πλελλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία Ἀρχοντες ἐπράσαν. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράρων*, quae prae ceteris diligenter collegit *Leopard. Em. VII. 19.* nisi statuatur, in his etiam ab *Herodoto* diversum auctorem sequutum *Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588.* οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκτάς τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατείδεφθων. *VALCK.*

7 seq. ὑπεργγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεργγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνίστασι, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἔχγγων alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - - ἵφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἐκίτην ἐχέγγυον Ἦρω μὲ κακφύλασσε, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum lolum. *WESS.*

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρμῆιον [ἔρμειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδοῦν ὑπερορᾶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles* *Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τὰςδε πειρήσεις στήρας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κλειδῶν, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κλειδῶν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odys.* T'. 100. *WESS.*

22. ἐξέπιπτε μετὰ τῶν Ἀρκιδ.) Huc spectat *Aristophanes* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, δὲ αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρώτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος· ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνέων, Ὡλεγε' ὅπλα παραδοὺς ἱμοί. *VALCK.* — Ἐξέπιπτε *Valla*, a proposito decedit: excidit, Gronov. Possis. pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. *ἡκίπτεον ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων.* Mox *κατίδουσιν τὴν ἐπὶ θανάτῳ*, scil. *δέσιν*: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. *Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεὸν*) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem *Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν* *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura; a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. *Δελφοὶ* et *ἀδελφοὶ* alibi quoque male inter se permutantur. *VALCK.* — *Fratrem eius* *Laurentius* ex coniectura; nam *αὐτῷ*, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεὸν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, *Τιμασίθεον τὸν Δελφὸν*, *Isagorae* amicum, in occupanda arce *Attica* adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. b. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. *WESS.*

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de *fiducia animique praesentia.* *Λήμαα*, *captura* illis, et *lucrum*; quod *scriptionis* affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mss. omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis. *Gracvium* in *Luciani* *Soloecest.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. *WESS.*

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφί Λακεδαιμονίους --- ἡκίπτεον εἶναι) De praepositione *πρὸς*, ante *Λακεδ.* perperam vulgo interserta, a nobisque abiecta, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* *προφανῶς* ἔλεγεν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi *Cl. viri Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἐν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcae*i, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2, *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσέβαλε εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur *Cleomenes*, dum ex *Athenarum* arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in *Peloponnesum* rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph. Lys.* vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, *Cleomenes*, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφειδὴς ὑπόσπονδος, ἀπὶ τῶν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinoris istius cum *Cleomene* socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών: ubi per πόλιν *arz* est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 53. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἢ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀγορᾷ σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶς. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph. Plut.* p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus *Athenas* expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum --- in *Peloponnesum* rediret; sed, postquam in *Peloponnesum* rediisset *Cleomenes*, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ῥυσίας) *Harpocrati*ni, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ῥυσίαι πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ῥύια, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ῥυσίων καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim *Boeotorum*, ἐρείπια ad *Cithaeronem* describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleutheris*

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, *Bocotorum* finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis *Atticae* esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in *Atticis* populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰόνον αἰρέοντες καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit *Attices*, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus *Attices*, qui hic venit in censum, *Eleutheris* erat, adeoque *Boeotiae*, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. *Huius* pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438, et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons *Cithaeron* interiacebat. *Plataeis* *Thebas* abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes *Boeotiae* contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρχόμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθρίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατῖτον δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπερείης τοῦ Κιθαιρώνος περὶ Ῥοιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum viam ingressi, quae recta *Thebas* ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter *Cithaeronem* versus flectebant ἐς Ἐρυθραίς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in *Atticam*. *Ferri* nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καὶ κίειν Ἀθήνας διεσώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis* *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθραίς θ', αἱ Κιθαιρώνας λέπας Νέβ' ἐν κατωκῆκασιν. Ex *Harpocr.* constat *Boeotiae* Ῥοιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte *Cithaerone* pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super *Attices* pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit *Vir* doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. φων

se pro Ὑσίοις maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μεταβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπηλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. instus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἄτε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A, quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθέρωσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρᾶγμα ποιεῖν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Λακεδαιμόνιοι) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυμένον δὲ τούτων τοῦ ἐτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑπεφθῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certè Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπεμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίης δέομενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque *Castor et Pollux* rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter duuntaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδέλ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυοὶ πλαγίως ἐπεξυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιδῷ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliatores solenniter evocati, hinos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ὄντες,) καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Πρωτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικληταὶ σφί ἐόντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessione violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyaen. I. c. 41, 1. ὡς οἱ Διοσκουροὶ συμμαχῆσάσθαι

ἔπειτα. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουρίων ἐπιφάνειαν γυγνόναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδον, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδέοντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 65. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisi-stratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguum admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticam coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς βοηθοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτίων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. v. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰπποβότας λεγόμενους, πλοῦται καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρεὺς ἱπποβότα, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρεὺς ἱπποβάτα fuisse, sicuti Sophocl. Ai. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρῶνων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίου ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodolique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus proigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἐκαλόντο οἱ παχέες) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissa, ἱπποβόται δὲ ἐκαλόντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγιβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀεματετροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμέτραι, qui Syracusis et alibi, γαιμέτραι δι-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodieum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flaminius potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας· ἀνέθσαν τε τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ χαλκαῖς τέθριππου (leg. χαλκοῦν τέθριππον) ἀπέτισιν τῶν λύτρων. Istaes πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, ἀ περιφλαίζιν: περιπεφλογισμένων forte legit Vallia. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἢ σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδεδέχτο, ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἔσαν σῶσαι ἐν Τεγέῃ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux διμνως legit, sicuti μικρομένως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχέων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῶ ἐν ἀχλυοῖντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχλυνθέντι quaeavit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυόσεως ex ἀχλυόσεως. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, Τβριν χεῖρ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmanur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pauzan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἰς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησίαι, [fors. ἤγου ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληρόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξετίκται ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνιενταῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, Ἀσωπίδης καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολιοῦσιν Ἀθηναίους ἐκπεσὶν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλέσθαι συμμαχούς· δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἐλέσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπρυν ἔφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίμπρυν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Xenophontem, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐπιτίμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπεδίδοσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμίνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis Aeacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiace, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλέοντο Αἰάντα τὸν Τελαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοί Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἔχουσας ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἴουσιν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἔχουσας ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημάρχον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὄργῃς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὄργῃς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὄργῃς ἔχω: dicitur quidem ὄργῃ λέγειν, καλεῖν, καλεῖν: sed vereor ut dicatur ὄργῃ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινίοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐκινίοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινίοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινίοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινέομενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινίοντο) Neque Ionice dicitur σινέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἐδηλότο, scriberem ἰσινίωτο: hoc Ionicum pro ἰσινίοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινίοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἐκινίοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπεδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινίοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἐκινίοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in τω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in ησω exeuntia (veluti μελήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχρη ἢ προσφειλομένη) *Pristina inimicitia*, quae *Aeginetas* et *Athenienses* collidebat, consideratur ut vetus *debitum*: προσφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiq[ue] *Aeginetae* sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσοφειλομένη, adaucta? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, ταῖςδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξήσις, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive bonam *Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρρήτοις ἱερουργίαις apud *Epidaurios* c. 83. *Paria* *Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur *Δαμίας* nomen: facile tamen alicui in mentem veniat *Θαλλίης*, cui notae fuerint *Θαλλώ* et *Αὐξώ*: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξώ apud *Herod.* dictam scribit *Αὐξήσιν*. Binis in locis *Deas* ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique *Δαμίαν* nobis offert et *Αὐξήσιαν*, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praeferendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. *Ταμίαν* bis nuncupat, sive *Ταμίην*, *Schol. Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοι γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι *Ταμίας* καὶ *Αὐξήσις*, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἰλαίας ἱεῖας τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίοι λιμῷ διεφθείροντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἰλαίων τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, *Ταμίας* καὶ *Αὐξήσις*. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cerere* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti *θεῶν Καρποφόραν*, qua adpellatione *Tegeatae Cerere* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- ἐπὶ τὸν Ἡρόδοτον -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢν εὖ προεγμένα· πλὴν τοσοῦτό γε, ὅτι εἰδὼν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἐλευσίνοι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θεαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖς: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίη, alimentaque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud *Macrob. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.*

7. κότρεα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia αἰεὶ τὰ ἀπορίαν ἰμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἅλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πάνυ, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide. mox quae ad lin. 11. a *Wess.* notantur, ubi nullam νοθείας suspiciōnem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) *Kluitii* coniectura, ξύλου ἱερῆς ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. *Wesseling.* in *Addendis.*

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex *Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' αἶεν ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἱπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσσω -- Φύτευμα -- Ὁ τῷδε θάλλει μεγίστα χάρη Γλαυκᾶς παιδοτρόφου· φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. *Wess.**

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναίαν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortymii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθαναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Αἰοπατριον καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πατριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26; et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας - - - ἰδίδοσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινήται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδαυρον ἰδίδοσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινήται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληφόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακίῃ τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. Π. p. 129., δούναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebeendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὲ ἑγυγες διάφοροι) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διάφοροι in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοισι. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Ἀτσίβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεσαν c. 98. et ἐκόμεσαν ἐς Ἀμαθούνα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. ἄρρητοι ἱερουργίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνθέντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήσιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ἐνῆκται, συμμέμικται, ἐνεστήκη, ἐστραφῆ, et ἐστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν αἰστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτοῦς; firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aeginam simulacra repetitum: sic τεντίων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *πειρῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer *Gronovium*, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *πειρῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex *Med.* codice. Hoc *Vallam* legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, *qui --- conatos esse*. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πειρᾶν*, *quum tentarent*. Illud Herodoteum esse, *Porti* docebit Diction. in voce *Ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν παρατατικῶν*. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [*τούτων*, quae est] lectio *Arch. Valla* dedit *triremem --- eum civibus quibusdam*: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: *ἀποσταλῆναι τριήρᾱ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πειρᾶν ἐκ τῶν βάρων ἑξανασπᾶν*. Ut hic *ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν* nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud *Thucyd.* IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit *Borh.* At post *τούτους, ἐπεὶ --- πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad *τούτους* relatum, quod nullibi comparet; nam *ἀποσπᾶν* quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod *τούτων* praefereunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis *τῶν ἀστῶν* aptantium. Ad hoc *τῶν ἀστῶν*, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post *τῶν ἀστῶν* comma posuerunt; quasi *τούτους* ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, *τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc.* *Πειρᾶσθαι* dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus *ἀποπεμφθέντες* et *ἀπικόμενοι*: omnes-

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποκιμῶθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιῶν h. l. ex παραδιορθώσει natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπιειῶντο in περιῶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ αὐτῶν τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμησαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia, VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μαῖναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion*, vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 65. ταύτην δὲ αἰρέεται τὴν γνῶμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχέειν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἐμβολὴν διενανμάχουν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud acgre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάειν) Videlicet νῆτον. Alibi ἐπ' Αἴγινα, ἢ Αἴγινα III. 131. Venit inde Αἰγινάιος, Αἰγινάειν, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad *Pausaniam* lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦεν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθόμενας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, δὴ περιστάσαι τῶν τεθνήτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἤγησάμενοι τὸ πραχθὲν, περιεῖλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κενεύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγυπτίων πειρατευμένους, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ὤμους Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνήτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετίβαλον αὐτῶν εἰς τὴν Ἰάδα: et ἰσθῆτα Δωριδα mutataм voluerunt εἰς τὸν Λέον κυθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάζειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησι, κόραι διημέρουν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ δάττερα ἐπιπορημέναι. Pythae-netus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periandrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπτέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ἀνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις) ἱρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum mulieb're vestimentum περονατρίς et καταπτυχὴς ἐμπερόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαί εἰμὲς ἄνωθεν -- Πελοποννησιστὶ λαλιῦμεν. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες ταῖδε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec non ἐσθῆτα μεταβαλεῖν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. WESS. — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaef. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. D. de scortillo Glycerio, Κορίνθιον παραπέγχυ καινὸν λήδιον. Ἐδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον κυθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδατὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτνες. Vestem amictui supra humerum fibulâ, ne plane nudas se darent, necebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip., seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἴωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδατῷ, δωρίζειν. ἐπεὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λακωνεῖς ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδατοὺς χρώμεναι, ἱωνίζειν. ἥσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἴωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο *etc.*) Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἑ. τῶν ἱστοριῶν νόμον Θεοὶ δίδουσι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὴδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς Θυσίας, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων *etc.* Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or.* II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχῶ, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὖρε, Κλεινότατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. v. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμεια ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius Saturnal.* V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ χρυσεύον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. v. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth. contr. Neaer.* pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάκλητος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex Coliade promontorio, sed ex Coliade terra, ex Coliade argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμική vel κεραμῆτις, alia γῆ σμηκτική, alia σιδηρεῖτις, σμικαντική, *etc.* Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra Eretria, terra Samia, *etc.* Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Καλιάδης legendum. *S.*

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἐξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. *WESS.*

5. ἰδμεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, δικαίεν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδμεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. *WESS.*

15. τέμενος ἀπέδειξαν) Praecedens τέμενος ἀποδείξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τέμενός οἱ ἀπέδειξε ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπιπόνθῃ πρὸς Καμβύσῳ ἀνάρσια. *Portus* plura. *WESS.*

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτεντο) Mutari non fuerat necesse. *Χρησμοὶ* in Atticae arcis sacrario recte conponuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint *Musaei*, ab *Onomacrito* *Hipparchi* *Pisistratidae* tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. *WESS.*

CAP. XCI. 3. νόμω λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit *Historicus* causam, quae *Lacedaemonios* moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 15. seqq.] ὅτι κυβδήλοισι μαντηίοισιν ἱπαρθέντες ἄνδρας ξίνους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρίξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους* has voces e scholio natas atque eiiciendas arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρίδωκαν τὴν πόλιν. *Id*

his Codices forte dabunt Herod. *δήμῳ ἀχαρίτω*: ut habent *ἀχαριώτατον* VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus in-eundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *νομιζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἔσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντιπὸλιν τινα*. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem, quem sibi certe nolchant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθαρχέσθαι ἑτοίμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem*. VALCK.

5. *κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος*) Tum illi *ἐπιλοκάκειον, ὡς δεσπότην ἐργαζόμενοι*, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ τοῦ τυραννίδ*, pergenti manum iniicit. Non sunt ignota *ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384.*, conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox *πιθαρχεῖν* ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] *ἐς δ' καταφεύγουσι δι Πισιστρατίδας, quorsum confugiunt Pisistratidae*. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. *δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται*) Varie exponunt. Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget*. Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget*. Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit*, non inconcinne. Quibus omnibus *φύσας* per syncopen vice *φυσήσας*. Quid si pictum olim *φύσας* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μεγάλα φυσῶντες, maiores spiritus sumentes* in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολιτικὸν φύσματα*

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, potestas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ καταστοῦ προτυχῶν, Φύσῃ Φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ γὰρ χρεὼν φύσας Φανή. Φρένας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δι' φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirment, qua φύσας pro φυσήσας poneretur secundum Porcum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ φυσῶν (vel φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκῶν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκῶν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοις δὲ βροτῶν οὐδὲν γεγῶσι βίοντων ὠγκώσας μίγχα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρρητοι ποτί; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Einend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Vesselingio citati; quamquam in his Φρένας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρένας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν φύσας αὐξάνεται est famam nactus augeat. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-
Herod. T. VI. P. I. G

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligetur, magnos sibi spiritus sumens augetur, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. ἄμα ὑμῖν ἀκρόμενοι) Cultius hoc pro capto scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus* *Iliad.* v. 115. Ἄλλ' ἀκρόμεθα θάσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρόπο τῷ ἐξ ἐμῶ υποκειμένῳ ἀκρό: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκρόσθαι τὴν ἀμαρτίαν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκρόμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] *Hemsterhusio* idem in opinionem venerat, eleganter in *Aeschinis* *Dial.* III. 15. μόνοις δὲ ἀκρίται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀκρίται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπειρόμεθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. *WESS.*

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in *Codd.* scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. F. Σωκλέους διαβόητος. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλέους editur, et mendose Σωκλέους olim in ed. *Francf.* 1620. Vide ed. *Hutten.* T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγένης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in *Ep.* ad *Rom.* xvi, 21., qui *Act. Ap.* xx, 4. est Σάπατρος, ubi quidem in aliquot *Codd.* legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεοσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σικούνδος καὶ Γάιος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V.* et *Adr. Heringa.* *VALCK.*

Ibid. Ἡ δὲ ὅ, τι οὐρανός) Auscultavi *Eustathio*, *H. Stephano*, *Porto.* Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτι ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit *Ovidianum*, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fiunt etc. *WESS.* — Vide nostram *Var. Lect.* S.

3. et seqq. Prima *Corinthii* *Sosicli* oratio: Ἡ δὲ ὅ, τι οὐ-

φανὸς ἔσται ἐνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω τῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἀνείσ' ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγματ', οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσῃ πολυτρία Atticam opponit τὴν ἴσῃ καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγῆται ἑαυτῷ μετιῦναι ἐν δημοκρατία. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσονομίαι specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανης, δὲ βασιλείως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Article potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθητιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἢν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula communii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκδίδεσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμὴν: iterumque οὕτε γὰρ ἂν τοι δῶην θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter. suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετεδίδωσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδιδόναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. *Nostrum* l. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χολή) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χολή οὐσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex *dicterio Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχεκράτειος) Codicis *Ask.* Ἐχεκράτειος *Doribus* debetur. *Ection* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. *Aetas* et *tempus* non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post *γυναικός* et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in *graeco* sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ ὁ δὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο, omisa est priori loco *negans* particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς *Τρῳάς*, οὐδ' Ἕλληνας etc. pro οὐς οὐδὲ *Τρῳάς*, οὐδ' Ἕλληνας. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' αἴηρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴηρ etc. S.]

31. τέξι δὲ ὀλοότροχον) Oenomai τέξι δ' ὀλοότροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοοτρόχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originatio apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τέξι δ' ὀλοότροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomae, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronuntiandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a Villoisone in Scholiis *Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: Ὀλοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπύς [ὁ Γονυπέσος ed. Vill.] δασύνει, ἢ ἢ ὀλοοτροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπῆρικτος" αὐτῷ δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμασπίας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ κατὰ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης φιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικόν δὲ τὸ περιττόν" καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον" καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίαις τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A. 52.) [καὶ ἔδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] "Ἀτλαντὸς θνυγάτηρ ὀλοοίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in Iliad. N. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοτρόχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσσει) Oraculi ultima, δικαιώσσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίνην ἐκάστου ἀδικήματος ἰδικαίει: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Aerocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum elivosumque urbis situm refert, αὐτὸ οὐ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, ἐὼν συνῶδον τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus. quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίθες τε τοῦμὸν σὺ προσουδίσας πάλῳ. Sic eleganter, loco προσουδίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei עָוָה 2. Reg. VIII, 12. et עָוָה לְנַפְשׁוֹ Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt: WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphy. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτουδίζειν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κύμειον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσμειδήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγελάσαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiente labello aridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. φέρουσα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατὰκρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

late inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνύοντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Msstorum* τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ἐνομαζόμενοι Κυψελίδαι τὴν Λαέρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanius* τὰς δὲ Λαέρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de Cypseli cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντευομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadae insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam Cypselus, τῷ πύθωνος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος, adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντευομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si ἤνῃ fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a *Gronovio* ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum *Gronovius* reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείως βίοις ἀναφερόμενος

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαΐνον οὐδὲν

φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

"Ἦλθεν εὐνομήν διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοι

δώσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγών Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφοπολεύει

Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτῃσι etc.

Vide Barnesianam *Homeri* editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent *Dionis* lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod *Herodoti* nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. *Trophonius*, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῖος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo *Iovis Trophonii* os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit *Livius* XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod *Theseus* accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam *adyti* forte loquatur incola *Pythius*; (sic in *Horatio* legebat noster ille *Tib. Hemst.*) et *Cypselus* in intimum *Pythiae* descenderit penetrabile, (εἰς) πολυτεφεῖν μυχὸν, *Aeschylō* dictum *Eumen.* vs. 39. VALCK.

85. Κῦψεος Ἡερίδης) *Oenomai Aiacίδης* vitium olet. *Cypseli* pater *Eetion*; cuius patronymicum Ἡερίδης, uti *Deucalionis Δευκαλίδης*, egregie ad *Plutūm Aristoph.* p. 206. *Hemsterhusio* ostendente. WESS. — Κῦψεος Αἰακίδης, quod praebet *Oenomaus Euseb.* p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψεος Αἰετί-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim poëtis, *aquila* dicitur Αἰτός. Non itaque patronymicum Ἡερίδης, sed ab Αἰτός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt *Bacchiadae*, Αἰετόν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡετιωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad *Alexandrinum* fortasse *Heraclicidae* ductum, in *Iliad.* β. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός" --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμός formatum Ἀνθεμίδης, atque ab Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. *Herod.* [p. 110.] discimus, κλειτοῦ, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῦ offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῦ adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γὰρ μὲν οὐκ ἐστὶ παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. *Herod.* p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo *παίδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν παῖδες*. Quae mihi quidem violenta videtur: εἰσὶν certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξιον est, et pro more *ambiguum*; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi caussa, ὧν εἰς οὗτος ὁ Περίανδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successionem haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos practerea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit *παίδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν παῖδες*. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλέξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλεύσαντος postulabat διαπλώσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλόνεον vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον alia figurâ. At, quod in tot schedis διαπλέξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεὸς, γλυκύν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habet: Ἐπὶ τοῖς παρῶσι τὸν βίον διαπλεῖν: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλέξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλεύσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in *Κυψελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretum verbibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστησάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditioni structura Pavio et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἂν τρόπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλέστερον καταστησάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνέποδίζον τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc conpositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε -- τινα -- τῶν ἀσταχύν ὑπέρχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνε τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσπαχύνων ὑπερέχοντα· κολουῶν) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt.* I. 100. multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. *Quomodo tandem, γίνεται' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἥρηνου σπάχυν, Τόλμας ἀφαιρή, ἀπολωτίζῃ νέως;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles* *Herodoti*, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρέπον τινὰ τῷ κολουῶν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. *Aristides* T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μεθιστάντες ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenà, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμέων μὴδὲ εἰς ὀνήσιτος ἔστω, [*Laërt.* IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam *Homeri* cum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat.* in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ Φρονιμωτάτους λυμναοῦνται καὶ δασμολογήσουσι: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμναοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 285, 286. et *I. Wasse* ad *Sall. Bell. Cat.* c. 7. VALCK.

120. ἐς Θερπρωτοὺς --- ἐπὶ τὸ νεκυομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄορνον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θερπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκυομαντήριον αὐτόθι, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. Hesychius: Θεὸν Μολοττικόν --- ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκυομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteron. c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelae regentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περικλῆδος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίγη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταριχευτήν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχευθησομένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa βίγουν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati νεκρᾷ suo e cod. Med. νεκρῶ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ἦσαν istam sic convertit, eum Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem νεκρᾷ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῶ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρᾷ vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρᾷ neque unquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἄ, ὄν, mortuus; foemina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὁμῶν ἢ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. Vallae lectio Codicisque Arch. καὶ τοιοῦτον ἔργον, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὁμῶν ἢ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργον. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὁμῶν τὰ τῆς τυραννίδος, ὡς Λακεδαιμόνιοι. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: ἡμεῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάωμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμεῖς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδεύειν αὐτονομίῃαι: mecum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀμάρτημα τοῦ γράφειν, ἐνθίντος τῷ κειμένῳ ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes Thucydidi subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμονίοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείων (τῶν βαρβάρων) - - - μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, dis tautόν. Sosicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἵπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nola huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρῶτον γνώμην ἀπιδέξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπιμαρτυρόντα [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πέλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς στολή ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἵπαντος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut liberae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteras loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippia a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω ἐς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγίῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. z. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρίλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρίλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμεον γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλείου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsân ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec istâ si ratione digerantur, evanescunt pleraque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐτιδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεΐον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεΐον scribit ἐπιτευχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμεον,

inquit, ἔκ τε Ἀχιλλεῖου πόλιος ὀρμεῖόμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἰσὶ συγχρόν, Μιτυληναεῖ τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch. Stanley*, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro *decertarunt*, commodius *decertaverant* scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γεγόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt*. Latina *Vallae* ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice *Pass.* συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. *Paris.* vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed, *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. *Chishull* p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. *Cas.*] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σώως ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλεκτορὶν, *galeam* intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σώως, ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.*) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. *Clypeum* ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses* suspenderunt: sive, quae *Nostri* verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυοντο Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In *Alcaei* dicto ἀλεκτῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum*, *periculi propulsorem*, transire potuit. Si qui ἀλεκτορὶν *Casauboni* *Herodot.* T. VI. P. I.

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, μελῦσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραφόμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρία δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. B. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτυλήνην. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam divulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur μελῦσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλχητορὶν ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἡθάδ'. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφι ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σιγίῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δόντος πολεμικὸς γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochō: οὐ δὲ ᾔδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περσίδης) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adaspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπεμπε ἰς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλεῖμένους σφίτας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. τόοι θῆαι) Cur τόοι, quam σῶσι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλίειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλῆιν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior prodit. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ διαμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) διαμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsā e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater Μέλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* *Rhetor.* III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχικάκοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆρινατο νῆας εἰσας Ἀρχικάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re *Homerico* vocabulo ἀρχικάκοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχικάκοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. f. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἴωσι πεμθεῖσθαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἳ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἴωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλέως ἀρχικάκους τολμήσας προσεπειν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatione: non dixit simpliciter ἀρχικάκους, sed ἀρχικάκοις (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχικάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic qui primus malorum causa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim.* Tyr. XXIX. c. 6. ἐπιθυμῶ ἡ Ξέρξου γυνὴ Δεραπαρινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀρθίδων καὶ Ἀργεϊάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικός - - ἡ Ἀσία ἔχοιμίξεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de Nat. An. XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείῃ) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίῃ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παῖοσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores impetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παῖοσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικέαιτο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. v. *Herodotum* in transcurso tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παρασιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδίδιμον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex Codd. sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκαχυμένης, καὶ στόλου βασιλικῷ προσπλέοντες, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατιναυμάχισαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso Artapherne, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς συμμαχίαν ἱκατέρων δίδωται: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Del. vs. 289. Chalcidensis Amphidamas, teste *Plut.* in Conviv. vii. Sap. p. 153. ε. πολλά πράγματα παρὰσχῶν Ἐρετριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπειν: errat interpres: πεδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilius forsitan illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἱμοὶ ἀναλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunk.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιένεικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήμικαν. *Herodotus* I. 18. Χίσισι τὸν πρὸς Ἑρυθραίους πόλεμον συνδιένεικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατίας, --- αἱ καὶ Αἰγυπτῶν αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιένεικε. *Philo. Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφίρεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφείν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρησος aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπεὶ τε --- ἀπίνοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεὶ τε --- Σάρδεις ἀπίνοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardinum acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ἔα' Ἀριστογόρου τὰς Σάρδεις ἐξεπύρρυσαν πικαίντις Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Ly-
sanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensi-
bus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεις στρατιᾷ ποιῆ (una
cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ᾤχοντο: veri-
us tamen ἰδόντες scripsisset quam πορθήσαντες. VALCK.

8. ἐρρύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἐρρύετο progres-
sum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis
numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno
Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίατο Onesilus
c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορίετο. Gronovius ex-
pressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκτίετο, ubi ἐκτίετο
aut ἡτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et
Vind. πάντα δ' ἐπιστέατο Xerxes, reluctantibus pluribus at-
que ἡπίστεατο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei
fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέατο singularem nume-
rum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc
forent modum: ἐπιμπε Ἰδάρνεια καὶ τῶν ἱστρατήγει Ἰδάρνης
ὠρμέατο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat,
profecti sunt. Et haec propter ἐρρύετο, quod Ionica magis
specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντάς σφίας τὴν
πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent,
τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structu-
ra utitur Aristoph. Aut. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ.
IV. p. 313, 40. Dercyllidas τοῦτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ
μὴ ἐκπεπλῆχθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λη-
λατῆσαι ἰδόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σάρδ.
Sic loquitur in re millima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ
κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐκπλέοντά τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin
ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι
ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa
poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct.
vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt
classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scriptu-
ram consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S,

9. τὰ περίσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα
περινεμομένου habet quo commendetur. Sed περισχατα lib. I.
87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod
subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius acce-
pit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχων

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἔτοιμα χρήματα κομίζιν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum conplures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβέβης) Favet *Galeo*, Κυβέβης emendenti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρεττέρα παμβώτι γὰ, *Mātes* αὐτοῦ Διός, Ἄ τὸν μέγαν Παντωλὸν εὐχρυσὸν νέμεις, *Sophoclis* *Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. *Ades* huc, *ades Cybebe*, *fera* montium *dea*, h. e. Ὁρεττέρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam *Latini* versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus* *Secund.* *Anthol.* *Latin.* lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in *Graecia* obtentus, quem [lin. 3.] *Persis* scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* *Reg. Pers.* II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* *Latinis* erat, templum *Cybeles*, graecam nominis *deae* formam *Cybebes* cum *Gron.* tenuit *Wess. S.*

3. ἀντενεπίπρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque *Persarum* res sacras, nedum *Asiatica* templa violaverant *Aegyptii*, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyes* ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De *Graeciae* templis a *Persis* vel *incensis* vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de *R. Pers.* II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir *Maghus* ad *Diodori* *Sic.* XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam *Graecos* ad *Plataeas* iurasse perhibent, ab *Atheniensibus* esse confictam. *Theopompi* praeceptori *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur *Iones* illis *diras* imprecati, qui templa *Deorum* instaurarent igne *Persarum* violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰκοδομῆταιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod συλήσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιονίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant aequiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλεσμένον σφέας πολλὰ δὲ ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte *Passion.* et *Ask.* sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλεσμένους σφέας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλεσμένους. WESS.

6 seq. πολέμον ἰσχυράζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἰσχυράζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοτος;) Notissimus ex Pheretimaee historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρηγορέτο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabant; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπιχίρει λόγῳ μετάγειν κακῆϊνον, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστασιῶται non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσκατήμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, *Gellius Noct. Att.* VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attingit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούσας πολιορκουῦντες προσκαθῆντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσκαθῆντο πολιορκουῦντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσκαθεζόμενοι, ubi vulgatur προκαθεζόμενοι. πολιορκία προσκαθεζόμενος *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γε οὐ καταπρόξινται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablatus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad *Cl. Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, causam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro εἰς scribentes.] In Eustathio εὐξάτο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφείς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπῳ ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae msssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recordor. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι Φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρί: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένετο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη· Δαρεῖος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶμα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνθρωποι, vel ἀνθρώποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βέλη ξέρξην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδωμένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνευ τῶν σῶν βουλευμάτων τοῦτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος ποιόιμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδεῆς ἐὼν; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσα περ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γάρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω. Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κοῦδαμοῦ μὲν οὖν Φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡμιστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσα περ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Hērōshēi ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἐὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τῷτ'ο) Vulgatum καταρτήσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρητημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτύων, h. e. εὐτρεπίων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. δὲ Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδεξάμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeo: Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. Scylax Periplus fine, *μεγίστη Σαρδῶν, δευτέρα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. Cluverium. Sardiniae. c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νήσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, *νήσων τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias *πλεῖν ἐς Σαρδῶν, νήσων ἀπασίων μεγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. Diog. Laërt. I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Mantichus: Pausan. IV. [cap. 23.] p. 536., Μάντιχλος ἐκέλευε - - - πλεύσαντας ἐς Σαρδῶν κτήσασθαι μεγίστην τε νήσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶν, inquit, μέγθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὁμοία (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἱπαινουμέναις: conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσην δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et nectentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα περὶ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νήσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traicerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νήσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. Valckenarius ad Phoeniss. Euripid. vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adjacentibus, Κληίδες πόντου καὶ ἰσχυαῖαι Σαλαμῖνος in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodaeus docte, et Io. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνιζομένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμενος, ἐπισιτιεύμενος, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἐμβαίνειν an ἐσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἡμῶν) Ordo rei hoc praeferendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμῶν infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [lin. 13.] a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποσιμψθέντες ἀπὸ τοῦ κοινού, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., KOINON ΙΩΝΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολίζοντες τὸ ἄμστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλοι in Cypro, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, a Petavio publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀποδίζαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολίζας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολεζόμενος στρατοῦ Μαρδονίου, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsitan et in aliis Codd. pro Κάρ, verā lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἱπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰπερὶ πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκιστιάδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egregie ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent αἷς οὕτι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B. 338. et N. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεσθαι) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμέσῃ συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et fortī laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γενόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant-tes. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄγματα) Explicant

Critici ad *Aristoph.* Nub. vs. 28. Πολιμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ᾧ ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραιβάτης alii. Mansit itaque Salaminiiſ priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori* XII. 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et incommodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri* lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν ναίεις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (Hesych. ἀβλαβῆ) πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligenter *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis. partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκίας μεμαντευμένα *Aethiop.* VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρὰ τοῖς τετραμένοις μαντεῦτα, et *Philocteten* μαντε-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῆς) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμαῖς si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὐτή, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceuntibus Mssitis una voce ἡ Παλαιπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριᾶδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριᾶς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πιξοδάρου titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυνέος, [lin. 8.] cui suo periculo Κνιδίος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνίδιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδῆος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυᾶς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[3. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Σευένσιος) *Conf.* VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae Medic. veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρυνδα, quam utramque scriptionem Florentiae atque alibi combinarunt. Λάβρυν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quaest. Gr.* p. 302. A., hinc Λάβρυνδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδηνός, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρων καὶ πολλῶν ἵσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδῆως ἄλλοι βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰρὲν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλλος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰρὸν et ἄλλος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλλος τοῦ Ἄργου: τὸ ἰρὸν, et τὸ τίμενος: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ ἑόντος τοῦ ἄλλος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr.* *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλεκυν ἡρμένον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocola sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [*lin.* 10.] Κατελήθεντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* vocolam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissem mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελήθεντες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πεσόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -
πάνδημι τοῖς Καροὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γύντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληγθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεῖς mutandum videtur in παταχθεῖς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγέες,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγῆς legendum sine controversia πληγῆναι. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τρῶμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνεμάχ. male ἐμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πᾶ-
σαν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χασθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέραν κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀναμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλέμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀναμάχασθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam
τρῶμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν - - -
ταῖς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homerica Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσῳσι pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδὸν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, acconmodata. Accedit ἐπὶ Λασσοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πήδαςος [sive Πήδασον] in Caricae *Stratoniciae* vicina apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχη: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιάδι μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πεδιάδι μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λασσοῖσι ὁδὸν. Suspisor ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam *Δασοῖσι*, quae facile degenerarit in *Λάσσοισι*. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Caricae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδὸν. Urbem ille Πήδασα, quantum recordeor, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδασίεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρμα ἔδοσαν Καρσοὶ Πηδάσεῦσι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν *Φωκεῦσιν* ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν *Φωκεῦσι* πέλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν *Φωκεῦσι*, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ *Φωκίων* τε καὶ *Δελφῶν* ὁδὸν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' *Εὐτρεσίῳ* καὶ τῆς ἐπὶ *Μιδίας* ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳν vel Πηδάσεῶν ὁδὸν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλ. αἶδα νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Λέσβον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μάλλον Αἰολεῦσι μετιὸν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοισι. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιθας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἀκροὶ τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροὶ γενόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροὶ a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὄρεγν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρότερος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οἱ ταραξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγροι ἐς ἀποκίην) Hoc praetuli. Verba sunt consultantis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπιχρῖσι [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιπατήμενος) Ἐννέα ὁδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi. III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετεμμένος veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites praecideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodotcae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετώ, idem valens ac μείνημι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔγραψας μὲν σύ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔγραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπεδύσατο (ὑπεδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est, Quod autem haec proxime antevertit οὕτω τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖ [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. vs. 524. et IX. vs. 240. τὴν ὑπέθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξέπρανεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbiū vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 314., Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα ταῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) Herodotea verborum traieccio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπὲρ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos caussam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbator consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξίφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μεταπισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traieciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος (Ερμίππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγέλου ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. F., qui Sympos. p. 678. D. quoque, δεῖ γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recordor, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtrudere huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνέτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἐωντοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπαρριφθήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἡ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic.* Prov. II. 45. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Λάδην) Insulam *Ladam*, e regione *Mileti* iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκαίων δὲ εἶχοντο Λέσβιοι νησι ἐβδμήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Aeolicae civitates aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pamon*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Λεσβίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μυούσσοι) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μυησίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυθέντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτήρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυτις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Έλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουλευθέντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλεῖν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν φυγόντων ἤρκεσαν καταλῦσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐγὼ ὅ τοῦ ἑκάστο;) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐαυτοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Msstorum praeiudicio, ut ἐμπεπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem πραθήσεται obit, minis accomodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex Med. praefendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλησέσθαι δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσεται. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur περιέρχεται, ἀποκεκόνονται, κεκαύεται, πεπληξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλησόμαι, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γενήσεται, nisi praeferendum sit διδήςσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter op-ponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποίητο, ἱμπίπερς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quae-uis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civita-tum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς oppo-sita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sa-cra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: non-nunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Iso-cratis Arcopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν αὐτῷ κοτιμήσαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem ver-tit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὁσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androtion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγετε ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defunge-rentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. per-spexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus eruditi disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exem-plum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεςσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xlii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνθρωπος Ἰωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἵστασκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἐστηκότος, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σαθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνὶ ποιῶν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθεν.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. τάλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. τάλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμέναι τάλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis τάλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione τάλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε τάλαιπωρίην δέκεσθαι) Mediceae vulgatam olim lectionem praeferrem, τάλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur τάλαιπωρίῃσι. ἐνδέκεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. τάλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearceio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima natura, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πένον τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἴσθι πόνων ἄνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνον, ὃ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θειῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἐλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἐλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulā ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἰφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρασ τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158: transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλαν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσι ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῇ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσειε, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετραμμένοι) Multum ab huius efficacia τετραμμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο -- τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετραμμένην τε πόνῳ καὶ χερσίν: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετραμμένος et τετραμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poëta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Hellodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρκις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθείσιν. *WESS.*

11. τάδε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν Ἄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμέας ἰωῦτους ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπετρέψαμεν ἡμέας: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληΐσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους --- ἰδέκοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνεται, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφι εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβελίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὖ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλό σφι παρέσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παριστόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τι ἰρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἰρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἰρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἰρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδέκοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, πᾶς μὲν ἦν Συλοσῶν-

της τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὄροντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδόντες, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαίνεται σφί, et εὖ τε ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνεται βασιλεῖα Δαρεῖον ὑπερβαλεῖσθαι: aliorsum certe si ierit, nihil amplius impediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κούκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον. Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucydid. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκά νεῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γὰρ Δαρείου -- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριπλάρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἑδέκεε, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφίτας.

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. ἰδόντι legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμυνωμένοι) Tale Thucydidis μονωθείς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspice. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίαν) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyae. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merse, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυαν, et ἀχρηστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυβίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδῦσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἄκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N'. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσιεῖν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδοτοῦ εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκην editur Malign. p. 855. v. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβυσσιν νᾶόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ νᾶός, et cella sive Dei sedes per τὸν νᾶόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum νᾶός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγγὼν εἰς σηκόν Διού: ubi locus ἔνθα καθιδρύμεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθήνας σηκὸν ἔννεχες μελῶν Κλέφας ἄγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ἔλπην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθεμεν: ante

dixerat, εἶσω τοῦ νεῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σκητοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lesbomax in Protrept. p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερά memorantur κατεσκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηῦσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291, Miror adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν Φασιν, -- καὶ κατεσκευασθαι τι ἱερὸν ἐν κῦτῳ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut τέμενος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηὶς τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebatur. S.

16. συληθέντα ἐν ἐπιμπρατο) Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Aeliani apud Suid. in Βραγχίδα. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? WESS.

17. πολλάκις μνήμην -- ἐποισσάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeο soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθον -- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιαίου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἡδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανάκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιαίου ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. vs. 992. Δι' Ἰστιαίου Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλι) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπις lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνυ. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περὶ τινὰ πόλιν Ἀμπεην. Quam autem comparandam Gronovius ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspicione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὃ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόλιν μέων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδιδόει: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Mssorum consensioni non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2, altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς Ἀκρίας Ἀκρια οὐδενίως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδῖον, τὰ δ' Ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάκριοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Mars-hamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἴκεον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. notā, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερημένοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλησι ἐξενώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιημένα· ἃ φ' ὧν δὴ καὶ φίλοι ταῖς πόλεσιν ἐγίνοντο, ὡς ὁ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et erus commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτων ἰσομίσθιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corruet. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensis, non longe remotis, ἱμάτια ἱσομολήσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δάκρυά τε ἔπεισε τὸ θῆτρυν) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλῆτου ἄλῳσιν viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petiit, ἡ Πελοπόννησος ἅπασα δαισθήκει. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τε ἔχουσιν) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ πτῆματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπαινήθη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἱκνιτῖανοι sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. πτηματικοὶ Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίεις, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίεις τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγινήτων οἱ παχίεις: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχίς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. Τῶν δὲ συμμάχων ἔστιον τοὺς παχίς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίς propria velut adpellatione dicebantur Γαμόροι, sive Γαυμόροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἐχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετεδίδοσαν — οὐδένος. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores *Syracusanorum* sunt Γαμόροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censa rempublicam administrantes. De his *Syracusanorum* optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τι ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) vocolam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρρηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique *Tyrrhenia*. Ut nunc *Latina* habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* *Siciliae* *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, *Tyrrheniam* esse partem *Siciliae*.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen *Tyrrheniam* nemo in *Sicilia* erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσητὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λακωσίῳ) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, *Coorum* tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se *Samiis* addidit, *Zanclem* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διάφορος) Pristinum ὅστε clar. *Reiskius* ἄρῃ esse voluit; bene, ni *Msstorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai in Zancleas* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant.* lib. I. p. 85. copiosius *Ez. Spanhemius* *Diss.* VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in *Med.* Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκῖος, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hīc tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] ἐς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq.* I. p. 230. omissa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai.* loca: p. 282. E. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἐξ ἐνός γε χωρίου πάντῳ σμικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur *ibid.* p. 284. B. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οἷός τε ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πόλιν τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. VALCK. — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in *msstis*, Ἰνυκος hīc legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνύκον praeferre, quos nos cum *Schaef.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et Vallae ex τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita Plato Hipp. Maior. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχωνιον τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, εὖς δὲ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβιννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz., Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον, Ἰνυκτος αὐτὴν Φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἶκοι δὲ ἐσφάλλαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem Arch. ex ταύτης πῆρ ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro Aelianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliquā hinc sumpserit, Σκύθης eius δὲ Ἰνυκῖνος venit Var. VIII. 17. Alia cel. Iac. Perizonius. WESS.

10. ἀπονῆ) --- περιβεβλήατο) Servo hoc, non spreturus περιβεβλήατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide Var. Lect.] Atque ita quidem Samii Zanclem Siciliae, sive Mes-senen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem αὖ πολλῷ ὑστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6: τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τῇ ἐν τῇ ναυμ. sc. ἐκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἐθελοντὴν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐθελοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἐθελοντὴν, quam, si per librarios licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐθελοντὸς magis fuit in usu quam ἀκοντὸς. Apud Suidam in Ἐθελοντὴν, tertio Polybii loco, ἐπέλαξε τοῦ στρατεύματος ἐθελοντὴν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἐθελοντηδόν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχνηαι Troadis et Cretae apud Ethniconographum, et Πολίχνα Siciliae in Diodori XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλέει δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαινεν: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνεϊ multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli acmulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔρριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilius Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίκασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἴκοι. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, ait, μεταφορικῶς χρῆσάμενος, εἶπε τὴν πόλιν ἐς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐκρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, εὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέστησεν αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Johann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν αἶψα πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν ἐς γόνυ κατενέχθεισων. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαιοῦσης οἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαι-
 γούσης restituere λιμαιοῦσης, feliciter detectum a
 Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri
 nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti ora-
 tionem metus saepe in superioribus conantem conpescuit,
 iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior
 contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum,
 Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla
 sane formido copias percellebat Histiaei: fames urgebat,
 quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri
 frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇνεῖ ἡ στρα-
 τία. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277.
 WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.*
 lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλίνῃ) Sit-ne Μαλίνη,
 an Μεγαλίνη vero congruentius, an in vulgata acquie-
 scendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc cu-
 ris integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum
 memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius,
 situm si spectes, abest Καρίνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Pli-
 nium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. —
 Mox, pro Ἀταρνείτιδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diph-
 thongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρ-
 νείτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl.
 coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo
 ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem comma-
 tos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. No-
 stri sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. αἰχμα-
 οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspi-
 cio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper
 memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse
 videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei
 delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo
 Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more
 suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se
 collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit men-
 tionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἰαυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτιω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. τὸ μὴ
 μιῆς αἰτίας ἵνα καὶ μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδένα φονεῖν etc. *sed*
tum demum, λογισάμενος ἦν εὐρίσκει πλέω τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήμα-
 τα ἰόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem
 Teribazum absolverunt Persae iudices apud Diod. Sic. XV.
 11. atque ob eandem rationem, eiusdem Diodori, sive
 Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπύλωσι τὸν Βέλιον, ---
 Φήσας μείζονας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγενημένας εὐεργισίας τῶν
 ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum
 attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit Pausanias
 IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γὰρ τῷ ἐκείνων:
 id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose
 Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro iv. viris,
 T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Grae-
 corum etiam in se collata beneficia recordari documento
 sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, aliique. In
 Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrien-
 ses clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et
 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, un-
 decunque tandem petatum, Aelianus Var. Hist. VI. 14.
 VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέιλαντας εὖ) Hoc si plures exhi-
 bebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan
 interpretamento: neque εὖ nec εὐπεπῶς legisse videtur
 Valla: εὖ περιστέιλαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hip-
 pias iudicabat Platonis, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι
 ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέιλαντι,
 ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit
 forsan qui hic utrumque putet Herodoteum, περιστέιλαν-
 τας εὖ, εὐπεπῶς ἐνετείλατο θάψαι, atque a Io. Tzetze hoc quo-
 que lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quae-
 dam adiecit additamenta, Chil. III. vs. 535-543. Τέλος, δα-
 κρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας
 ἐντίμως καταθάψαι, Ὡς εὐεργίτου τῶν Περσῶν μεγαλῶς ὑπηρεμένου
 Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi
 dedit Oxyli: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου.
 VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide Cl. Valckenarium
 ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi
 eius apud oratores Libanium, Polemonem, Himerium, atque

alios est usus: amavit et Philo Iud. III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, Gregorius Naz., Io. Chrysost., Proclus, ad cuius Orat. xx. pag. 550. pauca Vincent. Riccardus. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτιὴν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex Med. ἐποίουν ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους, vocola debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίουν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat Herodoti locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενίσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. Var. Lect.] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνόρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi Euripides usus est, Androm. vs. 457., σὲ -- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειραίου: et Theocrit. V. 150. γειοίμαν -- Μελάμβιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας, εὐνούχους. Sic Thucyd. VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἰδεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φερούμιον κατέστη. Supra dederat eodem sensu Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. Aeschyl. Suppl. vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. Aristoph. Θεσμ. 740., Ἀσπὸς ἐγένεθ' ἡ πόρῃ. Herod. I. c. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab Herodoto scribi non potuit, quod legit in suo Cod. Theon. Soph. vid. pag. 49. Progymn. VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας) Accedo Gronovio, haesitans non nihil ob ἐνόρχιας Arch., non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐνορχίων Pass. et Ask. [vide ibi Var. Lect.] Statim καλλίστους in Ask. ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Αὐδῶν, δις δι' ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae Arch. ἱπαιστερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericō Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλύνει: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολῖες [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολῖες Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη origini apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. B. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἰχυντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἰκίσαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχέμερος δὲ αὐτὴ ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόνησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλείῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit *Var. Lect. I. 9. Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, *Θράκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους*, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. *WESS.*

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) *Prouti* legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Dolonci* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miliadæ* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ἕμορα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίοις τὸν θεόν, πῶς αὖ ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑπαδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθηναῖον αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς ταῦτον δηλοῖ. εἰτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πεμψάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι ναι περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἰὰν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. *VALCK.*

10. τὴν ἱερὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. f. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] *WESS.*

CAP. XXXV. 5. Φίλαίου τοῦ Αἰάντος) *Marcellino* Φιλαίας ὁ Αἰάντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 85. d. Φίλαιος καὶ Εὐρυσάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυσάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticæ demos. *WESS.*

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανέντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένῳ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθεζομένῳ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Ἀκκαδαίῃ sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλούμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχιζεν eadem est potestate ἀε. τεύχειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτείχιζεν, sive ut Diodorus διατείχιζεν, h. e. εἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτείχισθῇ ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. d. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτείχιζεν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτείχιζεν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτείχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχιστε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positae haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mistus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουν σφέας (Doloncos) οἱ Ἀψινθίοι δηλῆσθαι ἐσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἑξ τε καὶ τριήκοντα) Iugī eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeurtem, ubi longissima, stadiorum cii Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἢν δὲ ὁ Μιλκ. Κροίσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πεύκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πεύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πεύκη, adustus eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ Φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θῆλυ [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δένδρεϊον) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio- neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὴν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον ἔχθραμνίσῃ. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωϊ θύειν: vita fun- cto sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐναγίζουσι, vel ἐντέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δαδῶκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσιάς. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἡρώϊ μετὰ ἡλίου δύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμαρίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμότερον) θερμουργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαίνόμενοι ἐχαλέπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοισι Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgata lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στесаγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallā, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset comoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur ἔτι πενθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένειν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμειν', εἴτ' ἔχει Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐωυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris, Herodot. T. VI. P. I.

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque *ulciscens*, sive ultionem moliens. A Gronovio venit *puniens*. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτίμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniectura. WESS. — Tum IDEM, in *Addendis*: „Elegans Gisb. Koenii coniecta-
 „tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
 „φὸν Στισταγόρεα δηλαδή ἔτι τιμίῳν: domi se continuit,
 „quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib.
 „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι -- ἀποθανόντα ἐτίμων Μασιστιον:
 „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πινθέντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινθέντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπόμενας πρεσβευτῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεσθσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebri conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρίσβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθουσίνων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθισθαι, συναλγεῖν, συμπινθῆσαι, συμπαύσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπότερα) H. Stephani καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, intersecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippas tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eoipse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεωστὶ μὲν ἐκδηλώσει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανε, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτι τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτι τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consueta alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας* --- *ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐληλύθει εἰς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) in Chersonesum venerat*; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν*) *Quum se in unum conglabassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt*. Pro *κατιστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθῃσαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνεστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. *Abresch.* Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et *Thucyd.* semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστράφῃναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφθῃσαν ex *Valck.* coniect. edidit *Borh. S.*

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit *Harpocrat.* in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque *H. Vales.* explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequi Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλίᾳ, δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσισθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit *I. I. Wetsten.* in *Lucae Act. Apost.* xxiv, 27. conf. *D'Orvill.* in *Charit.* p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex *Valck.* coniecturis arripuit *Borh.* Verbum καταρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. *S.*

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μπρίσχον) De uno Metiocho *Herodotus.* At *Marcellinus* in *Vit. Thucydidis* liberos Miltiadæ eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίστανται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? *WESS.* — Ea tribuit *Herodoto* *Marcellinus* in *vita Thucyd.* quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίστανται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur *Herod.* liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται: [lin. 22.] *liberos, Val-*
la, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
 ἐς Πέρσας τετάχεται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
 τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
 tutis erat εὐταξία, non Σωφρονιστὰι tantum, sed et Κοσμητὰι
 vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
 saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Eā-
 dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
 μὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταγμέναι
 ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
 mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi
 saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
 ritae: hic ex Med. inculcatur nullā caussā. Noster lib. IX.
 106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. —
 Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
 20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
 quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
 poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
 auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
 bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
 120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
 pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
 mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
 πλέον debuisse librariorum. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον Stadius, διαφθορὰν ex Hes-
 chio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
 de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad
 inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
 εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egrege sic Palmerius Gronoviusque.
 Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
 μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
 cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Μемνον βουλόμενος κατα-
 μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἰνοικούντων:
 nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
 [lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἶν, flagitante usu et probante H.
 Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. ἰοεμ
 et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
 lyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
 ni itidem δοσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diosdorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευκῆναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους· καταπαῦσαι Δημάρετον τῆς βασιλείης· ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueta popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελθὼν μὲν χρεῖμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Orazī autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἀθῶν quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἀθῶν *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὑρεῖν ἐστὶ, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero h. u. d. scio, respexerit ne Grammaticus et Nostri ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac Musa nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρέταξε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτέων - - οἱ δὲ, βίγῃ] Commodè REISKIUS: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήνης) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum Macedonas olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. Macedones οὐδέποτε κατ' ἀρχάς λέξεων τῷ Φ χρώται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut Macedonica, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλκκρόν. Βάλκκρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλῖνον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικόν *Eustath.* in Od. ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περγείων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, εὐτῶ δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περγείων: VII. 154. nulla istarum civitatum πέφευγε δουλοσύνην πρὸς Ἰαποκράτειος: I. 159. Φεύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσίων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitutem abduci*, vocibus θανάτου βιαίον et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, *ne a fratre dolose occidat*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτει τουτέων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petittum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonía, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. WESS.

9. ἐκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, *ex continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: *ex terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτησύλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesyllum restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifaninus. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, in memor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsum leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἐὼς καρπῶν ἀτελείς) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελείς ob oculos habuisset; sicuti Appianus Λυκίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἰλλυεῖς, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodém posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰούσαι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributum vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελείς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰούσαι καρπῶν ἀτελείς, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et φοινικικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις φοινικικαί, apud Athen. γαῦλος φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. D. πορφυρεὰ καὶ φοινικὰ χρυ-

σοῦφία iunxit. [Sed ibi *Φαικά* de colore, non de populo.] ἐν πελάγει Φοινικῶν Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία Φοινικῆ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νέας τε μακράς, καὶ ἵππαγωγὰ πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νέας, longas naves, et τὰ στρωγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νέες sive γῆες, στρατιώτιδες et ὀπλιτσαγωγοί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶτον: atque adeo νέας τε, καὶ πλοῖα ἵππαγωγὰ καὶ σιτηγά. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἵππαγωγούς νέας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς εἶτα νέας, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντηκιδεκά, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἵππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἵππαγωγοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικά πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 454, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. ἔλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντες) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἰθαλαστοκρατοὺν, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an-samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπέχεις interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευέαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπέχοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic *tmésin* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τὶ vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχειν ἐπὶ τινὶ, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 2 seqq. Κλεομένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspisor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέξῃ ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιοῦς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέξῃ ὁ Κριὸς οὐκ αἰετῶς, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἄγλαόν (f. ἐς ἀγλαόδενδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεκτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἰεбат, καταχάλλου, ὦ κριε, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta; Cleomenem οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινητῶν: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomini capat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγόνων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidiei filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ἀμολαγόντες οὐδὲν ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλειδαίου) τοῦ Κλειδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλειδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλειδάμου, et Κλειδάτου. Spartani Μενιδάίου nomen male in Μενιδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενιδῆες: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλεινέμαχος et Κλειδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. θειάσθω τις τὰς θυράς αὐτοῦ· εἰκάσει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους ὅτε κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσατο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργείδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἰσὼν ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τούτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μάλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἐθύοντο: quodque in c. 159. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersetae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νοῦσθαι τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluenter hunc in modum scripta: εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κἄρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς ἀμφοτέροις γενέσθαι βραχίλῃς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μάλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

scenário visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, *ἰδούαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus λέγειν ab ἰδούαν penderet. Retius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quibus γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, ἑδυμοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumeta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὀνόματος πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII, 79. Neque noluit Lycu-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἐοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέκκαυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβλαδὴν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνοικον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. B. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisse, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὥς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπειόντος a *Valla* versum a *Deo* genitum non laudo. Patrem mortalem *Perseo* Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad *Perseum*, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπειόντος, *Deo* in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγομ. dedit noster cod. F. Superiora, ait *Herodotus*, soli *Lacedaemonii* dicunt: (conf. c. 52., 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo *Graeci* dicunt, id est, in quibus reliqui *Graeci* *Lacedaemoniis* adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὥς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait *Vir* doctissimus, id mihi secus videtur. Arcite profecto cohaerent ἀποδεικνυμένων ὥς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγμένους et ἀποδεικνυμένους tanquam graeco more pro infinitivis posita cum *Valla* et *Gron.* equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰρέται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. *Persei* origo *Aegyptia* tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde *Danaus* et *Lynceus*, si non ex *Aegypto*? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρυσίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod.* Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνες φαίνοιντ' ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρυσίου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad *Herodotea* *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἀργον ὅλως ἀφῆκεν. *Epaphum* in *Aegypto* natum omittere potuerat; *Ionem*, *Isaum*, et *Argum* *Herodoteae* narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse *ἰθαγενεῖας*, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari suserint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, *Τάδε δὲ*, inquit, *κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω*, vel *γράφω*: ut l. c. 95. *κατὰ ταῦτα γράφω*. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπειρόντος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. *Περσέϊ οὐδὲν*) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaës et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate *Persei* si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. *καὶ ὃ, τὴ ἀποδιέξαμενοι*) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successione *διαδέχισθαι* et *ἐκδέχισθαι* sedem habent: *ἀποδέχισθαι*, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν *Κᾶρες* οὐδὲν λαμπρόν ἔργον ἀποδιέξαμενοι lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. *Διὸς τε Λακεδαιμόνος*) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, *Λακεδαίμονος* dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint *Λακεδαίμονα*, hunc non ut Deum ἀρχαγέταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* Ἀγαμέμνονα *Spartanis*, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. *Σιμωνίδης* ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἔδην ἀγνείλαον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγείλαον, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. *Herod. T. VI. P. I.* M

Asopii vocabant Aesculapium Φιλέλαον, teste *Pausan.* III. p. 267. Ἀλιξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, *Aristid.* I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτιμυς dicitur in *Luciani Lexiph.* II. p. 335. Habet istius generis nonnulla *Aristoph.* Ἰκ. vs. 164. *Θισμ.* vs. 811. *Δυσ.* vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἁγίῳ ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 408, 54. apud *Andocid.* p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἔργασάμενον. Unde corrigendus *Antiphon* p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἔργασάμενον. conf. *Lysias* pag. 18. et *Markland.* VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (*ibid.* ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide *Vigeri* *Idiot.* VIII. vi, 9. ibique *Zeun.* Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ *sin minus* significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, *sin, si quis id fecerit.* Sic in *Evang. Matth.* ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis *Epicteteae* pag. 301. S.

7. ἑκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane αἱ τριακόςιοι ἱππῆς καλοῦμενοι stipabant in praelio apud *Thucyd.* V. 72., suntque iidem τριακόςιοι Σπαρτιητῶν λογάδες, οἵπερ ἱππῆς καλέονται, *Themistoclem* honoris causa deducentes *infr. lib. VIII.* 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. *N. Cragium*, *Reip. Spart.* lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat *Cl. Reiskius*, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum *Xenoph.* *Laced.* *Reip.* p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾷς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam *Lacedaemonii eliam in castris, sive in exercitu, habent.* Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae *lib. IX.* 26., etiam in *Comici Nub.* vs. 579., cuius loco ἐξόδιον *Ionibus Portus* asseruit, vetere motus lectione. *Cl. Gronovio* adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι *Samnites* apud *Strabon.* lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Mssis revocatur ἐκόςοις ἂν ᾖν, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo ἱξοδία de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἑορταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri vide- tur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίην δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convi- vium vocet. S.

4. διπλῆσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus do- ctique abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentis- sime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοῖρία γὰρ ἐπὶ τῷ δίσπῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τούτων τιμῆσαι ἔχοιεν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum πρὸ-βατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat immolarunt. Vallae propter- ea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τὶς relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τούτοις προκεῖσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκεῖσθαι vel προκείσθαι, de honore attributo adhi- bitum etiam Herodotō I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκεῖσθαι hoc in loco per γίγας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spar- tanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharamem Bocotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales He- rod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses aliique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινοῦ προξένος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeensis Λάκων ὁ Ἀιμυνῆστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἐθελοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκειῖσθαι) Eustathius γέρας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκειῖσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκίετο αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμὴ. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θεῶν ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἐσιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinati. c. 43. WESS.

23. ἦν μὴ περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέρμναν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου περί [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μὴ περ ὁ πατήρ αὐτήν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτήν ἐγγυῆσθαι, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζειν μόνους πατρούχου παρθένου περί, ἐς τὸν ἐκνεῖται ἔχειν, ἦν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυῆσθαι. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμψάμου, πατρούχου. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἰμπαμένων, sic ἡ ἐπίκληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi summissee refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanæ fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Spartaē tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαίων ἀρχιῶ ἐστὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαίων. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίον ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁπόσοι εἰεν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμήσας βασιλεία τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὶ σαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λιβητα κροτέουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλῆος ἀποθανόντος εἰῶθαι κρούειν λιβητα, ubi Meursius λιβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιλίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιλίνεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρώσθαι μιαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιλίνεσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μισασμοί, quibus in privatorum hominum obitu. abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatas, fumus vel invitī comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόικois forsā alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιτίων recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος, Lacedaemonem patet hanc τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς) Ex vulgata ὀνομαστοῦς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόίκους exiguo numero, homines quippe contemptissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέρας [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιτῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιτῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιτῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιτῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 wio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυμους
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλῆνι εὐ ἰστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τῶν
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχ' ἑ τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶν δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶν --- ἄλλος ἐνίστηται βασ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασι-
 λέα ἀνιστεῖσθαι III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἐκδίκονται τὰς πατρῴας τίχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τίχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ἄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότῳ βασικανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ἄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυν διαπλέκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ἄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶστατο Ἀγᾶσασθαι Ἀγᾶσσηδε Ἀγασσάμενοι Ἀγαιομένον Ἠγᾶστατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστής, βασικανός: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, ζηλώσειν. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρεῖς σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ Φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι Φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ Φθονεῖντες τῇ Ἀρτεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ἄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Weseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡραδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β'. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἴδι ἐνεστῶτος Φθὸν εἶναι: ad Ἴλ. δ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχή ἐστι (τὸ Ὑπερκύδαντας:) similiter ad κ'. 67. et ε'. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam aliàs monui, eadem fere sunt cum *Basileensibus*, locis a *Valck.* citatis recte *Ἡρωδιανός* legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φατὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβίον ἱερὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a *Therapna*, inque eo *Castorum* fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra *Phoebi* fanum: ut *Dioscorum* id intelligatur, quod dedicatum in *Phoebaeo*, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae* templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, παρῆδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ *Θεράπῃ* scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. WESS.

28. ἐρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ἐρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur; Graecique sermonis habitus. L. *Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ἐρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* *Pyth.* X. fin. καὶ γὰρ ἐτέροισιν ἐτέρων ἔκνιξε φρένας: et *Isthm.* VI. 74. ἀδεία δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίζοι λήχος. *Paullo* diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστων ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebatur. In *Glossar.* et *Suida* ἔκνιζεν redditur ἔδακνεν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτος δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνῆσμαι. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόντου δάκνει, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκρινεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἱρως. Aptissima dedit ὁ πάνυ in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὅρκους ἐπ' ἤλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπείει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπείει ἐντεταλμένος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius; aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων καθήμενῳ τηλικαῦτα ἐν βουλῇ in senatu sedenti, Berglero ad Alciphro. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν γερόντων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homerus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἰσχυκίναί τιτθῆν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε πεκαθικίναί: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ὑπὸ κινῶν διαπασσῆ. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ἔτυχεν ἰστηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πάντας. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum; et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἶπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter Pausan.

p. 221. Ἀρίστων, ait, ἐπὶ τῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιημένος λήθην, ἢ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν συνελθὺς αὐτῶν, οὐκ ἔσθ' τῶν μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἶνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 416, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κπεδεμῶν, depravata sunt in οἷα δεκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἶνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἶνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ -- πλέον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. B. διαβολῆς μὲν ἔνεκα καὶ Σωκράτης εἰς τῶν νέων διαφθορῆς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse patet. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειμένει διεβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecero, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur, id hic διεβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσονται: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρεος τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutyichidis serie lib. VIII. 131. Αὐντυχίδης ὁ Μενάρεος, τοῦ Ἡγησίλειω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruales Leutyichides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγησίλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 151, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγησίλειω sive Ἠγησίλειω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ.* ionico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢν ἰχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γεγωνῶς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢν ἰχθρὸς τῷ Δημοκρήτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γεγωνῶς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξεῖνον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένηος προθυμίας) Fuit quum Κλεομένηος pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡστώνης τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur οὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [suā hausit] *Corinthius*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέεται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum* ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἐνιχνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πατρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομένῳ ἀμέρᾳ τελεῖν τοὺς πρῆκτοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώϊστον δὲ γινόμενον) *Vallae* Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de *Cleomenis* providentia ad conciliandam *Pythiam*, quadam tenus laudavit *Portus*; cuius a iudicio non abhorret *Küsterus* ad *Suidae* Ἀνώϊστος. Fateor ἀνώϊστον tantundem ac ἀνυπολόγητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώϊστου Μελίτωνα, *Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162.* [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώϊστος, πότμος ἀνώϊστος, in *Apoll. Rh. III. 670. et 799.* Quae, tametsi plura aggerantur, *Vallae* non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia *H. Stephanus*: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita causa, ἀνωστοῦ δὲ γινόμενον, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari *Demaratum*. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit *Valckenarius* ad lib. I. 157. ἀνωϊστοῦ reponens; quae et *Pavii* sententia: ex ἀνώω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνωϊσειν εἰς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνώϊστου sive ἀνωϊστοῦ δὲ γινόμενον, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. *WESS.* — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. εἰς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχιδῆσι: ubi quaedam sunt adscripta. *VALCK.*

5. προσποιέεται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. *Thucyd. I. 57.* τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. *Aristoph. Eq. vs. 215.* τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖ: docte *Bergler. semper fac plebem tuam.* Propria significandi dote *Hegesistratus* dicitur προσποιήσάμενος ξύλινον πόδα, *Herod. IX. 36. VALCK.*

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) *Eustathii* additamento carent schedae, neque delectatur *Herodotus*. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχήν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule *Dav. Ruhnkenium* ad *Timaei Lexic. p. 54. [p. 73, ed. sec.] WESS.*

5. θεωμένου δὲ τοῦ Δημαρέτου) Dederat forsitan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχήν, et, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. β. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* *Ἑλλ.* VI. p. 349, 14. vid. *Meursii* *Orchestra*, in *Γυμνοπαίδια*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* *Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficient *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrius* *Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὦ μάταιε ναῦτα, - - - χλῖν τε ποῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λίσθην, non quidem inauaviter, tamen ex scholio. [*λάσθην* restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] *Magnus* *Animadversor* *λάσθην* hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [*lin.* 9.] ex gentis adsuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. οὐκοῦν τι εἴη τὸ ἀρχειν μετὰ τὸ βῆσθ.) *Eustathius* in *Iliad.* β. p. 178, 13. differentiam esse inter ἀρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευτυχίδης*, δς Δημόφροντος ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἀρχὴν (cur non εἶτα ἀρχειν?) αἰρεθέντα, ἡρώτα, Φασι, γελῶν, οὐκοῦν τι εἴη τὸ ἀρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Apte *Leutyichidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus* *Astyagen* εἶπετο, - - - ἔτι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit *Iugurtham* *Sallustius* *Bel. lug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* rogabat ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ. *Glossar.* *Herod.* *λάσθην*, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην *Aeschrius* *Samius* *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἰσθαῖς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum* *Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Heraldi* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Mox [*lin.* 3.] θειῶν τε τῶν τε ἄλλων κατὰ πτόμενος, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretatione ad Hom. pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldii esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. aeqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἰσελεθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet Steph. Φασί σε ἰλεθεῖν παρὰ τῶν οἰκτιρῶν τὸν ὀνομαζόμενον, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit Aeschylus ἄσπον ἵναί, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum Stanleio, Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Ai. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Ariatoph. Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐκλήθει. VALCK. — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὧν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. vs. 740. [752.] ἰκέτιόν σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενέου δεξιᾶς τ'. Multa Erasmus Vindingius ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι) Idem significat Sophocleum, σὲ πρὸς θεῶν ἱκνοῦμαι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκνοῦμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac σὲ λυγῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφέλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γάρ, εἰ πεποίηκας τι --, μόνη πεποίηκας, μετὰ πολλῶν δέ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκεῖν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe *σπέρμα παιδοποιόν*,) *τεκεῖν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplū sit: *Plut.* vs. 427., *ὅ γὰρ ἂν τισιν ἐνέκρας ἡμῖν*: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.* 1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδεκτο) Corrigit docti viri coniectura οὐκ ἀπέδεκτο, quod haud scio an vulgato praeferri debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ ὑπέδεκτο, cum negaret se nosse *Portus* utrumque iure comparavit. Quod deinceps in *Msstis* [lin. 11.] ὀλίγω τι πρότερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὀλίγον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλεῖται Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pausaniae* lib. III. 16. p. 248. Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρωον. *Clementi Alex.* *Protrept.* p. 35. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo *Valla* et scripti; ex quibus ἀναγέγρατο *Arch.* [lin. 17.] tale est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, lin. 18.] ἔχεις πᾶν; neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πυθίσθαι. *WESS.*

16. τὸ καλεῖται Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati* non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse *Demaratum*, cuius esset heroum paternae domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnunquam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum *Herodoto* [lin. 15 seq.] παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι (*Aristonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.* *Wesseling.* *D'Orvill.* *Pierson.* *Ianua* sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI. 5. hinc *Macrob.* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var. Hist.* III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixerit ἐρκειλους πύλας in *Choëph.* vs. 559. 569. 651. facile intellegit qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium vacuum, a via septo fuisse noverit separatū. *Eustath.* in

Ἰλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ ταῖς οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκον, αὐλή· μετ' ἣν αἰθούσα· εἶτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὲ, ὡς παῖ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsā ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum-ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς εἶτι ὦν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα διτθῆναι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελαστομένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδρηίη, ignoranti, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμνηνον ἰόντα, cum matri δ. ἑβδομος εἰστήκει μείς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius impu-
tari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὦν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. εὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς πρῆν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148.* ἀδύνατον δ' ἔπος ἰκθαλεῖν κραταίον. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἐδίωκαν. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciébant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαιρόνται, ex *Homeri* studio propagatum: Μῆτι σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑὼν, ἀποαίρειο κούρην, *Iliad. A. 275.* Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκώς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδας δ' ἔστασιν Ἡρακλῆς *Pindaro Olymp. II. 5.* cuius μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη *Python. VII. 14.* rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνὰ (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυνθεῖς ἔργοισι τε καὶ γνώμῃσι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτήν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφι ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano de Nat. An. XII. 40.* restituit *Iac. Perizonius*

τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελόμενας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελέσθαι: Olympicis, ἀνελέσθαι τὸν κόνινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quē lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίῃ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. e. II. p. 212. v. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, ὦ φιλότατη Λάκωνα, χαῖρε Λαμπιτρῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. v. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacierius et Mos. Solanus, Λαμπιδούς refingunt in Plutarchi Fr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΑΙΗΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χεῖρ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδωροδόκησι ἀργύριον πλού. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ διπλῇ exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. *S.*

CAP. LXXIII. 1. εὐωδάθη) *Servo* integrum, supra *χρηστῶς* ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὀδῶδη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὄδωτά, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστέα. De rei vero *successu fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacer-vo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restitue-rem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθενται εἰς Τένιδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο εἰς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἄπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς Βιβυνούς Θερῆνας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δῆμα ἔλαβε etc.) Excerptit *Suidas* in *ὑπεξίσχῃ*: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπὸ μείνει τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχῃ εἰς *Θεσσαλίαν*, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθῦντι δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγινίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. - - - ἐξορκουτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξορκουῖσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν - - - ἀγινίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγινίων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum περιᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν - - - ἀγινίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιῶτας ἀγινίων ἐξορκουῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀπροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἐθέλῃ δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὡσαύτῃ προθυμεῖσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρὶς πόλιν Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώναις et Φενεός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φενεῶν ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φενεῶν, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. σάξει ἐς ἄγχος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγχος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκειας Homericam ἄγχος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φαρυγγώδης καὶ κοίλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχρανε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχρανε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράσσης Οὐλόμενον κακοῖργον ἐνι χραύσει κυνέοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχρανε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχρανε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχρανε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἥγουν ἐπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχρανε, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χραύω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύτη recte redditur in Schol. ἀμύξη ἐπ' ὀλίγον, τὸν χρώτα ἐπιξύση: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀμφοτέρωθεν ἐπέχραον ἤλυθα χερσίν: ubi Schol. ἱελέσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπὶ ἡνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπέχραοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάλλον. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηεῖς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτοῖς ποιήσῃ) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθεῖς codicis *Pass.* ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐτοῖς censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐτοῖς, pro αὐτοῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum *Pass.* familia: quo magis firmatur *Wesselingii* iudicium. In ποιήσῃ consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσῃν adiecta γ littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσῃ in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis ε facile e voce proxime sequente adhacserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus *Theopompi* ex *Herodoti* esse Epitome, Εἴτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανίς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδενσι. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et *Theopompi* cognitum istud compendium. Culte *Henr. Valesius* in *Dione Chrysost.* Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἀν' αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malum καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in *Libanii* Or. VI., nuper *Venetiis* publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχόρδενσι; h. e. *Bongiovanni* interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχόρδενσι. *Longinus* [hunc *Herodoti* locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et *Plut.* T. II. p. 223. B. Post pauca μόνον [lin. 21.] manere possunt. Conferendus *Pausanias* est III. 4. pag. 213. WESS. — *Athenaeus* lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de *Cleomenis* furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μίθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἰστορήσει. Bellum Atticae inlatum, quo lucum *Eleusinum* *Cleomenes* vastavit, tetigit *Herod.* lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit *Aristides* II. pag. 393. *Cleomenes*, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδενσι ἐν ποδῶν ἀφ' ἑαυτοῦ: se ipsum minutatim dissecuit, *Canterus*. Ex usu plebeio petatum velut hic aptissimum laudat *Longin.* π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδεύων* redditur *τέμνων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro *Herodoteo Καταψῶσαν* *Suidas* habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in *Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765.*, ad *Διαπρεσθῆιν* adscripta sunt, eis μέρη *λωροτμηθῆιν*, pertinent ad vicina: *Διατμηθῆιν τε λέπαδνα*: *Εἰς μέρη λωροτμηθῆιν*. Idem illud dici potuit *χορδευθῆιν*, id est, eis *χορδαῖς* sive *λέπαδνα διατμηθῆιν*. *Καταχορδεύειν* significat eis *χορδαῖς* τέμνοντα διαφθεῖρειν. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετρωματίσθαι* apud *Herod. VII. 212.* VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρχου γενόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινῶν*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγινῶν* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἐξαγινῶν* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλλος et τίμνος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἑλευσίῃ inconsiderate ponens. Porro ex *Arch. ἐν ἀπορίῃ σχῶν* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format ἐν ἀωρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in *Argia* occupasset, ac si ἐν Ἀργείῃ σχῶν, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vandr. I. 20.* etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. *Στυμφηλῆς λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero Iliad. B'. 608.* *Στύμφηλος*, more *Ionum*, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῃ* V. 10. Hinc *Στυμφήλαιοι*, Criticis ad Poëtam momentibus, qui *Aeliano* Var. II. 33. aliisque *Στυμφαλίοι*. In *Erasi* no *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* ἐς χάσμα ἀχανὲς [lin. 5. ubi vulgo ἀφανὲς] ἐκδοῦσαν. WESS. — In editis tamen *Animadvers.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an *Σήπεια*, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan. VIII. 16.*, a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σπη-
σιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπέας titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausani II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφιν τριέλικτος) Cur hoc damnabile, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talis serpens μυριέλικτος ὄφιν, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδωρ dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπειρηδὸν ἐθείρις Ἑρπασι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quo-
rum enim ὅταν ἡ θήλυα τὸν ἄρσενα νικήσασα Ἐξέλασθ' Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam alias occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἐποιεῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτ' τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
eus: ὀκλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντεπεξέσαν· ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστών-
των, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα --- δύο μύαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεια, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρου vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἢ ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut Graecienses Iudaei non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεσθαι *Hærod.* VI. 140. ἐκπεραίνεσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebebat *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἤτις ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et *Pausania* *Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. ἢ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποφύξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigen- dum est εἶλεν) ἔτι δὲ -- πλείους διαχθεῖς, οὐδεπώποτ' ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπέφυγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἰαυτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, Ἄ τοῖς ἐναντίοισιν ἤνθ' αὖτε, Αὖθις δ' ἂ τοῖσιν ἀτίτοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σιτισάθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημάθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valchenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitriariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δὲ ἂν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerit e Vallae Latini praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσθην ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἐπηρεύθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum Iliad. E'. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπὶ βήσαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφθνήσαντ' ἄνω, h. e. ἐς ἥβην ἰδόντα καὶ νεάνισκον γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἐχειρώθη et ἐπὶ βήσαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὀφθαλμοὶ οὗτοι) Quum ἐπὶ βήσαν οἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ὀφθαλμοὶ οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὀπίσω ἐς ἑαυτοὺς τοῦ Ἄργεος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγαρεύς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλεύς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φιγαλείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκιδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας δ' Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. D. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομῶν. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηθαῖοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνήγειτ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλεῦς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεῖς ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγάλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεύς reperiri. Co-„dices Arch. et Eton. Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, pu-„to, voluit] lectio emicat, Φιγαλεῦς, quam Stephanus in „Φιγαλέα agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότη γενέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μειμονέναι*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τε τοῦ* -- *Ἐπισκύθισον λέγουσι*) *ἐκ τε τοῦδε* significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τε τὸσου*. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. B. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου* *Σκυθικοῦ* *κικῶ* τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκυθίζιν φασὶν οἱ Λάκωνες. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* *Dialecto* pro *ἐπισκύθισον* dixerunt Ἐπισκυθίδον: ut Ὀμηρίδον, Μουσιδον, Αἰριδον, et similia. VALCK. — *Ἐκ τε τοῦ*, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τούτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τε τὸσου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. *Communi* sermone *ἐκ τε τοσούτου* diceres: sed et alibi *τόσος* et *τόσον* pro *τοσούτος* et *τοσούτο* idem *Noster* usurpat. S.

17. *βούλωνται πίνειν etc.*) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* *Var.* II. 41. et *Σκυθιστὶ* πίνειν *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. *Τί βούλεσθε ποτεῖν*) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεσθαι et βουλευέσθαι passim scripturarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἐτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτὶ. Eustath. interpretatur δέδιθε μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια, in Od. 6. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπόμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίρει τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni s scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλικον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ ταῖς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρὴ ἐπαινέσθαι· τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀνούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδειος παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit. Γλαῦκον τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορκα ἐμύσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Evang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄρεν ἐρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματίη oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξει καὶ ἀποδοῦναι σὼα τῷ παραθεμένῳ, ἐπὶ αὐτῇ ἀπαιτεῖται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗτος μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρῆσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est θίσθαι παρὰ σί: recte vero item deinde scribitur ἴστα: παρὰ σοὶ σόα. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδ' εἶδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. Ε. περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 46.] τῶν ὑμεῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστετημένοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστήρησαι. Oraculum, Glaucō reddatum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄρω τὰ χρέματα λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρὸς δ' εὐόκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρῶν: qui est in Hesiodi Έργ. κ. Έμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον πάϊς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκον proinde πάϊς aliquid posterum et consequens est, nimi-
Herodot. T. VI. P. I. O

rum Animadversio divina, quae nec opinatis perioris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γάρ, παῖς ἐλέγχων ἐστὶ: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἰστὶν οὐδεμὴν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι προῤῥίζον - - ἴφθαρται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπισησάς τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπισησάσαντος μεγάλῃσι ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἰστὶν) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότης οὐδ' ὅποιά τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commode subiicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουληθεὶς ἐπισησῆσαι πρόβριζος ἐξετρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ παγκρατίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic Mssti Paris. et Flor.) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἱμῶς Πρόβριζον ἐκτρίψειεν. Hesychius Πρόβριζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουρίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone Plato p. 58. B. cuius eam in rem verba Meursius iam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθεωρός. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et Andocid. p. 32, 44. Herodotus τὴν Θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam Latona: Hyperides in Deliacā, ἀπ' ἀκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀκτὴ ἐπέβη τῆς νήσου: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. mstus elar. Burmanni. VALCK. — Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phaedonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θεωρίδι et θεωροῖς libet post diligentem Ez. Spanhemii ad Callim. H. Del. vs. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἑωυτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Valla dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem Aeginetis inquitans, diceres conspirare cum Passioneo: verum eius non sunt, addita a correctore Phoenice, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius Vallae verba sunt.] Quod recepi, μισθόμενος --- προτέρην ἑωυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὁρμηθέντες --- ἀπίκοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίνῃ δὲ τὴν πρῶτην πρὸς Χάρητα πρῶτας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in Aegina urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus ad Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρεῖσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφι χρεῖσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρεῖσιν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφιας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίην --- δοῦναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπεδέκτο δωτίην δώσειν τῶν ἐωυτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωτίην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διομ. εἴκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντίς ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiiicitur πενταδράχμους ἀποδάμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξέδωκε, παρίδωκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatione, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἤγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam; *Φέρειν*: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur *ἄγειν*: sive *Φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα*, *ἄγεσθαι τὰ βασιστικά*. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur *τὴν λείαν ἄγειν* et *ἐλαύνειν*. VALCK.

CAP. XCI. 4. *ἐκθύσασθαι*) Suidas hinc *Ἐκθύσασθαι* *ἐξιλεώσασθαι* καὶ *ἐκμειλίξασθαι*. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐκθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὓς οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223; 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- *ἐκθύσασθαι*) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur *φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι*: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, *τὴν πόλιν* dicitur *ἐκθύσαμένος* Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et *Ἐκθύσασθαι* iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: *ἐξιλεώσασθαι*, *ἐκμειλίξασθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in *ἐκθύσαμένοις*: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat *ἐν θυσαμένοις*, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμψον μὲν Φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθεν ἔβλαστον. τίς βίβα κακῶν. Τίνα δὲ μακάρων ἐκθύσαμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνόπαυλαν. VALCK.

7. *ἐξήγον* ὡς ἀπολέοντες) In praegressis, *ἐξήγον ἀπολέοντες*: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim vocolae saepe, ubi sine detrimento reticereatur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* --- ὡς ἀμήσων τὸν σῆτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τελευτᾶς διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox *ἐπιλαμβανόμενος*, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam *ἐπιλαβόμενος*] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille *cardinibus* prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστὴρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλίσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστὴρ, ὃς καὶ ῥόπτρον εἰλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. n. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocrætionis*: Ῥόπτρον - - - Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῳ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri debent omisae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur abaque scriptoris nomine: εὐρών προσκειμένης τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρών δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖται ὑπὸ Κλειόμενος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὃ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἵπασκῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἀνδρα πεντάεθλον.] *Victus Eurybates a Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δαμίλιος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμιμνήσκοντές τε αἰὲ τοῦ θειάποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλγίον πεδίον) Meminit Homerus, nominis caussam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Msttis cultiora sunt. WESS.

9. ἰσθιβάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Venterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἦγον aut ἔστειλλον malebat. Non desero schedarum consensum. Ἐχειν Homero idem nonnunquam ac ἰλαύνειν. Νῶϊν δ' ὡδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Damnabile δοκέει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκέειν. Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucydid. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπιῆχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν ἔχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπιῆχε τε στρατηλατίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μνησθέντες τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miscuntur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Ῥηνναίῃ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Ῥηνίῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi Ῥήνη advocatis, Ῥήνεια. Pausaniae itidem IV, 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliacā Hyperidis Ῥήνωα, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Ῥήνεια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii aetate Delii usu venit. Trecenta thuris talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Εἰρέξου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὕς εἶπε πρὸς Δηλίους, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δᾶτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνδυμῖα τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόςια λιβαυτοῦ πρωτόιστον: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius factā ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Schol. Ms. ἐπειδὴ, αἰτ, τὸν Δᾶτιν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, δια

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. *Burmanni* Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφέρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem *Eustath.* [ad *Dionys. Perieg.* vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕτα αἰνίγντος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum *Med.* et *Ask.* in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex *Codicum* numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus *Cel.* viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μὴδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus *Thucydidis* locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σεισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit *Seneca* Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus *Thucydidis* huius fuit motus; neque inopportune propterea eius *Scholiastes*, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικοῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis *Herodotus* non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 153. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, *Thucydidis*que ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. *Wasse* ad *Thucydid.* consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit *Thucydidis*; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice κινθῆναι, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in Del. vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucydid.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis πρώτα καὶ ὕστατα μέχρι ἐμεῦ σιωθεῖται: sic legit etiam ista *Valla.* *VALCK.*

8. καὶ Ἀποξέριξιν) *Arch.* Ἀποξέριξιν auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀραιά aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀποξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χρησμῷ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλώσσαν etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneat in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Innotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oracula versus, quaeque verum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis *Herodoto fuisse causam ascribendi oraculi, quam fuit Thucydidi*, id vero miraturus scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, scemnia, et similia credulorum ludibria, *Thucydides* historiae gravitate censuit indigna; *Herodotus* ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus *Herodoto* prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum *Thucyd.* talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγγο καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖναι. Sed legat quis *Herodot.* VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum *Thucyd.* II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen *Thucydides*, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡμεῖς Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς αὐτῶν: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur: ἦν δὲ γε, οἴμαι, inquit, ποτὲ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit *Thucyd.* et quantum huius cauta perspicacitas *Herodoti* praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρεῖος, ἐρξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde *Anquetil*, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρξείης *Arch.*, cui facile primas tribuo ob haec veteris poëtae apud *Hephaestion.* Enchirid. pag. 19. Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἀνολθοῖ ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem *Simonidis* si sint, (*Iac.* *Uptoni* ea conjectura,) pondus addent explicationi, tangentque *Darii* hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, *Dario* sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρείος graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe aliàs, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuò alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήσεις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νῆσον. vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* *Plut.* vs. 1097. τῷ μαινομένῳ προσίσχεται nescio: sed in navium adpulsi qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίσχειν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλέοντες [pro περιπλ. *lin.* 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mssti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [*lin.* 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλεπὴν τὴν πόλιν καὶ εἰσεῖν εἰς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλελοιπότων εἰς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλεπὴν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλεπὴν τὴν πόλιν, καὶ εἰσεῖν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλεπὴν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτῶν ἐκλειοπύτων εἰς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυκτωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοικῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πιασθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἵστί τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῦς ἀρβήναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γένοιτο, similibusque et hodiedum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἑρετρίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πυλαργὸν ἴδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμενος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμενος apud Ethnographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Mssti, forte Nostri τίμενος Iovis est Tamynaei sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμενος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τέμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. *Boeot.* p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eandem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἐπιπτόν ἐπὶ εἰς ἡμέρας) Expulsum et Cl. Gronovio μὲν servari potuisse *D'Orvillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de Garrul. p. 510. a., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδροποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρίειν ἐντολάς, si iusserat Darius σαγηνευθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλὸν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea in-esset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coërcentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitalae, κατεργίζοντες, multa mala inferentes; καταργίοντες h. e. καταρابطμοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλὸν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ποιῆσαι etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενὴς ἡ λῆξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτριον etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἱπποὺς τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῇ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λακων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrum Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Dukeri] ab Ἰστίον) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἠγάγετο ἐς ἐαυτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πάτρῳ explicantis ἡγουν τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἠγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἐστὶ, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτ.) Recte Eustath. in Ἰλ. β'. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θεῖος, οὕτω νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μητρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. I. Rutgers.
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiuleum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοινεῦτόν μιν οἱ ἔχθροι, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντες consequitur. Ellicerem ego posterius potius fide
 eorumdem librorum, si quae rei necessitas; qualis in He-
 rodotēā redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) Corn. Nepos expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148.
 Φειδιππίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciani scriptura T. I. 727., *Plut.* Malign. p. 862. A., *Pausan.*
 I. 28., *Libanii* T. I. p. 138., *Plinii* Hist. N. VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. *Salmasium* *Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. *He-*
merodromos, ὃν χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, *Musonius* ἀνυ-
 ποδησίαν collaudans in *Stob.* Serm. I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοις κελύσαι ἀπαγγέλλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan.* I. p. 68. similia *Suidas* in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsā excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino* *Stratag.* I. cap. XI, 10. Et
 summi duces *Archidamus*, *Agasilaus*, *Epaminondas*, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad.* p. 710. In *Schol.*
mosto ad *Aristidis* *Panathen.* *Philippidae*, seu *Phidippidae*,
 dixisse fertur *Pan*: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσσομαι εἰπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [lin. 12.] ἰδρύ-
 Herodot. T. VI. P. I.

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱρόν. Testis est et Pan ipse Lucianus T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχίας οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤρεθῃ με τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλῖον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit Aristoph. Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit Meurs. Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad Aristid. T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελέσαι. Herodotea, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] Meursius attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. Hermogenis Schol. in praegressis eam neglexit, εἵνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior Pass. voluntas, in quam Reiskii inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Msstis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ καὶ ἐσομένου tantum. WESS. — Quum in ed. Gron. aliisque ante Wess. sic legeretur, ἰόντος εἵνου ἥδη Ἀθηναίοις, καὶ πολλαχῶ γενομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspecte Reiskius monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste Hermogenis recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. Pass. e quo quum notatum reperisset Wess. ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἵνου, quod nunc legitur, forsitan εἵνους scripserat Herodotus, ut voluit Koen ad Gregor. Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστριος) Obscura de Phidippide Plutarchi insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mccxli finiit Solinus et magnus eius interpres p. 33.; Plinius vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte Harduinus. WESS.

Ibid. δευτεραίος --- ἢ ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse Salmas. monuit ad Solin. p. 45. Miror quod scribit Plutarch. de Herod. Malign. p. 862. Phidippidem παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, Luciano teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Ἀγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, --- Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἱναποθα-
τεῖν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερόν χιλιούς σταδίους
ποιήσας· καὶ ἔλθων εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἑτελεύ-
τητε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάμικτον. VALCK.

12. ἦν γὰρ ἰσταμένου τοῦ μνηός εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 349. E. ἔκτη μὲν ἰσταμένη
Βοηδρομιῶνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἐβδόμας ἰστα-
μένου τοῦ μνηός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτη
τοῦ Θερυγλιῶνος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
F. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσεληνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Sparta Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lace-
daemonii maturarent, inpedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod *Mysteriorum* sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu *Cl. Ed. Corsini* Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo. Alia *H. Dodwell* de Cyclis Diss. VIII. p. 330. Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusce-modi per quietem visis Iocasta callide, *Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ἐνείρασι βροτῶν Μιτρή ξυνεινάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ἢ ἄρα τὸν βίον φέρει*, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casaubon*que vide. Ego vero [*lin. 4.*] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρὲν τε καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μεῖζον τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμόν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut εἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Cicéron.* de *Div. II. 40.* VALCK.

13. εἴα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἵκνται) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μείζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδῶν. Eustath. Ἰακόν δὲ Φασιν ὁ ὀδῶν, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταρμών et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους - - - συχνὸς ἤδη ἀναιρέοντο) Scribendum arbitror ἀναιρέατο, vel ἀναφαίρεατο, positum Herodoteo more pro ἀνέστηντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιώκεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκ εὖν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβρίθσαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμῖς μὲν ἐκαστέρῳ τε οἰκίεσθαι) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foessii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσέων οἰκέουσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, ποτὲ κτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπιμουρία [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἰλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὁμίας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarcho, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeci Σπάρτης ἑνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίσθησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίσθησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστεῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθεῖν. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.). Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπειθεστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocration, Ἀπιστεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθειαν, Demosthenem (p. 70, 45. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπίσθησας: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθησιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖν et in Ἀπιστος errat Klüster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀκριπτος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλέειν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλέειν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχέειν) Athenis κυάμοις τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἣν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur Kühnius ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. Pausaniae verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὃς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. Herodiani Philetaer. a Piersono vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν δεξιῷ κέρως ἦνέτο ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος: de eodem Polemo Soph. p. 3. ἐξῆρχε γάρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo Dianae τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, Athen. Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse Dianae polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianae factum, ante Xenophontem Herodotum quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine Plutarchus. Apud Plutarch. T. II. p. 862. B. pro φησὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem Herodotus, atque idcirco Plutarcho accusatur negligentiae I. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρας πομπὴν ἰστορήσας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἰορταζόντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἑκτῇ Θαργηλιῶνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta Aelian. Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κινδύνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γάρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κινδύνων ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit Vall. Herodoteo, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc Demosth. p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et Lysiae p. 115. ἐξ ὅσου Ἀθηναῖοι αἰεμένηται εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διόλυσις κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλθ, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλθ. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τούτου ψήφος προσηγομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἰποίητε. Calida saepe ducum oonsilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδικται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδικται. Haud contemtilibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδοται IX. 73. et δίδοται sive δεδέχεται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυνόντων συμβαλίειν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μὴνός εἰνάτην εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri-docti, de adhaerente ἔλθ solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλθ, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρέει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλθ, ut τὰ perierit ob aequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχειν κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aeantidis pugnā Marathoniā cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutatâ reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Iys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὁρίωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἰχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëtâ Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοι τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πελεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἢ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τριαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ὅτι τὸ (ἀν τότε?) πρῶτον Ἕλληνες ὑπέστησαν σχῆμα θιάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶψον) Est cui πῦρ τε αἶψον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Troianis, Οἷσσι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γενόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratidis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἐστάναι, πιστεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυνάγειρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poetis. Οὐ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φῶτις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exsultante. *WESS.* — Conf. *Iacobus* ad *Ana.* Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυνάγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυνάγειρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολυζήλον, et *Plutarcho.* *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*. *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducibus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπὼν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστείδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissim, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio eadem iam legisse *Photion* monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἄφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. d. 717. et l. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετριῆς ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχεον laudatore gaudet docto viro, acteduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, ineditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν: et cap. 71. Φοιτῆσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαίωνιδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. J.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσιν Ἀλκμαίωνιδαι φοιτῆσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόβου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id Herodoto dicitur, φοιτῆσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαίωνιδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοῆσθαι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαίωνιδέων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦνον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἑκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἑκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἐβοῶνθιν) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἑκαστος τάχιος εἶχε ὡς εἶχον τάχιος ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίων ὡς ποδῶν ἑκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἑκαστος restituetur ex Codd. vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρυγῆς τε αἶμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis; pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praecertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆϊον - - ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Val-
lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξοικισχιδίους etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. d. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ
τὸ τέλος εἰς εὐδὴν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum
adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni-
mium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶνι ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας. Herodotus veracis of-
ficiū Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec
detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens.
Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος
audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V.
ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val-
ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli,
ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae
ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX.
16., ταῦτε ἤδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique long-
ge diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπυθόμην) Θέρσανδρον.
In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de
Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Cor-
rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae
adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν
ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum
Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre-
ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι,
vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe-
titus p. 209., pro γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι
ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ληξιαρχικοῖς γραμματεῖοις:
ut legitur in Isaei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p.
175, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK. — Vo-
cem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum
omnium et Suidae (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequens
usque vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo
consuli Harpocraton potest. S.

10. ἐς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. Ταναγραίοις ἐς Δῆλον, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδέρικα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύτονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύσσονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀρύω et ἀρύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαϊον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαϊον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο βαδινάκη ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσιαι ἰδαί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Olearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant; poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam *codicum Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranīs. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θῶμα δέ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS. — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuperus Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod.* *Malign.* p. 862. e. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπὲννοχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἴπα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ὥς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκεας λέγοντος, Ἀλκιμαϊνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένους καὶ Φεύγονσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὸν Ἰππονίκον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diyllum* historicum Atticum p. 862. b. et 864. c. d. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspisor verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαινίππου χερσόμενος ἐπαίνοις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων δεόμενος, ἀλλὰ θρασύτητα καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καὶ Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν περιέβαλεν: ut Calliae laudes filique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καὶ Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137.* Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶγε μὴ τῶν ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστοῖδου καὶ Σωκράτους. (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. n.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh. ad Tim. I. 1.*] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νεκρικῶς ἴππῳ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑξοδεμνηκοστήν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi-
strati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius Exercit.* p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλιῶν δὲ τοῦτον ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane minor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuiusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* incusavit *Plutarchus*, Calliae laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλιῶν δὲ τοῦτον ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἵστί πάντα τινὰ ἔχειν, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἵστί sequente infinitivo non est *Herodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἵστί.] Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γάρ, ait, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi-
stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἱμνησανῶτο.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἱποίησι, ἴππῳ νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινίκια θύσας totam panegyrim excepit convivio? nam ἔπρω νικῆσαι, et τεθρίππῳ δεύτερον γενέσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερωθῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινίκια θύσας totum panegyrim excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrent, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito νοθείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus περιηγήν. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, *deinceps*. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρεὴν -- τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσέφευγε etc.) Primum προσέφευγε scribi malim una litefa auctius προσιφεῦγε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἐοῦσαν τοιαύτην τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσιφεῦγε: *insuper talia commentus est.*

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alemaeona χιτῶνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικῆον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἑξέπιττες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδυσάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπείσαντα (leg. διαπείσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ χεῖρες dictae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὴν γλώσσαν ἐκχίας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλεῖθος, I. 205, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callig. Ipsa illa notio, quam verbo προσέφευρε expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτηδεύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. B. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικῆον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: inprobavit et Gronovius similem glossam Varini Favonini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας) Harpocratonis Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράζαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀποπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρβους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praeceuntibus. Adsolent Iones © in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κορόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κορόρν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κορόρνους* οὕς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὕς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοῦς habet: scripturam *κορόρν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. *S.*

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπάσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. *WESS.*

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία - - - ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζεύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. *VALCK.*

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megacelis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνον οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυταν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρείας, ionice Ἀνδρείης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χιλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκετο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλεῖστον --- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους --- πλεῖστα εἰς ἀνὴρ --- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλεῖστα μὲν, εἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris* F., erit. Amyris iste propter προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in *Var. Lect.* hariolatus sum, vocab. μῶνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. αὐτὸ μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφόντος τε Ἑλλήνας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in *Var. Lect.* adnotare, ἰσχύϊ pro ἰσχύϊ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διαρπεύουσιν τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φυγόντος ἀνθρώπου explicatur verbis similibus lib. IV. 174. αἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ παντὸς ἐμιλῇν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro hono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aëolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν δῆγμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra *Var. Lect.* illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωτος τοῦ Ἀργείων τυράννου παῖς Λεωκίδης, Φεῖδα-

vos δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior *Phidone* est, cuius filius *Leocedes* inter procos *Agaristae* nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ἀπὸ ὄγυγος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci *Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάχιστα ὑβρίσαντος* memoria in *Pausaniae* VI. 23. WESS. — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonotheas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀξὴν ἐκ Παλίου) *Conmode Ortelius* et *Palmerius* Πάου κόρης ἐρεῖπια ex *Pausaniae* *Arcadicis* cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιοπόλιος, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de *Arcadiae Mantinea*, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque *Codicum* quorundam Πάγου πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, *Castores* hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphorione*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartiatas*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θερσ. ἡλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in *Scriptore Δαικτοριδῆς γὰρ Κρανώνιος* refingitur ἀντὶ Κρανώνιος *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportum illud γὰρ rescandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) 'Οργή h. l. *ingenium*, *indoles*, *animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ᾅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστίῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ᾧ παρελθούσῃ εὖεστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiari usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὖεστῶ et ἀπεστῶ a verbo εἶμι, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνευσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστία, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάρεστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθὲν ὁ μένος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρίνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὰν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) *Valla*, quasi προέχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam sere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, *animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens*. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἐμμέλεια) Tragicus saltandi canendique modus ἢ Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschylō satyricum etiam modum indigitari; qui alias sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ἀπίπτει, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀπεισιώπει, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest alioqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκέλευσε οἱ ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχηματικά saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenaeum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κράϊς κυβιστήσας, non ἐπὶ κράϊς, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. α. p. 120, 44. Ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονόμειν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. B., qui nobis XI. p. 482. E. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἰππότης ἦεις, ἢ διὰ πλάου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip. Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἰπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἰππῶται τῆς ἀγέλης ταύτης, *elephantis equorum loco vecti*, T. *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 401. Conf. I. *Meursii* Orchestra in *Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριεν καὶ σημίων διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. *Steph.* Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχρημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπέβαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Küstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. *Steph.* *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξορχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱπαινῶ etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos conpellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἐγγυᾶ ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θειαστοκλῆς ἐβώθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἐβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθένης ὁ τῆς Φυλαῆς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γενόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσῃσι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parium cum Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS. 9. κατεilahμένους) Herodotei moris esse κατεilahθέντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεῖχος, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατεilahμένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεilahμένους, ut saepius in talibus κατεilahθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summissee Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προκαθεζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης εἰργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τουτίστι τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περίδικκον, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίων ἐγκεκλεισμένους, pro ἐντὸς ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἴτε ἐκατὸν
τάλαντα, Φαίς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν,
πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφέας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpun-
ctione mutata scribendum : καὶ, τῇ μάλιστα ἔσνε ἐκάστοτε ἐπί-
μαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο (vel ἐξήρτο)
διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος,
sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἢ - - ἢν ἐπιμα-
χώτατον, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.
— Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, com-
mode intelligi ἐπιμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπιμαχον χωρίον,
ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δώσειν calamo
debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, im-
mo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρα-
τιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum proba-
tum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est.
In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil
Ephorus in Ethnogr. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit.
Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ
μάλιστα ἔσνε etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος θεομοφόρου Δήμητρος)
Septum templi, ἔρκος Nostro, περίβολον dixerunt Plato T. III.
p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi men-
tione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων,
Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit
Timo: p. 675. ἐντεύθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Δεσποίνης (filiae
Neptuni Cererisque) ἴσθιν εἴσοδος. Septum si Miltiadi li-
euisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵναί ἐπὶ τὸ
μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrabile vocabant, in quo
mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in
Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych.
in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378.
D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλάρτια mutanda censebat ill. Ex
Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωτοί, ὅτε τὰ τῆς
Ἀχαιᾶς μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat Miltiadi κινεῖν τι
τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu
ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus.
VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθεύσης) Nullum Suidae ἐπελθεύσης in
libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

ἔστιν, ὃ ξέν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφήσαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφήσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τουτίων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deleto articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπεμψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πρύτανις εἰσελθὼν ἐξῆ (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτην, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβαι ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεργῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἄπρακτοι αἰεὶ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατεργῶς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογίετο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλεον, inquit, τοῖς δικασταῖς δεῖξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδια ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Λημόν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελασγούς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμου αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμου αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eadem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακαλουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi indicavit. S.

9. τῆς ἐν Μακρῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γεγόμενον τρῶμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Λήμνου αἰρέσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit. ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἐλὼν Λῆμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΙΑ ΕΡΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταραρία, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακίλισαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Msstis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysii similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Τμησὸν] In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in msstis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissemus vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τῆχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, εἶσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπεὶ τε γὰρ ἰδίῃ τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Τμησὸν εἶδσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν ποτε ἐληλαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs. Cicerop.* cap. 5. Conf. *M. Solan. ad Lucian.* T. II. p. 22. *Schol. in Eurip. Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol. ad Aristoph. Av.* vs. 833. Τυρσηνῶν τείχοςμα Πιλασγικόν, quod attigit *I. G. Graevius* in *Prooem. ad Callim.* VALCK. — At ἰούσαν (l. 7.) commode suum locum tuetur: hęc τὴν, ionice pro ᾗ positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante ἐπεί τε γὰρ ἰδεῖν. S.

16. θυματέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Msstis ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί; Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρομομῆν tradit *Arrian.* Αναβ. Ἄλ. II. 3. et apud *Poëtam Od. K'* vs. 105. κοῦρῃ δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. WESS. — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀῆμνον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀῆμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων — καὶ δὴ καὶ εἰρηγό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἰποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάκχος. VALCK. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντίους κτησάμενοι) Opportunius στήσάμενοι, positis navibus, videri potest: nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κληφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρωνίαν, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad. A'* vs. 465. [Schol. *Villois.* ad Ἰλ. α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. WESS.

8. γλώσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol. in Eurip. Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδιδάξαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἐβοήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in Ἰλ. α. p. 119. 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τε τύπτοιό τις αὐτίων) Vera Reiskii e Msstis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἴ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα, ἐβοήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπεμύρτεον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἐσέδυνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσδύνειν (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέρχεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, *deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc.* S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat. Theb.* V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναι γυναικες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρα οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Ἀθήναι κακά. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyli* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatam ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud iminerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. καταλύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπεὶ - - - ἐξάνυσθ - - - ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξάνουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ καταλύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστιίης) *Lemnus* δίπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclarā Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus operā. WESS.

Ibid. Ἡφαιστιίης μὲν νυν ἐπιθήντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστιίης ἐπιθήντο, tandem et coacti *Μυριναῖοι* παρέστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, Μύ-

μιν, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet imprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησιν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχέσεων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπιδεῖν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ αἵμαχῇ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a *Charace* positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermonis* nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιήσας δὲ ἐκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinaeis* *Herodotus*, ἐπολιορκίοντο, ait, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386; 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθοι παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in Add. ad p. 73. pro ὑποχείριον ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph. Oed.* in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος ὠρτισμένος. *Euripides Med.* 156. κείνῳ τέδε μὴ χαράσσου. S.]

8. πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσω) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἵτε μακρὰ καὶ ὅσα στρυγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλεῖον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶ πλέῳ: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσω ἐκάστοις, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχειν, παρεῖχον enotatum ex *Arch.*) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀσὶν ἰδονέτο ἐπὶ τρεῖς ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, nī stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονέτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθείας ἰδεδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. d. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 30. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὥς δεῖ μιν etc.) ὥς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδεις μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδίδξαντα διαδόχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδίδξαντα βασιλῆα - - - στρατεύεσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuissent videntur: vid. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps Xenen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et Plutarch. T. II. p. 488. d. hinc Simson. Chron. A. M. 3520. conf. Iulian. Or. I. p. 33. B. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσέων νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρέσβευε, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in Πρεσβεύονται: Πρεσβεύω, καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὶ Οὕτω γελάσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χροῖον μείων γεγώς τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνον Ἀποστερίσκει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio p. 74. d. Ἀριαμένης, atque ita forsitan

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in Ἰλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. πρὸς Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀγροβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄγρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶη) Nullam νομιζόμενον litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Ionum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gentium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημόκριτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχη. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντὶ φάτις. Alià, eaque iucundà figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινὰ φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μανψίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna Marathonica quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennialis excepit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἀγέρειν) Dixit στρατοῦ ἐπάγερειν cap. 20. et στρατοῦ ἀγέρειν c. 48. ; unde στρατιῆς ἐγέρσει, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus. *Portus* ἐγέρειν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliàs ostendi, in στρατιῶν ἀγέρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγέρειν et ἐγέρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin. 4.*] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucyd.* pag. 714. *WESS.*

3. ἐποιέτο τὴν στρατιῆς ἐγέρειν) Ἀγέρειν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσίων*, in excerptis e *Ctesia* Ἀργάπανος ὁ Ἀργαυῦρα παῖς γίνεται δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ *Μαρδόνιος* ὁ *Παλαιός*. Paulo post in istis [*lin. 9.*] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. *VALCK.*

14. ποιέσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποιέσκετο *Polymniae* c. 119. analoga sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin. 15.*] περικαλλῆς χώρα, delete intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. *WESS.*

15 seq. χώρα --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀρίστα διέκνεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἔκπτεον τῶν ἐόντων τέληον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκίαν τὰς φύσεις ἀρετῶν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἥπρω, ἃ τὰς ἀκοῆς, et ἃ τῶν ὀπτῶν, oculorum. (ὀπτυλλοι *Hesychio* restituendum pro ὀπτοιαλοί.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆρον

πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὄνου· Εἰσὶν μὲν πλεῖστοι πάντων ἀρετῇ τε καὶ τιστὶ ἐν Λιπαράσι. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversà lineà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a Pausania lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλευαῶν παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδῆιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Ζέρξῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλαύνοντι Θισσαλία δι' Ἀλευαδῶν προὔδδθη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. Socratic.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλείου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae viguit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπροῦσαι τῷ Μακεδόνι. *Philippo*, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis Cl. de *Pauw* putans, προσωρέγοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσορέγοντο οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθέτης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir Celeb.; *Thomae Mag.* διαθέτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαθέτης καὶ δεικνύσας iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. D. Vide *Harpocrat.* in Διαθέσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WESS. — De scriptura verbi προσορέγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἐνί πλέον προσορέγοντο οἱ Vir doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσόρεγον vel προσώρεγον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσορέγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in Lexic. crit. proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφέρετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἐνί πλέον fortasse ἐνί πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰσπαρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστρατίδου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμηνέως, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμηνέως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνίων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἐμποίων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράφαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἐμβαλεῖν, et παρεμβεῖναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἐμποιῆται, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μεισηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θιευγονίαν ἐμποίησαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. *S.*

19. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλά.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδυκέναι. *Plato Tim.* p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης ὄντα ἠφανίσθη. Recte *schædae.* *WESS.*

27. οἱ τε Πεισιστράτιδες) Addunt *Codices* conplures καὶ οἱ Ἀλευάδαι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera. Celeb. tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. *S.*

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus *Aegyptiae* expeditionis et *Græcae* tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus *Viri* praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere msstis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schæf.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. *S.*

5. πολλὸν δουλοτέτην) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατώτεραι πολλὸν III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias.* Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque *Artaxerxis* perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et *Achaemenis* necem cum *Olymp.* LXXIX. 3. annoque *Artaxerxis* tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπίκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit *Gæzus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πέλειω et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλή τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὺν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροισίς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β. p. 130, 30. Βουλὴν ἱποίει σύγκλητον --- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπὶ κλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλεξε Ξέρξης τάδε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηρᾶς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminebat Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπεὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῆνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπεὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπεὶ in voc. Εἰσηγήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπεὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπεὶ τε, pro communi ἐπεὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliàs habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοέω πρήσσειν ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα αὖ διανοοῦμαι πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβέωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβέωμαι corrigendum I. 107. ὑπερβέωμαι τῶν μάγων τοῖσι ἐνι-ροπέλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερτίθεναι et ὑπερτίθεσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβέωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντας, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβέωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατίερα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut con-
geminatio ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ - πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπελᾶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῳ πυρώσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικεόμενοι: hic ἀπισταμένῳ, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμέας οἶα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et con-moto regi congruentius. WESS.

35. ὁ μὲν οὖν οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετέρην.) *Dionys.* ὁ μᾶς [at recte Sylburgii codex ἡ μᾶς dabit] οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέρην ἀποβάντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas vuculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* περιουσιάζοντα στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτέως [recte αὐτοῦς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοῦς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπηρμένους interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμοῦρέουσιν) *Dionysii* schedarumque ὁμοῦρον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud I. Iac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, εὐσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remissantis egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἵτιοι --- οἷτε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τόσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χεῖρας παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χεῖρ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δώσω αὐτῷ δωρεάν ἢ δὴ τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἦλθεν εἰς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443. “ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut εἰς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quoye casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, εἰς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, εἰς ἡμέτερον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
CIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλευεῖν ὑμῖν δοκέω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλευόντων) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., inueniens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμέων prae se ferrent, pro reiiculo non haberem. Supra

V. 68. πλείστον καταγέλασε τῶν Σικωνίων. Plato pr. Lach. εἰς γὰρ τινες εἰ τῶν τοιούτων καταγελῶσι. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμείων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμείων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμίας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum καταγελᾶν aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρεχοντας ἀδικίης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρεχοντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρεχοντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησέμεθα: nam verbum ὑπάρεχεν apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἐπειὶν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι — — καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias; et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχρεωμένους. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρεῖος κατελάμβανε. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μῆτερ, ποιεῖσθαι: πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος, ὅ καὶ

σιδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπιτιμῶντο τὰς διαφοράς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι. quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, κάλλιον ἴστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτον λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τοῦτον, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτον λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίκῃ ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτον λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτον λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκη προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φίλοι γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θῆν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλεήνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφηνεῖαν λεπτομερεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιδαίνειν, et ἐπιλέανειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπεινρώματα, sive *gulae scitamenta*, uti praeclare *Casaubonus* in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγούμενων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. *eiusd. Ed.*, ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλίανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. *WESS.*

42. ἀπὸ πείρης πάντα) *Theocriteis*, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, *Eid.* XV. 62., *Herodoti* verba *Casaub.* admovit *Lect. Theocrit.* p. 275. His *Mardonius* dicitur [lin. 44.] ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην: ut *Alexander Macedo* ληναῖς τὸν *Μαρδονίου λόγον*, VIII. 142., molliens *Mardonii orationem*, *Vallae*. *VALCK.*

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) *Artabanus* gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi prae-buit *Sophistis* materiam: ex *Alexandri* μελέτῃ specimen nobis exhibet *Philostr.* de *Vit. Soph.* II. p. 575. *VALCK.*

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) *Ista* quidem aptissima multis placuit comparatio. *Isocrates* in *Panathen.* p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες, etc. *Dionys. Halic.* II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατεθεῖς κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκειται. *Vetus* fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα. *Quintilian.* *Inst. Or.* XII. c. 10. *Ut lana tineta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait.* *VALCK.*

8. ἐπειὰν δὲ παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) *Valde* metuo, ut παρατρίψωμεν bonae sit valetudinis. *Negant* certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. *Lydius lapis* τῇ παρατρίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae *Theophrasti* de *Lapid.* pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. *Accedit* ad haec dissensus *Arch.*, unde, ἐπειὰν δὲ ἐτέρῳ συγκρίνηται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. *Vallae* Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex *Dionysii* *Epist.* ad *Pomp.* p. 126. sufficiet: οὕτω γέ τοι καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατεθείς, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκειται. *Quid* faciendum ergo τῷ παρατρίψωμεν ἐτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata *Arch.* lectione? *Ha-*

bet; ut sum professus, suum ea decus et conmodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραβιωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβιωρήσωμεν ἄλλω χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλλωμεν. Utruncunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρχειβεῖν ἄλλω χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρχειβόμενος μολίβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythia ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρήσει) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo *neutrubi succedet, sed si* etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap.

11. οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. I.

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὅν, quae in οὐκ ὅν (sive οὐκ ὅν malueris, quod perinde est) continetur, usitata maxime notione, Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὅν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκ οὐν sive οὐκ οὐν saepe in interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionalis εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὅν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρα, lin. 22.) σφί ἐχώρησε, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήεο) Non displiceret μὴ βούλοο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculo se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκῇ est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὶ θέλει) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, αἶτ, ἐκ τῶν ἀποτελεσματικῶν αἰεὶ κριτίων τὰ καλὰ εἶτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν ἵκατον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περιστή: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι - - οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὁρεῖς ὡς τὰ ὑπερίχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κινεῖ: sic legit et Valla; parva vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσκήπτει βίβλα et ἰφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, Φιλίε ὁ θεὸς τὰ ὑπερίχοντα πάντα κολοῦσιν, sive τοὺς μεγα-

ἀγορήσαντας, ὡς πλείον φρονοῦντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ Ξέρξης ἐκνίξει ἢ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerzemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰὰ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 95. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insollescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κνίξειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίξει αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxiz, sed pupugit, ussit illum amor. Xerzem VII. 12, 2. ἐκνίξει, non anxiz, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεομήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ ταιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατασκήψον βέλος πάτερ κεραινοῦ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

κεραυνοῖ indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλήσαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἔστι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κανὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν ὅν τι [lin. 71.] κατηγορεῖν defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρὲν ὅς ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρὲν ὅς κατηγορεῖν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖν: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀμφοτέρῳ σφετερίζεται, --- τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραινούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. Ε. μέγιστον κανὸν διαβολή, --- ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cegebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρὲντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὲντων, ab aliis in παρὲντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαλὺν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαλὺν est, alias ἀποβαλὺν et ἐμβαλὺν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰγίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορεθέντα ὑπὸ τῶν ἐν θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορεθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἰν' ὑπὸ τούτων διαφορεθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρείου τοῦ Ὑδάσπεος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquando.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessurus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vovela ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἰμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. n. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἢδὲ γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὴ καὶ γίνεται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπνηότας ἡμέας τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνεται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τοὺςγε καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἰμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam διαπόται, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνεται, si quid autem evenerit mali. ἰάν τι συμβαίη, ἰάν τι γίνεται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωυτῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωυτῶ διδόναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὕρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὕρισκε πρῆγμα εἶναι ἐλαύνει ὡς τάχιστα ἐπὶ ταῖς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρῶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομυκτὶν ἀπάταν θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschylī Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προείπας ἀλίζειν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσησι videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσησιν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπέξεσε [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέξεσε. WESS.

5 seq. Φρονῶν — ἐς τὰ πρῶτα οὕκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρη γίνεται. Ἡβης ἐς τὸ τῷ Φρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβήσει τῷ τῷ Φρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἦβης ἐς τὸ τῷ Φρον ἵμερο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅτ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιεύμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτέων ἀνασχῆσαι. [lin. 7.] Msti viam monstrant, testati προσδῶκα ἀνασχῆσαι glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδής ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδής γενόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Cyr. Παιδ. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνων. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigere p. 36, 39., Ποσειδίππον ἱπέμφει ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἱπέμφει τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπισθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινέον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον εἶναι ποιῶν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν εἰ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἴσθι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmus probans γινέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κειλύματι) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ δευτέρῳ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλλήνων καὶ Μελίων Τηλεμάχου δῶμα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπίβησις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κειλύματι, quod in schedis, superius

Hib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus εἰ. S.

5. Ἴσον ἐκεῖνο, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἤκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκεῖνο — παρ' ἐμοὶ κέρνεται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμέν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρώτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itaque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρώτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, quæ in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiecit: „Aut sic: περιήκειν (τούτῳτι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινὰ, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπερ τὴν - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista *Livii* XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cient; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt. [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπὴ φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγριαίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. VALCK.

16. τὴν σφαλερωτέρην σεωῦτῳ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen.* XIII. 1. [Casaub. in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. ὅς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Clarissime *Euripid.* *Andr.* vs. 6. Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφικεν. Sed vide *Abreschium* *Dil.* *Thucyd.* p. 514. WESS.

19 seq. θινὴ τινος πομπῇ, οὐκ ἐῶντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. *Papinii Statii*. Illustres *Homeri* *Odyss.* T'. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. περιπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἰῶθαι αἱ ὄψεις τῶν ὄνείρων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceron.* de Div. I. 22. VALCK. — *Reiskius* lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχμεν μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τόπιρ ἐν χειρὶν ἔχεις, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, *Liv.* IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, *Cic. Tusc.* V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de *Themistocle* *Thucyd.* I. 138., ἃ μετὰ χειρὸς ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι αἰὶός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσσι) Egrege aptum est ad fraudem ὄραμα *Arch.*, de visis per quietem in *Macrobi* *Somn.* *Scipion.* I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίρειω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur *Cl. Lamb.* *Bos*, *Observ. Critic.* c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὰ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. εἰ δὲ ἐπιφοιτήσῃ) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas indicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσαι respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσαι) Quam praebet *Galeus* Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτήσαι, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν αὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτήσαι, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητέον ἤδη ἴσται· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσαι συνεχῶς, φαῖναι αὖ καὶ αὐτὸς δεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δὲ δόκηται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἡ σιδηρεῖαν ἐπαινήσαι πόλεμον δέδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἤδη ἔημι) Quod sequitur ἢ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἤδη ἢ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἔημι revocavit, pro εἴμι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δεῖ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίησας) Nihil in ditione desidero: namque κοῖτον ἐπίετο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησας. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καῖνος εἷς ὁ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξαι) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θερμοῖσι σιδηροῖσι) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θερμοῖσι σιδηροῖσι) Scribendum σιδηροῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρια λθουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἐστεινχθέντος καὶ σιδηρίου ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianeos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. εἰς ἄνθρωπος ἰδὼν ἤδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πένοντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπειν ὑπὸ ἐλασσόνων τῇ ἀπειρῇ, ἔστι δὲ αὐτὰ καὶ τῇ ἀτολμῇ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πάτερ, εἴκε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶη τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἰκιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλην τε βίην καὶ ἀγνώρι θυμῷ Εἶξας, Iliad. ω. 42. Eustathius, Istis, ait, εἰκιν δοκεῖ ὅσα καὶ δεσπόταις ἐγκλινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἥμαρτον ὄργῃ δ' εἶξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντας καὶ Plato ni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα.

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκίνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὁρμή] Totam istam historiolum quisquis legerit, is necum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem; ut alia nonnulla, condonemus viri, alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa Φθορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adflixura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat *evanuisse dein coronam*, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρεια) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonio pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτησι, *decem ferme annis*, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτει, *volvente sive procedente anno quinto*, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Juliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἱρῶν αὐτῶν ἐλάσσων δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucyd.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πύμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch.* ἀναισιμουμένῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidei* voc. Χεῖρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμουμένῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμοῦσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένων μηνες εὐρίσκονται ἀναισιμούμενοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένων εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τέσσαρα ἔτι πλείεα, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνομένον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡματός ἀνομέναις, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἡνερὸ τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνεται apud *Homer.* I. c. τελειοῦται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno invente reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum Porto posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πύμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνεται Ἀνόντες Ἀνων Ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνόντες, Φρόνυχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀγην, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut *Arch.* τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάαντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἐς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectionem* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte *Aldus* olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. *Marklandi* observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πέρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani Prooem.* cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniectura viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem *Tzetzae Chil. IX. vs. 707.* Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes *Salambriae* titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. *Sequentia* [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἕτεραι πρὸς ταύτησι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde *Codicum plurium consensionem.* WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἕτεραι commodè intelligetur verbum εἰσί. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἕτεραι πρὸς ταύτησι γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξια. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et *Reiskius.* οὐδ' εἰ ἕτεραι prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μὴδὲν ἐφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξια, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab *Herodoto* μὴ τῆςδε οὐκ ἄξια συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto* *Raphelius* in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλεπε;) Voculam μιν ex cod. *Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa *Codicibus* si non legitur, neque hic videbitur requiri. *Demosth. c. Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν Φρεάτων ἐπίλεπεν. Sic saepius *Herodot. T. VI. P. I.*

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυσι, defecit*; et *ἐπίλυσι τὸ πέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἐκείνων ῥεύματα* - - - *ὑπὸ Ξέρξη πάντα ἐπίλυσι*. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰνάνους ποταμούς δια τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλυπεῖν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλύειν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. *καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπασιάντων etc.*) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exersuisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse inpensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut *τοῦτο μὲν* novam periodum, non excipiente *τοῦτο δὲ*, inchoet, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista *Καὶ τοῦτο μὲν etc.* perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis *Ὁ γὰρ Ἀθως* (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam *Τοῦτο μὲν* utique non semper excipit *τοῦτο δὲ*, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque *τοῦτο μὲν* saepe idem fere valet ac *πρῶτον μὲν*, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi *τοῦτο μὲν*, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet *Μετὰ δὲ*, initio capitis 126. Ad *τοῦτο μὲν*, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. *ἢ δὲ αὖ etc.* Lib. III. c. 108. habes lin. 8. *τοῦτο μὲν*, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur *ἢ δὲ δὴ λείπειν*. Hoc loco, in quo versamur, ad *Τοῦτο μὲν*, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἔποιεε· παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα etc. S.

5. ὤρυσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse *Herod.* cap. 103. ἵσμεν ἀναγκάζομενοι μάστιγι ἐς πλεῦνξ ἐλάστονες ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod.* ἔχοντες μάστιγας ἐβράκιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. Av. III.* p. 184, 4. ἔβαλλον, ἰσφενδόνων, ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] *Herodotea* comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ἢ π' αὐλητῶν. *Cicero de Lege Agr. c. 34.* hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd. V.* p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείας καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod. I.* 17. Alyattes ἰσπρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτιδῶν. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ἄδων ἢ π' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 355. VALCK.

7. Βουβάρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάνης, *Tzetzae* Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne *Artaeo* an *Artachaea* fuerit genitus, in *Codicum* discordia dubium. *Artaei* redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de *Atho*, a *Scholiate* ad *Iliad.* ξ. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐντὸς Σάνης) Unde *Valla* ἐντὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, *Andriorum* colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem *Athon* eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in *Atho* Ἀκρόθων [lin. 18.] recte *Codices* edunt, praeunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Θύστος [lin. 19.] ex eodem *Attico* scriptore et *Plinio* *Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- γὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροθάους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται συμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano* de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ διέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγίνετο καὶ πρητήριον) Attigit ista Casaub. in Polyb. p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρητήριον. Errorem Vallae [praetorium intelligentis] P. Leopard. iam correxit, Em. VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρητήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit Herod. I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῆσι οὐδὲν ἰῶθαι χρῆσθαι, οὐδέ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod Xenophon tradidit Κυρ. Παιδ. p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρητήριον secundum Herod. σῆτος πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίας ἀλληλεσμένοι: comportabatur, recte Valla. Xenoph. p. 253, 39. ἔθεν καὶ ὁ κατὰ Θάλατταν σῆτος φοιτᾷ. Andoc. p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου σῆτος ἥξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρητήριον dixit Herodotus per figuram ipsi familiarem, quam ἐν διὰ δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρητήριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκόμενων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit Aristides πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in Themist. T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit Herodoti locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω καθάπερ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόρον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum; Iuto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διισθμίζειν et ὑπερσθμίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἱλαστρευμένης optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνειρύσαι (τὰς νέας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆες) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἐπιερύσαι κατειρύσαι et παρειρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεας τῶν νῆων dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερεγκνόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viā, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρεσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρισκευάζετο (activa notatione) scil. Xerxes, paravit, confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηίοισι Non repudio πορθμηίοισι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηία, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορθμεία tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit σῖτον ἀλληλεσμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὦν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἑτέρου οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἰ, paederoti herbae, Φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγού, μείζονα δὲ ἐστὶ ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὅς καταρρέκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταρρέκτης iusto titulo adpellari potuit: quae utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλῖα, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἄκρης τῶν Κελκινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmō voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκός) Xenophonti δέμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκὸν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέως usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύω ἀσκός ἐν τῇ πόλει ἀνακρέματα) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκός, sed quod notum esse scribit Perizon. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchinson. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νικήσας, - - - καὶ τὸ δέμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit Salmasius ἀκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρης τῆς Κελαινέων ἀνατέλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σουλίου Μαρσύω ἀσκὸς ἀνακρέμαται. Voce ἀκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολεις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Briss. Regn. Pers. I. 77. WESS. — Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. [Suid. in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in Schol. mssis ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyæno VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινίοισι μεγίστοις: sicut Λυσίβειδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικῶς: sed Lydus etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium [lin. 9.] ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκιάς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λέγεται ὅτι πλάτανον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτὸν, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter Briss. Celeberr. Wess. ad Diodor. [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) Lineola vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεινύσας ἐπὶ τὰ χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. vs. 927. διςχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνιγνάστων: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο-χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive Δαρεικός, valebat ἀργυρᾶς δραχμᾶς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo Xerxi dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος) *Iaurentii* atque ex agricolis ansam Porto aliisque dedit γεωπόνων refingendi. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεωπύς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus mstis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπεδα sive γεώπεδα, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis Pythio ἀρκέων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc emotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθαι τε αὐτὸς τὰπερ αὐτὸς ἐκτήσκη, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt G. *Raphel.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et I. I. *Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθαι δ' ὁρθῶς αὐτὸν ἔχῃς ἀνευ ψέγου, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον εἶβειν πρέπει.) Μὴδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπωλίσσης. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνχ' ὃν σέβειν πρ. *Grotius* posuerat οὐκ' εὐσιβεῖ πρ. *VALCK.*

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) *Xenoph.* 'Αναβ. I. p. 10. ἐς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo *Codd.* nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit *Strabo* XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] *WESS.*

[9. ἐς Κούδραρα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud *Strabonem* lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτηνον) Non debuerat *Cl. Galeus*, ex vitioso *Arch. Καλλάτιον*, reformare Καλλάτιαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. *Stephani* Καλάτιμος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod *Ortelius* perspexit, sanandum. *Δημιουργούς*, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. *WESS.*

8. εὖρε πλατάνιστον, τὴν κάλλος εἶναι etc.) Velut ἑραστής, secundum *Aelian.* Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥτπερ ἐρωμένη φύλακα καὶ φρουρόν: ubi notant *Scheffer.* et *Kühn.* *Platanum* dicitur *Herodoti* Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῷ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex *Brissonio* praesertim de *Regn. Pers.* I. p. 165. (conf. notata ad *Diodor.* I. p. 409. et ad *Hesych.* in 'Αθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit *Herod.* VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab *Herodoto* dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῷ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex *Immortalium* cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. *Themistio* dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀπεθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta *Pausan.* VI. p. 464. *Polydamas* in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχήσαντας ἀπέκτεινεν: non utique scripsisset *Pausanias* *Polydamanta* Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀπέκτειναι. *VALCK.* — 'Αθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσῷ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. b. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μιλεδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειψαν Δαρείῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πέμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχέα, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπτάς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetzae ad Lycophron. pag. 141. γεφυροῦν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν) Infra IX. 119. Artaycten σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν: id est πρὸς σανίδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἴδουν. Hesych. Σανὶς - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μίτωπον - - Ὡς περ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τούτῳ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, ἔσθ' ἔστ' ἀχανὲς προσπιπατταλέμενος, ἄφωτος ἄχρις αὖ etc. Eiecta voce ἄφωτος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: "Ἀχρεῖς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai* templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδεσκε. (ἐν τῷ ἀδύτῳ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte *Gronov.* omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει: ubi ex *Arch.* enotatum, ἀθέμιτα ῥέζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίτητα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριτώτατον: hoc enim ex *Msttis* praebet *Galeus* in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] *VALCK.*

10. ἀθέμιστα ἔρδεσκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian.* *Dea Syr.* c. 12., ἀθεμιστία ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. *Noster* lib. VII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σκνίδα διεπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. *WESS.*

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολύου etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύραυν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγᾶς) Persae institutum et mens *Scriptoris* in propatulo; structura implicatio. *Gronovius* ἐπικέσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit *Gronov.* in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθίσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. *Vulgatae* si sanitas constat, dicendum est, ἐφικέσθαι et καθικέσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῃ φύγῃ αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικέσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ καθίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστογῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschii.* *Conmode*, haec dum meditor, in mentem redit *Homericum Iliad. E.* 748. Ἥρην δὲ μάστιγι δοῶς ἐπειμαίει' ἃς ἵππους, quo utantur volentes. *WESS.* — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐκίεσθαι μάστιγι πληγᾶς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insuper utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviusse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de *Regn. Pers.* lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli Pers.* vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὧς, δεσμώμασιν ἤλπισε σχῆσθαι --- καὶ, πίδασι σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῷ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἤδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στιγίας.) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Iuvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi *Herodotea* dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στιγίας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*; pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστισταί, quod ex *Alex. Cod.* recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac *Herodoteum* Στιγεύς. VALCK. — Praeclare στιγίας ex *Msstis Galeus* et *Gronovius.* Conf. *Iuvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δεσπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ aut *Homereo* ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odys.* i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti *Xerxes*, illa supra modum admiratur *Hermogenes* pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπερβαλέτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, ait, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθητὴν τινα ἔχειν καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενοι ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερβαλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἴοντι δολερῶ τε καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξέγυνσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum *Reiskio* suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (αὐτὰς) ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξέγυνσαν. Erat enim cap. 33. αὐτὴ τραχὺ εἰς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδω κατεναντίον: et cap. 34., εἰς ταύτην τὴν αἰκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμώμενοι ἐγεφύρουν τοῖσι προσέκαιοτο. Hinc vocem γεφύρας plerique cum *Valla* forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἐτέρην, ex praecedente verbo ἐγεφύρουν in promptu erat nomen substantivum γεφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύναι γεφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γεφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat *Reiskii* sententia, intercidisse vocab. νίας, αὐτὰς aut γεφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυγί, dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυγί τῶν γεφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γεφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem *Dav. Schulz* Vir clar. in *Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers.* iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἵποισιν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris „generibus. Τὰς δὲ (γεφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina *Gronovii*, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περικοντίσας καὶ τριπλ. etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seqq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro- rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπίσπιν τεσσαρεσκα. καὶ τριπλ.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Eurino Ponto* obverso, cccxlx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τεσσαύρας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pét. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀναχωρήσῃ τὸν τόπον) Videlicet ὁ ἥθος. *Valla* de- derat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀνακωχύνειν proprie est *inhibere*, ac *navem reprimere*: hinc μεταληπτικῶς *Valla* interpretatur *stabilire*, quod *Petavius* et *Pavius* perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατήκαν, indole sermonis postulante, *reposui*; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατήκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum *Petavio*, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: *Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀνακωχύνειν lin. 7. ἀνακωχύνωσι maluerit. „ἀνακωχύνειν si Ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἐκδομένη.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: *Ils attachèrent ensemble cccclx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoiient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc.* Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto *Wesselingius* in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae *Rennelli*, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-*

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρσίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficilliozem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euzino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθέντας: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia vitlemus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - - κατὰ ῥέον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti. i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρσίας, [ἐπικαρσίαι] puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. Ἴνα ἀνακαχεύῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellexeris post ἀνακαχεύῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπιμαρτίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόρου ἐπιμαρτίας legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἐτέρας) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἐτέρας: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἐτέρας: articulus enim ante ἐτέρας abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διανυσίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διανυσίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀρραίωμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχοῦ: namque series

ipsae tam πεντηκοντήρους quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκταλον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκταλος*, id est, quae inserviret διέκταλῳ, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι) Egredia huic loco medella ex Med. et aliis. ὄνοι sunt axes; ὄνισκοι axiculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνεύεσθαι, ἤγουσι δι' ὄνων ἐπιστρεφῆς τείνειν. ὄνοι γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimum Petavii ὡς παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὀπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὀπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὀπλων ἐντετακμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξεύγνουν, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandæ significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νεναγμένος, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro Φραγμόν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzelzes χειραγωγούς καὶ κλείσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπεροῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρέρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν· χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν· χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγου Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὐτ' ἐπινεφέλων ἐόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἢ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γίνεσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανής ἦν,

οὔτε ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθήρης τε ταμάλιστος: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἰπεῖν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἐσημαίνει γὰρ αὐτῶ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίητο τὴν ἑλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἑλάσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχομένῃ μοι κλῦθι, κακὰς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλαλαι· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεῶ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat. de Myster. διήσομαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε βᾶδια χαρίζεσθαι, καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. πρᾶλυσον τῆς στρατιῆς) στρατηγῆς mallem. Praeve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Scripserat παρῖέναι τῆς στρατείας. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηγῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγῆς ἀπολελύσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλειόνων αὐτῷ παίδων ὄντων, ἵνα παρεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρεῖναι (sive potius ἀφιέναι vel ἀφιέναι) τῆς στρατείας. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἥσαν ἀφίστασθαι τινὰς τῆς στρατείας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycurgo memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφιέμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίεναι τῆς στρατείας, Herodoto dicitur παραλύσαι τῆς στρατηγῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει τῆς στρατηγῆς. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praetura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηγῆς recepti cum Schaef. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρψιος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα ὑπεναντία δὲ τουτέοις ἀκούσας ἀνοιδάινει: ex quibus Herodoto restituerem τουτέοις ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπεναντία δὲ τουτέοισι) *Stobaeus*, ut saepe, *Ionum* characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus Iliad.* i. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti *Herodotei* interiorem sententiam *Camerarius Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλα ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μίσον διαταμῖν· διαταμώντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ Ξέρξης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ἐν ἐξητήσατο, σφάξας καὶ διατεμών, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν· τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διεξίεναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὺ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam commigravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὺ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξὺ *Hesychio* redditur ἀναμεμιγμένως: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. *VALCK.*

9. Νισαίοι καλεῖμενοι) Quae hic διττογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valenius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμαμάξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παιδ.* VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamara* carpenti genus et mollissimae vocationis erat, mulicribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii improbat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἀγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac αἰχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοιὰὶ χρυσᾶι, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) *Pro Med.* et aliorum *Κάρην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρήνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἐβδόμῃ, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [*lin.* 6.] *Ἀτραμύρτιον* ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπέλιπε τὸ βέθρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ βέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλιπε sive ἐπέλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ βέθρον intellige κατὰ τὸ βέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσε) *Palladi Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσε θεοῦς χιλίας* χοᾶς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae Iliadi* chiliombe faciebat sacra, *heroibus libabant Magi*, χοᾶς οἱ Μᾶγοι τοῖσι Ἑρωσι ἐχέαντο, id est, ἐνήγισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἢ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπισε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπισε, vel ἐσίπισε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatius, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐσίπισε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπισε: et VIII. 57. φόβος τοῖσι βασιβάροισι ἐνεπιπῶμαι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπισεν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπισε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργίθας Τιρκρὺς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργίθας expectasses, aut Γεργίθους: sed Γέργίθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβυδῷ) Inutilem vocem μέση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτη προεξέδρη) ἐξέδρη corripbat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτη haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspiciabatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτη: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξέδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Αἴσχαι. VALCK. — In vocab. προεξέδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνευσεν) Specie alienam, revera suam conditionem deplorasce videtur, (Valeria

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obituta.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλασχοῦ κέχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡνὴρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὦν ὡνὴρ φρασθεὶς Ξ. δ. Olim letam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος εὖν ἀνὴρ φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κειχωρισμένα ἔργα σά, τὸ εὖν τε καὶ ὀλίγω πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γάρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. *Plutarch.* Consol. p. 109. B. Τὸν Ἥλσιον εἰσελθεῖν, ὅπῃ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. Leniter *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, ἰσῆλθε γάρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἤμερος ἐπείρεσθαι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., εὖν ἐπῆλθεν ἐρίσθαι μοι. In *Isocratis* Panathen. scribendum p. 244. A. εὖν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. pag. 26. Ἐσῆλθε μοι dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροῖτον γέλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεα ἐσῆλθεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοοῦντες, --- ὡς ἀσπλάγμκτον τὸ τῆς ξυμφορᾶς ᾧ τινὶ ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ ξυμπίσσι: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦνται συνταράσσουσιν) Paene arripio Kind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦσαι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἶόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθήρας οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γένεας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γινώσκων. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλίξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphorion, ὦ ξυ, τί ποθ' ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλίξειν ἀλύπειν τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔα, in Stob. Serm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλίκων τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad Lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέκων scriptum oportuerit, non πλέξας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ἕν ἐστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ Θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἡδὺ γευομένοις ὧν στέρησονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γεύονται, leviter gustant, ὧν στέρησονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris malis ne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus* *Caesariensis.* *Epist.* 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μέλιτος. *Iamblich.* *Vit. Pyth.* p. 16. γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in *Msto*, οἴνου τοὺς πολεμίους γεύων. *Venuste Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνῃν καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de *Vit. Soph.* p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνθρώπου τὸ γεῦμα. *Idem* de *Vit. Apoll.* VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε διῦμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. Φερέγγυος ἔσται διχῶσαι) Talia fere *Aeschyl.* VII. c. *Theb.* vs. 402. προστατῖν Φερέγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρούρημα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοὶ οὐκ ἓνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζειαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκων δὴ ἔόντων τοὶ λιμένων ὑποδείξων, in Lexica receptum Ὑποδείξις λιμῆν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμενοι δέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιοι, id est εὐθείοι εἰς τὸ δέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα* ναυκληρώσιμοι στῆγαι* ἀλώσιμον τείχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphontis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νείμασταις ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολέμῃ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γάρ ηἴ γῇ ξύμμαχος κείνοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἰθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et ἰθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὦν ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ μέτρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphaelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλέπομενος displacet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λανθάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμενον, μήθ' οἷα Φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἴσοδον. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρβαροι δὲ, τὴν τε εἴσοδον ἐκεκλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelianum Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γάρ -- εὐδαιμονίας πληθώρα) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδέοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυς εἴη.) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab haec Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodotum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αἰεὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλίους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ δεδιότας παρσιτυνάσθαι: id est ἀρρωδέοντα βουλεύεσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλλῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη ταῖς μετὰ φόβου παρασκευαῖς ἀσφαλεστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυς εἴη.) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ γὰρ βέβαιον ἀποδέξεις.) Inconmodum erit μήτε, cui Gronov. locum dedit, ni μή τι cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρῇ τὸ βέβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦτον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄνθρωπον, aliaque passim. WESS.— Optime habet τὸ βέβαιον lin. 9. cui cave τὸ βεβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βέβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur καὶ χωρῇ, (non πῶς χωρῇ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi καὶ h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρῇ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βέβαιον est; nam, qui τὸ βέβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsán facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώττει χρέωνται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἰλύς: pro τῇ ἰλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὗτος ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσῃ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐ δ' ἐμοὶ φαίνεται πεινίας Σκυῖον ὑπὸ Ἀχιλλεύως ἀλαῦσαι, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. *Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτέοντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναρρίπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν ῥίπτειν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius ῥίπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῦσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐκκυβεῦν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, *Polybii.* VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μέγλα, inquit, πρήγματα μεγάλοις κινδύνοις ἐθέλει καταίρεσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρέσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip.* *Suppl.* vs. 759. φόνω καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταίρεσθαι, *Suscipi* solent *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton* lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ᾧ γύναι, μεγάλας ἐπινοίας

κατορθοῦται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέτται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταρῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* *Thes. T. I.* p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταρῖσθαι τὰ πρᾶγματα (nisi prorsus καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse conficere negotia, res peragere. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνας est peragere, (feliciter) conficere certamen. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius *Vita* c. 13. *T. I.* ed. *Francof.* p. 486. E.) ait, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους ἐφ' ὅσας καταρῖσι, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocine an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τούτων [non τούτων] τὸν σῖτον ex *Scriptoris* calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τούτων vel τούτου legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendum censeo: τῶν ἄν που ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τούτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μῆκος ἐκτεῖναι λόγου scripsit *Aeschylus*; μείζον ἐκτεῖναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Iliensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem *Themistocles*, "Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῦ) Puto *Vallam* habuisse βαλεῦ, ὃ βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὃ βασιλεῦ, καὶ τόδε ἐς θυμὸν βαλεῦ. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχονεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles* *Trachin.* vs. 599. ἔχους ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. *Arctaeus* *Cappadox* *Morb. Acut.* I. 1. fin. τάδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νόσου γνῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, caussa defit. πρηγμάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε *Reiskius* τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σούσα) Iustum probumque *Diodori* XIII. 96. καὶ Δέξιππον ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνίλεξαι sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυνόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπεύδετε: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip.* *Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακῶ σπεύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. *Thucyd.* p. 404. μακθάνετε καὶ καὶ σπεύδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. *Soph.* *Elec.* vs. 253. τὸ σὸν σπεύδοις αἴα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπεύδεις, *studetis*. S.

13. τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι) Haec regis professio similima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι πρεστάγματι δι' Θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθιῶν ἐπιστατεῖν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII. p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσιν: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in Scholiis εἰλαχίνας. Eid. VII. 103. Πάν, Ὀμόλας ἱερὰ τὸν πέδον ὅσπερ (ὅσπερ) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λήξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Λογγεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογγεῖν, εὐμοιρεῖν. Μοιρολογγεῖναι scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari. WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνῦντες) Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus στορνῦντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς στορνῦντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. XXI, 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiiciens, exemplum Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνῦντες edd. Equidem στορνῦντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλόνει) Ex Herodoto excitat Suidas ὠκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν κινάνων καλέουσι, uti τῶ γαλμα, τῶ ληθῆς alibi, aut τούτῳ δὲ τῶ κινάνει lib. IV. 62., quæ anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέλαγος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo inceserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρης vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι Εἰρήνην τὸν Δαρείου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπου τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossam Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino *Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς* audivisset, risum sibilumque Longini *περὶ Τψ.* cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. E. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diamque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, *εἰδόμενος ἀνδρὶ*: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: *θεῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ*, Libanius. WESS.

9. *ἄγων πάντας ἀνθρώπους*) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίας ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. *κινώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα*, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., *ἐπάγων πάντα τὸν ἡῶν στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας*: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio *περὶ Ἑρμην.* §. 245. qui dixerat, *ὅτι κατέβαιναν ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ἱαντοῦ. μάλα γάρ*, inquit, *ἱσμήκρυνε τὸ πρᾶγμα*: scribi enim debuisse *μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης*. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut *μειλίγματι* representat Aristides T. II. p. 318., *ευστάκτων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν* (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., *ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμεῶς συλλέγεσθαι*: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. *πελταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι*. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., *τὸν Ἀχελῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν*. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. *καίπερ εὐσύμβλητον εἶν*) Valla *εὐμβλήτον*, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. Ἡ δ' οὐκ ἔτ' εὐξέμβλητος ἡ χρησμοφῶδία: pro quo in *Choëph.* vs. 168. εὐξέμβολον τόδ' ἐστί. *Iones* λαγὼν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἵππος γὰρ ἔτιτε λαγῶν) *Λαγὼν* suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. VI. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium; tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγανρότατα) *Magno fastu superbiaque.* Ἀγανρός *Grammaticis* αὐθάδης, ἔνδοξος, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγανρίαμα, ἔπαρμα, εἴησις. Ἀγανριᾶν, τὸ μεγάλως γανριᾶν καὶ ἐπαίρεσθαι *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expedivit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Adde* *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) *Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum.* Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θτεῖν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss.* *Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ*, *Gataker. Diss.* de *Stylo* N. T. cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς* περὶ τῶν κρεῶν, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νευναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίον ἔζη, διδῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγέσθαι προσδεκῶν: habet et *Dion Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* *Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφθῇ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἀκρῆς) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoro in Schol. *Apolon. Rh.* l. 922. Doctissime hoc de promontorio *Holsten.* ad *Stephani Σαρπηδών.* Aliud, et Ciliciae quidem, *Σαρπηδόνιον χώμα Aeschyli Suppl.* vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολᾶς, recte *Palmerius* θεινῶς, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) *Steph. Byz.* hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit *Holstenius*, optime *Vallam*, τείχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque *Herodoto* esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est *Porti*, collectaque aliunde stipaverat *Holsten.*, eius ex schedis publicata ad *Hieroclis Synecdem.* p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τείχος istud, sive castellum, *Doriscus* dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τείχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέρβειον τείχος, Ἡραῖον τείχος, Ἀβάνου τείχος, Γορδίου τείχος, *Gordiutichos*, *Livio.* *Pierum* castella, τείχη τὰ Πύρων dixit *Herod.* VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 288. et *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 62. *Dorisco* castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata *Xerxi* videbatur ἐνδιατάξει τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. *Diodor.* XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεὺς ἐνδιατάξει) Qui corrigebat εὐ διατάξει, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἐνοστρατοπεδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐναριθμῆσαι *Arch.* et *Vind.* pro reiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. *Salen* autem *Samothraciam*, iustissime *Gronov.* vindicavit, et *Zonen* ad *Ethnicographum Berkelius.* WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον -- παρείχον πληθος εἰς ἀριθμόν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμόν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, εἰς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρείχον πληθος ἀριθμόν. VALCK. — *Valckenarium* secutus *Borh.* revocavit πληθος ἀριθμόν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodè vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὺς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγαγόντες ἐς ἓνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συναξάντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. In his συναξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. γψ. p. 232., τὰ γλωττόκομα -- οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώματι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συναγόν καὶ συνίσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγόμενον apud *Athen.* XI. p. 474. e. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον φησὶν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ καθ' ἓνα μετρώων λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάνδρον τιτύχος, οὐπὲρ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηρίθμησαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηρίθμησαν ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διέτασσον, uti *Codices* iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἔσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῆ εἰς εὐσείβειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Iuliani Imp.* αὐχὴν ἀπαγής, cervix minime firma,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύκνημός τε καὶ ἀπαγῆς καὶ ἀσθενής, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντας ἔρχονταί ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβασίαι non erant πεπηγυῖαι compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eamdemque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, frango, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πήγνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque ἐνπαγής. Recte vero Wesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἐξῆν τὴν τιάναν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπνυμένην καὶ προβάλλουσάν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάνρα Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κιθῶνας χειμῶτους ποικίλους) Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐντὸς θώρακος εἴχε χρύσειον λεπιδωτόν· κατ' ἐπερθε δὲ τοῦ θώρακος κιθῶνα φοινίκιον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κιθῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ αἰλυσιδωτοῦ θώρακος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φολιδωτόν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειρὶδ. ποικίλους, καὶ θώρακας λεπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallem cum Pavio ἰχθυοειδέας, et ad κιθῶνας referre. WESS.

4. λεπίδος σιδερέης ὅψιν ἰχθυοειδέας) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249.*, ut horum adeo *κινῶνες χειρῶντοὶ* fuerint *λεπιδωτοὶ* vel *φολιδωτοὶ*. *Herodotus* tamen infra, de *Masistio* loquens interfecto, τὸν θῶρηκα et τὸν κινῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θῶρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν, κατ' ἑπείγετο δὲ τοῦ θῶρηκος κινῶνα φοινίκιον ἐνεδύκει. In eundem sensum *φολιδωτὸν* dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. f.* ὅστις ἂν θῶρακ' ἔχη φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σισιδηρωμένον. Eiusdem originis voces *λεπίς* et *φολῖς* [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammarum *λεπίδες*, serpentium *φολίδες* dicebantur; quod vere monuit *Brissonius*. *φολιδωτὰ* δρακόντια dederat *Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀρταῖοι) Vide *Steph. Byz. voc. Ἀρταῖα*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artozerxes*, *Artobazus*, et similibus, subinde in his *Annotationibus* monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπεὶ δὲ Περσὺς ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam *Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A *Medis* autem cunctum illum armaturae habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c.* [p. 525. d. ed. Cas.] exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέοντο δὲ πάλαι -- Ἀρῖοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρῖοι sive Ἀρῖοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos nominis sui originem a Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 3. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. *μιτρηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιηφόροι saepius, *στρηφόροι* III. 102. et *μιτρηφορέων* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odyss. K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravum Arch. *ἐπετάχατο* [lin. 11.] idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότην τὸ, ἐς ἐσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὠπλισμέναι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. *ἐπετάχατο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἴνδοι ἐς ἐσάχατο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἐς ἐσάχατο: et cap. 86. Hesychius: Σεσάχθαι, ἐστεινάζεσθαι, καθόπλιζεσθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθόπλισις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκισά τε κράνεα*) Restitutum est vocab. *κράνεα*: nam *χάλκισα*, solitarie posita, quid erunt? An ποιήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque *κράνεα*, *galeae*; quae possunt profecto varie implicari nectique, *πλέκισθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum *galeae* c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus *galeas* agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις ἐς ὅξυ ἀπιγμένη*) Ubi habentur οὖρεα ἐς ὅξυ τὰς κορυφαίς ἀπιγμένα, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπηγμένα: nostro loco si legeretur ἀπηγμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requiret. κορυφὴ οὖν ἐς ἄγαν ὅξυ ἀνηγμένη est in Pausan. IX. pag. 786. εἰς ὅξυ συνηγμένης τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συνῆχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κύρβασις ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacute apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et masti, quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et

Τιάραν dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πιπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καὶ, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνας eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Withoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίου [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδεδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἐσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρέονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρεων. Talis Nostro ad telas materia εἶμιον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri potest ob εἶδηρα Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεῖοι) Ibidem Ἀρεῖοι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀρταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositum difficilis. Ἀρτύβιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρτάνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύρας) De σισύρη et σισυρνοφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βεβαμμέ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset εἴματα βεβαμμένοις ἦσαν ἱμπρεπαῖς, vel διαπρεπαῖς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχν' ἐκτίκτιστον γένος Πρέπουσ' ἔχοντες: et vs. 50. ὡς ὁ Φρυγτὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπρέπει; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ περὶ φύρα ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικαμίμοις ἱμπρέπεις ἐσθήματιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρεα) Verum fuerit Ἰθαμίτρεα. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρίου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμένης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιοτάτος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρταβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ τῆς Γωβρύεω θυγατρός? ut Ἀρσαβίγνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρή, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζειραὶ χιτῶνες ἀνακκολαιμμένοι: docente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακκολαιμμένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint, instà observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενα, sive Altii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πρόσ-

δέξια, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιδέξια novi, non illud. Dubio exemtum nunc omni ἐκ Φοίνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad *Pollucem* non fugit. Certissimum etiam ἐναμμένοι, [lin. 3.] ad *Diodori* lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λεοντέας ἐναμμένοι) Sic optime *Gronov.* ex *Med.* Αροντῆν ἐνημμένην scripsit *Aristoph.* *Ran.* vs. 433. νεβρίδα ἐνῆσθαι, *Cornutus* de *Nat. Deor.* c. 27. et *Harpocrat.* in *Νεβρίδων.* παρδαλὴν ἐνῆσθαι, *Schol. Theocriti* I. 3. non, ut vulgatur, πάρδαλιν εἰλῆσθαι: hoc ubi est in *Pollucis* VIII. 151. ἀνῆσθαι verius est. παρδαλίην ἐνῆσθαι dederat et *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνείσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. *Steph.* corrigit *Palmer.* ἐκ Φοίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex *Dissert. Herodot. Wesselingii* p. 119. VALCK.

5. ὀϊστοὺς μικροὺς) Collatis *Agatharchidae* et *Heliodori* verbis ita reposuit *S. Bochartus* *Phal.* IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa *Nob. Palmerius* disquisitione misit, *Exercit.* p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; *Heliodori* verba et *Agatharchidae* controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικράς. Verius *Gronovius.* [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρατος μικροτέροιςι χρεώμενος. Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6. seq.] σμίρις, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime *Bochartus* *Hiero- zotic.* Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἤρχε 'Αρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide *Var. Lect.*] In Persia plures *Arsames*; qualis *Plutarchi*, *Artor.* pag. 1026 fin., *Antigoni Carystii* c. 128., *Polyaeni* VII. 28., quem *Maasvi- cus* cum hoc male contendit. Immo ipsis *Darii* in maioribus *Arsames*, inf. cap. 224. WESS. — 'Αρσάμης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater *Hy- staspidis*, 'Αρσάμης aliquoties vocatur *Nostro*: bis inter du-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur *Aeschylō* Pers. vs. 37. et 308. *Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni* Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa *Herodoto* vocatur Ἀμασις, lib. IV. c. 201. et 203. *Arsamis* germanus frater, *Darii* filius ex *Artystone*, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana *Med.* VALCK.

[14. εἰκώ] εἰκῶν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam ἰοῦν et βοῦρεῦν dixit Noster, a rectis casibus ἰῶ et βοῦρῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant, Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. *Etymol.* p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἱστῶμεντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus* *Afris* et *Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super *Homereo* Αἰθιοπας, τοὶ διχθὰ διδάται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] *Indi* *Aethiopes* rectā et promissā erant comā, ἰθύτριχες; *Afri* εὐλότριχες, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud *Xenophontem*, *Achillem* Tat., *Aelianum*, *Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος *Basilio* M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in *Aeliani* Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἥσαν ἔχοντες) Culte codices pauci σκυτήν ἥσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust.* cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κράνεα πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυεῖς) Ibidem c. 86. Λίβυες, et lib. III. 92. Αἰγυοί, sive Αἰγυοί, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδυνοί bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non affirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκευὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγεις) Conveniunt Βρίγεις et Φρίγεις Macedonum sono, quo Βίλεππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγεις hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ᾤμισε, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετανομασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοιχοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγεις et Βρίγεις olim edebatur, utrobique Βρίγεις ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπήϊοι ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνον ὅσον Εὐρωπήϊοι ἰόντες σύνοιχοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, ἰοῦσα πιδιάς, -- εὐνδρός ἐστι. cap. 147. ἦν δ' Ὀήρας οὗτος, γένος ἰὼν Καδμείος, -- ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τούτων -- ἡ Θεσσαλία ἐστὶ, ἰοῦσα κοίλῃ. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήνες ἐκα-
λεῦντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἔσχον
τὴν ἐπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας' Λυδίας λέγει· Μήνες
γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
Ἄττος, (lege Ἄττος,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis
Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perpe-
ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μήνας spectat, vide
Var. Lect. S.

5. ἀνορτίσσι δὲ ἐχρέωντο ἱπικαύτοισι) Afris idem teli genus
cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀνορτίσται Μῦσοι
Aeschilo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηνοὶ Eustathio in Perieges.
vs. 810. [immo vero ad vers. 522. not. 3.] Stephanoque
Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπηνοὶ et hic, [lin. 7.] si qua ne-
cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζιμάς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πῆδιλα νεβρῶν) Vetere πῆδιλα νεβρῶν delectatur
Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
neque enim πῆδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
derint structuram, νεβρούς, sed νεβρίδας aut νεβρέους, adpellari.
Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιμέναι ἐκ
τῶν κοδάρτων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
stigavit ad Euseb. Chron. MXLV. WESS. — Quod πῆδιλα in
Graecis nostris penacutē scribitur, id ex ed. Schaeef. pr. in
nostrum exemplum irrepsit: πῆδιλα oportebat, ut habent
aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοίνας εἶχον
etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis
eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
descripserat ante accuratatione. Et talia de iisdem iterum?
Immo vero ἀκίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divina-
tio. Προβόλους λυκοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτηδεύει in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti aliàs, post sollertem magni Animadversoris et Paulii Leopardi Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκοεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετεξέτεροι Λύκια, quidni Thraces Asiatici προβόλους habuerint Λυκοεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. D. F. ἀκόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur Ναξιοεργής κάνθαρος, κλίνη Μιλησιοεργής, et τράπεζα Ἐννιοεργής. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse Λυκεργίας, [Λυκοεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit Λυκοεργίας, ἵν' ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit H. Vales. ad Harpocr. in Λυκοεργεῖς. conf. Index Thesauri H. Steph. VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβηλῆες δὲ οἱ Μηόνες) Alibi Καβάλεις, [III. 90, 6.] ex Lydis propagati, eaque propter Meones. Mox Λατόνιοι τε καλούμενοι, et qui Lasonii dicuntur, doctissimus Pavius, [pro Λατόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes,] ut a Cabalensibus, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia Valckenarii nostri coniectura. WESS. — Adde quae a Larchero ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in Καβαλῆς, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χερᾶσμιος) Cupide ὁ Χορᾶσμιος docti viri Is. Vossius, Pavius, alique; quibus calculum addere memini, motus Arch. indicio. Muto sententiam: ὁ Χερᾶσμιος, aut, si malueris, ὁ Χορᾶσμιος, patris nomen Artayctae dat. Neque is enim gente
Herodot. T. VI. P. I. Y

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀνὴρ Πέρης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab *hac gentium serie* alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνάσπατους καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπατοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parcus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei ἀνάσπατοι*, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπατος γίνεται εἰς Ἐρυθρὰν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ἐξέξῃ δὲ ἐγὼ ἀνέψιοι, in positione dictionis concordat c. 5. δὲ ἦν Ἐξέξῃ μὲν ἀνέψιός, Δαρείου δὲ ἀδελφεῆς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ ταῦτα, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βιηθεις [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μυθεις est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μίωσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραίρητο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραίρητο significat eaptus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem *Wesselingii* Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρχίητο cum νότῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ τὰδε, quod in Codicem *Med.* irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, εἴ τις αὐτέων ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεῖς ἢ νόσῳ, pro βιασθεῖς in *Arch.* βιωθεῖς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μειωθείς. Numerus certe dici potuit μειωθεῖς, immixtus; forsitan et aliquis θανάτῳ μειωθεῖς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat *Herodotus*. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσόν τι πολλόν etc.) Quia *Curtius* de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri *Schefferus* de *Antiq.* Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πεζὸς αὐτέων) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ αἰζῶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, *Reiskius* agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud *Arch.* revocatum haud indignabuntur *Herodoti* amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferrique ducta ποιήματα prorsus eadem ac culte ab *Heliodoro* *Aeth.* IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere *Herodotus*, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἰχρέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σειρήσι πιπλεγμένῃσι) *Th. Galeus* potius adposuit ζειρήσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Σειραὶ in amiculorum genere, in consortis funibus σειραί. Σειραῖος ἵμας *Polluci* I. 148., σειραῖαι funiculi, *Philoni* *Iud.* Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος ἀφίγγεται, *Graecus* Proverbiorum *Salomonis* interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχοινοῖς ἀμαρτίας. [Notus etiam σειραῖος ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Ivon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* l. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eandem-ne illi seriore aetate, ut *retiarii*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεσι ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. *Thucyd.* VII. 84. Ceteris congruit ὀλόμενος δολίους βρόχων ἔρκεσιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemn.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεσιν. Non equidem obliviscor *Euripidei Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ' αὖ τήνδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χρέσας, nec *Aeschyli Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεσι ἐμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεσι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* ἔρκεσι, δικτύοις, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς δίκης ἄρκυες. τῆς δίκης ἐν ἔρκεσιν est in *Agamemn.* *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribi-que ἐν ἔρκεσι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχους ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Ἰλ. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δόρατι,) Φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξει, ἐμπλέξει, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπίσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ) *Vide paullo ante*, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὖτως Κάσπιοι) *Caspium* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius. *lunguntur Paricanis* c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἀριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Mss̄ti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτήτα οὐ λειπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτήτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ὠκύτεραι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε) Malunt συμφορῇ περιέπεσε ex fr̄quentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπίπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπρακιδῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότις: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐπέπεσε malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damnandum.] Φαρνῶχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεσε ἀνεβέλητον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεσε ἀνεβ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐπέπεσε ἀνεβ. commodè reddi potuerunt συμφορῇ περιέπεσε δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspikor adeo, περιέπεσε, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπίπτειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνεβέλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. δ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις - - συνήνευσε ἀνεβέλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἐθέλει, id est ἀνεβέλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσιν καὶ νοῦσοι συνταράσσουσιν, quae, καὶ βραχὺν ἔόντα, μακρὸν δοκεῖν εἶναι ποιῶσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὥς ἤθελε, οὐχ ὥς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino σὺν τοῖσι γούνασι. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ἄμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. qua femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σκέλαι*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.*) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque *Aeschylus Pers.* vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. WESS.

Ibid. *ἐπὶ καὶ διηρέσι καὶ χίλια*) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch. Pers.* vs. 341. *Ez. Spanhem.* in *Iulian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. VALCK.

6. *ἀσπίδας δὲ ἵρως οὐκ ἔχούσας*) In *Glossis* ἵρως umbo, et inde *Valla.* *Clypei ambitus et labrum est, ex ferro*; *Polybii* *εὐδροῦν σιδήρεα* lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. *Phoenixes peltâ* protegebantur: *Πέλτη, ἀσπίς ἵρως οὐκ ἔχουσα* apud *Hesychium*. WESS.

7 seqq. *αὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.*) Quod de *Phoenicum* primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* *Vatumque* libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origines *Philistaeorum* vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censeri. Recensentur in posteris *Mitzraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. *Tractus*, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII; 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Exodi.* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubruin* accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* eos ducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitrin-*

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλυτὰ) Scholion *Pass.* πλεκτὰ χηλυτὰ revocat mihi ἄξινας σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτὰ c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χηλυτὰ. πλεκτὰ ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallae* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρυξ λιθοξοικόν ἑργαλῶν, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* tatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱσταλάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat *Ionibus* [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσταλάχατο, et ἱσκιναδάδατο, pro ἱσκινασμένοι ἦσαν, et ἱσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσκιναδάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: *Ionius* iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστολάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολιδάδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἦσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στέλλειν· Στολιδεύν· et Στολίζειν· στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱσκιναδάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰλίχατο μίτρησι· οἱ βασιλῆες etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιτάρεις, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus. τὰ δὲ ἄλλα κατάπερ' Ἕλληνες. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισηΐα --- ὠμοβοΐης πεποιημένα, καὶ κιθῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοΐης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοΐη et ὠμοβοΐη, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμοβοΐεις et ὠμοβοΐίνος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοΐνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Cyr. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γέβρα habentur δασίων βοῶν ὠμοβοΐνα, Mstus praebet ὠμοβοΐνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. ε. pag. 433, 16. Φοῖνι περί τινων καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισηΐα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοΐοις πεποιημένα. Fiebant autem λαισηΐα ex ἀκατεργαστων θυρσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοΐης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισηΐον, πρόβλημα χρωτὸς, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος Φησὶν, ὅτι Παμφύλιοι εἶσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέρματα etc.) Parui Msttis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit αἶχον κιθῶνας, spernerem? Paene etiam ἐστιφανώμενους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, Pelasgia; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιαλεῖς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγιαλεῖς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valekenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων) Duabus primū litteris repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: Iones sunt quicumque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων) γεγονάσι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι δετήν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίων ὀρκηθέντες καὶ νομίζοντες γεννασιότατοι εἶναι Ἰώνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὅσπερ δὲ Ἰωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυνάμει πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο --- Νησιῶται δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, *Cēi*, *Naxii*, *Siphinii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. Κῆοι (Κεῖοι) --- ἔθνος ἰὸν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. --- Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερφῖοι --- Ἴωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam* *Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionia* *Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis Κεῖοι καὶ Ἀνδριοι καὶ Τήσιοι, --- Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionia* Τήσιοι: (τίων γὰρ μέτρον εἶναι Ἰωνίης αἰτ *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non Τήσιοι, sed memorari debuerunt Τήνιοι. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τήνῳ συνάπτουσ' Ἀνδρὸς ἀγχινίτων, *Aeschylo* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 457. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Χῖοι καὶ Μιλήσιοι: --- deinceps, ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo* mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύνιοι. In his, pro Χῖοι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κεῖοι καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτερον δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπιβα-

τεύειν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyr. Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης οὕτως ἐκάλεον τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπάξις ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξις erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπιφθέγγετο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii cura, ἐπάξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπάξις μὲν Οἰδίπῳ καταικτίσαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, necum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες, singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ᾧ δεσποτα, γίνεται· οἱ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, ἔόντι ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. 1. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάρτην) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμεν (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμεν] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necum definita, et cognominum barbaricorum originationo dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μίρβαλος, quod Phoenicum nomen apud Ioseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- θούμα ποιῶμαι) Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. f. 873. e. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. a. Herodotum, Ἀλικαρνασσίῳ περιεχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυναικωνίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γένονε) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος νενίεω) Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidae Πανύασις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυδνίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. a. etsi prope abeat, et eosdem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. b. [p. 489 b. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At Calyndæ oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem. qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. Calydnii, qui sub Artemisiae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis iunguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νίσυρὲν τε, καὶ Κῶν, νήσους τε Καλύδνας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡδ superne litera v ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυδνίους indicare non nemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νέας παρεχόμενην) Naves illae quinque, ab Artemisia praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184., nisi si inter illas lxx. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φίλη, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschilo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπεὶ ἡρίθμησέ τε καὶ διεράχθη ὁ στρατός] Utique ἡρίθμηθη malles cum Schaeff. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλειξα. Adducunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abiectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) tyopthetiae mendam, αἰγιαλον pro αἰγιαλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφεσθαι: rarius simplex γράφεσθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπεμν. IV. p. 469, 11. ἀ οἱ πολῖται ἐγράφαντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢν νόμους καλοὺς γράψωται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τριῆρεις κατασκευάζεται καὶ νεωσκόους οἰκοδομεῖται: recte Ulpian. Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιεῖ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 50. τοὺς στεφάνους, οὓς ἐποίησάμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνεκώχενον interpunxi monitu Porti. Μετωπηδόν,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμαξας μετωπηδὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρητον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοί σε ἡδὺ τι ἐστὶ ἐπιτρέσθαι τὰ φίλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. τοὶ κλύειν, Ἐμοὶ τε λέξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄριθμοι) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμῶν IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοισ ἀριθμοῖσι οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινή διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λευτῆα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λέξω τὰδε, πεισθήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντας κελεύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελεύεις ἀληθινῇ χρῆσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξεις) μὴ ψευδέμενός τις ὑστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κότερα ἀληθινή χρήσομαι πρὸς σέ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem?* Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; *πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων.* Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερὰ θέλεις σοι μαλθακά ψευδῆ λέγω, "ἢ σαλῆς ἀληθῆ, Φράζε' σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi δ poni. S.

4. *πενία μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι*) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, neque in merito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κέπῳ, εἰκουρῆα συνεῖναι, γιωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, id est διδακτόν. Opponuntur τὸ διδακτόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἀδὲ μελέτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῖν δαρεῖται φίλοις. Democriti: Πλεῖνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἥν τε γὰρ τύχῳσι ἐξεστρατ. χίλῳι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lacones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἕλληνα, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἔβελήσαις. WESS.

10. σὲ δὲ γε δίζημαι εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν τε, καὶ διηκοσίῳ τε, ἕκαστος Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσολαβεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίῳ, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, σὲ δὲ γε δίκαιον εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. οἶος σὺ, quod Msstis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῦνες περὶ ἓνα ἕκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγὺς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλεῦνες παρὰ ἓνα ἕκαστον γινόμεθα ἢ χίλῳι, ἐόντων ἐκείνων πέντε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπῃ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμιν Ἀχαιοὶ, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν, Πολλοὶ κεν δεκάδας δευοῖατο οἰνοχόοιο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congrediamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἑκίαν χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμμένοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρηστὸς σὺν νόμῳ χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τι τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προίχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἕκαστός Φησι, turbat sermonis formulam, aut εἰς Ἕλλ. ἕκαστός Φησι, aut οἱ - - Φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὦν τοὶ Ἕλλ. ἕκαστός Φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγένοντο - - - μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ - - - πᾶς τις (id est ἕκαστος) προθυμώμενος καὶ δειμαίων Ξέρξεα. In his, οἱ Φασὶ ἕκαστος Ἑλλήνων τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀντάξις. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video

quid obstat quo minus dein cum eodem ἑκάστος verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demarethus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ εἰὼν φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντες ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἐὰν τὸν τῆς ἐπακλήρου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κελεύει. Demosth. p. 143. f. τῶν νόμων οὐκ εἰόντων - - -, ἀλλ' ἀναιρεῖν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύειν μὲν οὐκ εἶα - - - sed τριήρη - - ἀπλουν ποιεῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. IV, 3. Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἰτ, σφάλμα καλλογραφικόν, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀθήδᾱ συνήθειαν διαπεφρασμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, φλυσηεῖν πολλά, σιγαῖν ἐθέλω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά φλυσηεῖς, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defuit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγαῖν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω διόκηται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἔμμι ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἵπαι τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴστε εὐδὲν, ἢ αὖ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱπείω, ergo ego rem proferam. Conmodum haec usurpavit ac prudenter Raphelius in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi αἶμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, *de reliquis* (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) *dehinc verba facere* supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγαῖν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito Schaeferus abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat Gronovius, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusmodi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γέλωτα τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας. Nihil hic simile: *versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο.* [At quid tandem obstat quo minus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὁργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [Abreschii] indicio, Thucydides I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomē οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, Gronovius; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis mupera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus praefectis, a se patreque Dario isthic [in Thracia] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodoteae ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύτας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίου Φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίου Φράζειν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eovē qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελαῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλους Φέριν, τάλας, Σῖν' ἰδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS:

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μόνον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, αἰτ, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογνόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ εἶναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων αὐτόν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι Φορβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡϊόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοαῖς, Λιμόν τ' αἰθωνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἀρηα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρία) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus* amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] **WESS.**

11. οὐκ ἀντίσχε) Quis recusaret Herodoteum? *Amnem* *Melanem* οὐκ ἀντίσχόντα - τὸ ῥέθρον, ἀλλ' ἐπιλαπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. **WESS.**

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ ἑρξῇ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε εἰ μὴ Φλαυρώς. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχε. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἐδύναντο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. **VALCK.**

[14. καὶ αὕτη Κιόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστρονίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, *Βιστρονίς* ἐκτίταται διὰ καὶ λέγεται *Βιστρονίς*: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστρονίδα* ob *Βιστρονίς* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστρονίς* λέγεται. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Mίτρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Msttis Plinii, Solini et Mariani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, reditus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἐμπορίον Θράκης, sive potius, ut in Βιστίρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παρὰ θαλάσσιον τε καὶ ἡπειρώτιδας corrigèbat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόστιρος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδι) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Ὀρχηϊ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minimè constantes. Aristoteles Θανκ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βεσσοί, consensu Strabonis, Appiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιανῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Antecepta itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέουσα antistes. Hesychius Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρειῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Δῖοι καλεῖνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεταμένοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

titum delendam censeo. Ex Sattris Bessi quomodo dicuntur
 οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, templi prophetae? an ut antistites sa-
 crorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur
 insolens; sed insolita sectatur Herodotus; atque in illo-
 rum illud forte classem referre maluerint viri docti,
 quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, Dei, vel divinae
 mentis interpretes. Nusquam memini me legere προφητεύοντας
 ἱεροῦ, vel μαρτίου, vel simile quid; saepenumero memo-
 rantur προφῆται τῶν θεῶν· τῶν Μουσῶν· τῆς ἀληθείας· etc. Pa-
 ternae mentis interpretes, Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατὴρ, s.
 secundum Aeschyl. Eumen. vs. 19. namque Ζεὺς ἐγκαθίει
 Λοξία διπισμάτα, ut idem alibi scripsit. Prope Herodo-
 teum accederet illud Xythi in Euripidis Ione vs. 413. τίς
 προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer
 aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, Δελφῶν
 ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες
 τοῦ θεοῦ: ut hic inter Sattras praestantissimi Bessi diceren-
 tur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui Dei nempe responsa, per
 mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [et
 scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. [Dial.
 Mort. XIII. 1.] iudice Hemsterhusio, poterat forte non dete-
 rius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. Wesselingius ad
 Diiod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis
 etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi.
 ὁ προφήτης Herodoto VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλεγον τὴν πό-
 λιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν
 Ἀκίρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιεύνας in-
 signis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem Θεσπρωτὸν
 ἀνδρᾶ ἐν Δωδώνῃ vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designa-
 tum suspicor in oraculis, quae Demosthenes nobis custo-
 divit in Orat. c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istà for-
 mula bis illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si com-
 mentum illud non placet, doctis multo minus forsan ad-
 probarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum
 hic primitus, οἱ προστάτευοντες τοῦ ἱεροῦ: ut Sattrae oraculum
 tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive
 rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei προστά-
 ναὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλύμπιου ἱεροῦ dicuntur Xenophonti Έλλ. III.
 p. 288, 32. cui in eundem sensum προστάτειν frequenta-

tur; illinc ortum *περσικὰ* ex Msstis restitui debuerat Thucydidi II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων εἰς οἱ προφῆται τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφῆται ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προφῆται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν σημαντικὴν) χώραν, vocem hic necessariam, lectam Vallae, praebebat Arch. [De vocab., quo commode carere possumus, vide Var. Lect. et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τείχεα τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάγγης ἐστὶ οὐνομα, sic recte Gronov. restituit ex coniectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάγγης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἢ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangaeo accubans describitur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. Ἐκαλεῖτο Φυλλῆς Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS. — De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὰν οἱ Μάγισ etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγος lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando ἀπὸν Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex Arch. edita, Ἐντα Ὀδοῖσι τῇσι Ἡδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen Var. Lect. Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex Thucyd. IV. 102. notum.

Quod hic adiicitur, *ἰσπεύοντο κατὰ τοὺς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere *ad pontes* reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. *Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν*) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντες ἂν κατορύττοισθε περσικῶς; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. *Στάγειρον πέλον Ἑλλάδα*) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κόμμη τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Bistricis. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσιδηίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. *Ξεινὴν τε ὁ Πέρσης -- προσῆκε*) ὁ Ἑβραῖος, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξένια praeherent; sed, quos honore voluit dignari, ἰσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, *Ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοις προσῆκε*: Abderitanis *Ξεινὴν συνθέμενος*, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] *ἐπαίνει τε, ὄρεων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργημα αἰκνύων ἤδη γινόμενον*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, *ὄρεων αὐτοὺς προθύμους*. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā *Ξεινὴν προσῆκε*, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est ἐμὴν τὴν συντίθεσθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσέων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὁν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, Καὶ Ἀρταχάϊς σὺν αὐτῷ πεντάπηχυν μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γέναιός καὶ τετραπήχεις, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πεντάπηχες: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δέκαπηχρη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* *Polydamante*, ut mortalium post herosas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. **VALCK.**

9. τῷ Ἀρταχάϊ θύουσι) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχάϊου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παρσίου φαίνεται διατομή, ἡ διαίτα μὲν τὸν Ἀθῶν, valde vitiosa. Is, *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ διαίτα μὲν τὸν Ἀθῶν. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. **WESS.**

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεκτέμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, p. ostat ἐ; πᾶν κακὸν ἀφίκετο, pro ἐ; πᾶν κακοῦ ἀπικίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, ἐ; πᾶν εἰσεῖν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. ἐ; πᾶν ἀφίκετο βραχιδεύς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ. - - Φαύλας λυθῶν πληγὰς, ἀλλ' ἐ; πᾶν εἰσεῖν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, ἐ; πᾶν κακὸν εἰσεῖν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* ἐ; πᾶν εἰσεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀντὶ τοῦ περὶ παντός κινδυνεύουσι. - - - λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικέτο ἐ; πᾶν ὁ Μεγακίδας κινδύνου; et pag. 16., Πτολεμαῖος ἐ; πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma: VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐκ πᾶν κακῶς dederunt, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκον γε Θασίοις ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τὰ πάντα ἀργυρεὺς τετελεσμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκον Θασίοις --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδαπάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Ἀντίπατερ, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστεῶντες ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος In Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur pro praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procurationem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπέδωκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσατο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπέδειξε --- τετελεσμένα, id est δεδαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδαπάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖν, ait, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ ἐντελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνη σιτεῖσθαι) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχουσιν πόρον, et οὕτω ἀπελαύνουσιν. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτίεσκον si forte prae buisset membrana Flor., ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τε οἰκήμασι καὶ λαύκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves tertis cratibus claudebant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιῦντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρατῆρας περιέβητο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου· εἰ δὲ Σίρξης δις ἰστίετο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι δὲ ἐγγένισαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἰστίετο, quod olim vulgabatur, recte ἰστίστο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valekenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S. 11. κρητῆρας ἐποιῦντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασιλ. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρεᾶ commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολέσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιστον ὅστις ἐκτριβήσεται παρὶ. i. e. ἀπολείπεται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεσθαι τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως — ἐπερίλεον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμοίως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρέβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρέβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic Ilh. II. 147. εἰς δυώδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam inure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Klüster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ed, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δέκα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένηα) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδόμενα*, non *Σμερδόμενα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. repono c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *διέχουσιν* δι' ἐς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ἰσέχουσιν* etc. Semel alibi *διέχουσιν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* --- *τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσιν* ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσιν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διώρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυχα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *διέχουσιν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσιν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *διέχουσιν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχειν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi, tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *διέχειν* (quamvis alias longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit *pervenire, pertingere, pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur. S.*

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In Latina vero versione nostra pro vitioso absumto candidus lector adsumto corriget. S.

6. ἔπλεε ἀπείμενος) Verbum ἀπείμενος Cl. *Gronovius* explicat; mihi ἀπικόμενος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπεί-

μενος Gronovius, ad thema ἀθήμις (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἔτο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίετο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σερμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰσύμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valerius ad Harpocracionem p. 125. Σερμυλία Ethnicographo; ci-ves Σερμύλιοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβος Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θραμβούς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίδα, Αἶνεια) Plerasque harum urbium Stephanus excerpavit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσέως, τοῦ Μυγδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaecos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal-lenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τε πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri; verissime *Palmerius*. *Χαλίστρον* [ibid.] plures *Χαλίστρον* nuncupant: *Suidae* tamen *Χαλίστρα πόλις*. *Diodoro* T. II. p. 578. *Χαλίστρον*, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem *Bortiaida*, [lin. 21.] reversuram c. 127., *Bortiaidē* *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex *Bortiaios*, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* βωμὸς τοῦ *Bortiaίου* Διὸς, ab *Alexandro Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. D.; *Bortiaίου* Διὸς in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS.*

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχειδωρὸν) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχειδωρὸς aut Ἐχειδωρὸς adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. *WESS.*

CAP. CXXV. 6. θωμάζω δὲ τὸ αἶτιον) *Frigide* *Nostrum* *Aelianus* laudat, ὁλόγα δὲ Ἡρόδοτος ᾗδαι ἐξετάζων τροφὴν τήδε καὶ τήδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπερήντω, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? *WESS.*

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τι δὲ Ἀβδηρῶν etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελαιοῦ καὶ τοῦ Νείρου) monuit *D. Petavius* ad *Themist. Or.* X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* *Or.* XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de *Acarmania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati* *Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπεὶ μὲν τι βόσκει λέοντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπερλοῖπῳ ἡπίρῳ [lin. 8.] scribatur, an ἐπιλοῖπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστανναίης μέων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστανναίης μέων Ἐχειδωρὸς μῦθος οὐκ ἀντίχερσις στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίχερσι, vel οὐκ ἀπένχερσι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἐκ Κρηστ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvijs, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θεσσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θεσσαλίη, Θεσσαλῖος, Θεσσαλικός in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. l. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capituli huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Περραιβούς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μενοπτόλεμοί τε Περραιβοί Poëtae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἐσβὰς ἐς Σιδωνίην νέα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam; ὅπως τὶ ἐλλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὶ (pro ὅπως τοι) scribi oportere; docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνέδειξε σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνέδειξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγεσθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἐσβὰς non nisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἐσβὰς ad superius ἐποίησε referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνέδειξε ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἐσβὰς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post ἐσβὰς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

Herodot. T. VI. P. I.

A a

[15 seq. εἶπετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐν μνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πειθὼν -- ὑπὸ δὲ σεισμῶν ἰγυματος γενομένου, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντες ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξέπεισι ταύτη πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpsit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σεισμοῦ videbatur ἡ διάστασις τῶν οὐρέων : et Thessaliam σεισμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 851. Neptuni ἰκίζοντες τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη : nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos : tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeā gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πήλιον οὖρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήεις, vice ἀποκλήεις Ionum ore tritissimi. WESS.

9. seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet ; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γε συγκεκλημένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluvii Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Παισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχώνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παμισσοῦ καὶ Σπερχιοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συμβέσσωσι πάντες, Σπερχιὸς καλοῦνται : insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc retingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetā Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluvii minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσιγαιῶν, Σεισίχθονος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δαΐσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὕτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὕτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὔρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἴστε Φάνωτο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γενέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τὸνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, i. e. ὑπεβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινοὶ) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χώρον κεινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα κωσσαι κινά, tumultos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κεινόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστειλε κεινοῦς, Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαιβοί) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. β'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο; μενεπτόλεμῃ τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Ios. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Mar. Tyr. p. 604. [De Περαιβοῖς vel Περύβιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi, tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memrantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περραιβοὺς libenter ponerem Αἰνιᾶνας: pro Μαλειῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλυσῖς: Μαλυσῖας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιῖς. [et Μηλιῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλεμον ἀειράμενοι) *Portus*: ἀειράμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀειραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τοὺς δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἐβελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὰν τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse perhibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεύειν, ubi scribendum, ἐφ' ὅς, pro ἐφ' ὅς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum in

τουτέων, sic. et ibi apud Suidam ferendum ἐφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἔκοντι Μηδισαντας. Xenophon Έλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατευθῆναι ἐλπίς εἰη: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατιῶσαι: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (ἴμο μηδισάσας) δεκατιῶσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσχον ὕστερον καὶ Θείμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes δεκατιῶσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελῖν. Budaëum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατευθῆναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατιῶσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατιῶσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτέων -- ἐς τὸ βαλεῖσθαι)
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in *Δῶτες* καὶ *Ἀγρ.* Conf. *Briss.* Regn. Pers. III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat *Ἀθηναίους καὶ Σπαρτιάτας*, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo I. *Meurs.* Att. Lect. I. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ Βάραθρον ἰμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph.* Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τέρας --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρσίου πρέσβεις ἔβαλεν: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατακτεῖναι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσι δὲ καὶ ἀπόγονοι, *Ταλθυβιάδαι*) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — *Monuerat Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταί etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 435. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἐδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., *Μαρδονίῳ* τε καὶ τῇ στρατῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι: id est οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμὲ μὲν οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυομένῳ αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et *Ἑλλ.* III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

ζύεσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γένεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε καλὰ - - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῶμεν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. l. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προύχον: cap. 55. et 116. οὐκ ἔγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἔγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντιύεσθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium ζύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆ θυομένῳ, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερησάντων τῶν ἱρῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένῳ οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὥς σφι ἐκαλλιέρητο, i. e. ὥς καλὰ σφι τὰ ἱερὰ ἔγένετο. S.

12. Σπερθίης τε - - καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρτης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπερθίης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex Sereni scriptis Stobaeus exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93, ex ignobili quodam Theseo. Haec pleraque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em. XIV. 18. VALCK. — In eundem Sperchin (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat Toupus, memoratum Theocr. Idyll. XV. 98. (vide Wartoni Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ὑδάρνης) Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ὑδάρνης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a Msstis oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et Herodoti, ἱστία, ἱστοροῦμεν, et quidni ἱστῖαν; tamen οἶκατε πανδαρείη τάλει εἰσπῆσθαι lib. V. 20. Porro εἴπετο λέγων τὰδε Arch. et aliorum, non abita a probato ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. δὲ δόξατε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fidit. Geminum lib. IX. 47. ἐκὺ τε δόξατε εἶναι ἀριστοί, siquidem praestantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedaemoniis talia. WESS. — Gronovius, licet in codice Med. δὲ δόξατε reperisset, tamen e superioribus editis δόξατε in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari eiusdem codicis notula δὲ δόξατε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. δὲ δόξατε γὰρ) Hic posuissem sinceram et veterem libri Flor. descriptionem, δὲ δόξατε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἀνδρες αἰσῶν ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praetantes. Quorundam verborum sic usurpari praeterita monuit iam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., ἐκὺ τε δόξατε εἶναι ἀριστοί. VALCK. — Ab eodem themate δονεῖν vel δοκεῖν, pro communi δοκεῖν vel δοξάζειν, est ἰδοξάσθαι, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι. Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι --- ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥση με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιτομίσθ με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἐξικολέσθην Πηνελόπεια --- ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνεκμυβαχίαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνιτρέποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὥτε est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsum per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπειμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμιτιῶν. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrri Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaeni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατία τοῦ Κρόνου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κρόνου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπειμάχοντο. In προσκνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaenum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e msstis puto codd. τὰς - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχισθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτω ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτω τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.]

[8. δεύτερά σφι λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφι adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem Λέγουσι a maiuscula Λ littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιήν ἐκείνων τίσοντας,“ λέγουσι δὲ αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Julian.* p. 246. v., ubi haec, κήρυκας ἡδίκητο παρ’ ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνητοι τῷ Μῆδῃ. καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito *Xerxi* videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσιβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαλοὺς dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμά τι πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰππίας μὲν δὲ ταύτην τὴν ὄψιν συνβάλετο ἐξελληνθῆναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφίρετο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰφίρε. Atque haec quidem plana et certa. In causae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, production verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τουτίων, Νικόλαν καὶ Ἀνρίστον, τοῦτό μοι θεϊότατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, δῆλον ὦν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίεας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλιεῖς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. *Wasse*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud *Stephanum* in Ἀλιεῖς et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet *Arch.* Ἀλίεας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίην, desertam *Pausaniae* aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem *Stephano*que. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemtusque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua δς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλώσαντας πληρεῖ Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, πᾶνι oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum; Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a *Thucydide* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse καταπλώσαντας, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctiōnem post vocem ἀνδρῶν ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos piscatores fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; εἶλε ἀλίας τοὺς ἐν Τίρ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίκας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλιεῖς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ioas. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐν ὀλίγῳ περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* — ne forsā, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeus* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin. 6 seq.*] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊότατον φαίνεται γένεσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μὲν θεῖόν γε οὐ φαίνεται γένεσθαι: et paulo post, [*lin. 13 seq.*] δῆλον ὦν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nullā prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam miraris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem *Larcherus* illud etiam premit a *Valckenario* constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θειότατον (i. e. θειοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeiudicato opinio animo insidens. *Herodoti* sententia, quam rectissime *Schulzius* perspexit, haec est: *Talthybii* ira ob violatos praecones merito incumbere in *Spartanos*, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis *Talthybio* dederint. *S.*

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) *Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro.* Secundum *Thucyd.* II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi *Nymphodorum* τὸν Πύθειω, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμενον παρ' αὐτῷ μέγα: opera *Nymphodori* filius *Sitalcis* Atheniensis factus iuxta *Thucyd.* II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. *VALCK.*

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post *Xerxis* in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex *Thucydide*, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξίργομαι) Qui imitari voluit *Plutarchus*, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξίργομαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens *Gronovii* sollertia iustissime integravit. *WESS.*

10. πολλοὶ τετρώων κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud *Eustath.* *Iliad.* p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse *Nostrum* animo obversabatur *Homeri*, ἢ τέ κεν ἦδη Λαίονος ἔττοχι τῶνα κακῶν ἐνεκ, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, *Iliad.* Γ'. vs. 57. Mox *Med.* ἐπ'

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τευχίων κιδῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰμάτιον πόλεως, potius quam ex Homérico, Δαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίεσθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. d. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδείξάμενοι ἔργα μέγιστα ἀπίθανον γενναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτήρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τοὺς ἡμέρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τὰ ληθεῖς.) Omnino corrigendum puto τὰ ληθοῦς. Ut ψευδῆναι τὰ ληθοῦς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τὰ ληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τὰ ληθοῦς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευδῆτε τὰ ληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρῆι: πᾶσιν, οἷς ἐπίθιγο τούτων ἡμαρτανν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθοῦς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμῆδιτε, αὐταὶ οὗτοι ἔταν οἱ ἐπιγεύσαν-

τις, καὶ βασιλῆα μετὰ γε θεοῦς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) *H. Stephani ἀνωσάμενοι* [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νόθος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίας χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δῆμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Vocolam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκα videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστευσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut. De Pyth. Oracul.* p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. Ruhnkenius ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθαι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγι' Ἰσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. λυπὼν φύγ' ἐς Ἰσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγε*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: λυπὼν, φεῦγ' Ἰσχατα γαίης, δώματα etc. [subintellecta ad φεῦγε vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συριγγενὲς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσι-

γενὲς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiargena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varonis* apud *Nonium* p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενεὺς dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενεὺς, XIV. p. 655. B. VALCKE.

10. Συμυγενεὺς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque *Syrium* maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσσυγενεὺς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio XXXIX. 44.* assertus. *Obs. lib. IV. 25.* et ἰαβδούχοι Ἀσιαγενεὺς *Diodori XVII. 77.* erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris *T. II. p. 604.* Post pauca [*lin. 13.*] ἰδρωτὶ ἰεεῦμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori XVII. 10.* *WESS.* — Foedum rursus typhotetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. οἱ που νῦν ἰδρωτὶ scriptum oportebat. S.]

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus Thes. T. III. p. 814.* ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδνημι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXXII. 2. προβάλλουσι δὲ σφίσις αὐτοὺς etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavus* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides Rhes. vs. 183.* χρη' δ' ἐπ' ἀξίους πρ-

νῆν, ψυχὴν πρὸ βάλλωντ' ἐν κύβοις δαίμονος. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus iam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxiiis, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidē quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obiiicere aleae fortunae, vitae periculo se obiiicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκετηρίας λαβοῦσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὁ πάντες Σουλλεῦσι, Τεῖχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Ποῦτ' αὖτε Deo contribuit ποῦτ' inauditam, πεδᾶσας [pro vulgato πελάσας]: in πεδᾶσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσαν, referen-
Herodot. T. VI. P. I. B b

dum ad ἔπος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam *accedit proxime*. Certe ἀδάμαντι δαδμένον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aeliani Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneget. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἰπῶ, τόδε καὶ τετιλίσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πελάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πελάσσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενῆς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homerivita apud Lipsienses manu scripta, Τειχος Ἐρεχθίδαις ξύλῳ δίδοι εὐρύσπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γνῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἐν τῷ ποτῷ in schedis. Αἱδε συνηστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῃ ἐπιφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλεύουσιν ἔχεισθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῃ γὰρ ἐπιφρακτο. Sopater arcem scribit κοτινοῖς τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. Ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἀναρπάζει ἰλαίας, κότνον, καὶ φαυλάν, καὶ ἀργυρίλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρισβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχεισθαι παρήγουν* (εὐτὼ παρελήφουν*) πεφραγθῆναι γὰρ αὐτὴν ῥήχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμὸν εἰς τοῦτο

ἔστιν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετυχίσθαι· ῥάχος δὲ ἔστιν εἶδος ξύλου. Herodotea forma νεῖς ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φεραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς δὲ ἴν Σαλαμῆς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus responderisset, damnum. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημὶν ἰὸν κως) Refingunt ultima ἰεὶ ὄν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημίνον, dicta calamitas; atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡρῶν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viri Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημίνον ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. εἰ ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μος) δοκεῖν ἡπίως χρῆσθαι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχετλή Σαλαμῆς, ἀντὶ τοῦ θείῃ, sive Ὡς δαίμῃ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30, 1. ubi eleganter Piersonus emendat; καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστώσατο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημίνον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἔπος εἰρημίνον εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μάλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μάλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μάλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μάλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μάλλον ἐνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμείῳ δηλοῦσι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύρειον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προσηλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυρωτικὴν πρόσδοον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχαις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et originī congruentius. [Eandem originem voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σμιρνημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαΐεσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro Λαΐεσθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λαΐεσθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὁρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat *viritem*, ἀνδρακᾶς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἀνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, *testicula-tim*; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασεν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τουτίστι τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. D. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πεποίησαι τοὺς λόγους, ἐμὲ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρονούν-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνί-
δριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor, initio
lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς
Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ αἰεῖν φρονούντων
περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utro-
bique sub loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες di-
stinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus :
οἱ τὰ αἰεῖν φρονούντες opponuntur eis qui ad Medorum par-
tes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάν-
των καταλλάττεισθαι τὰς τι εἴχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας
πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium
quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis
Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων : sed
puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πραγμάτων πάντων.
VALCK. — Qui πραγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem
errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ
καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior
Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs.
461. μηδὲ μένοίνα χρήμασι, τῶν ἀνυσίς γίγνεται οὐδέμια : neque
animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgias.
WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque
χρεῖαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκτεχρημένοι) Altera
mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκτεχει-
ρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse.
VALCK. — Portus ἐγκτεχρημένοι ex ἐγκτεχρημαί, bella quae in
manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione,
ἐγκτεχρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124.
καὶ ἐγκεκασάμενος πρήγματα μεγάλα : quod vereor ut geminum
haberi queat. Mallem ἐγκτεχειρημένοι. WESS. — Vulgatum
tenendum censens Larcher (cum Damio, Lexic. Etymol.
p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis.
Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e.
conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitio-
sam indicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελεύσοντας βοηθεῖν) Puto συνθησόμενους [futu-
rum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pon-
dus addere recepto ex schedis participio. Hacc vero luxa-
ta et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

pell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τε ἴσμεν περιγυρόμενοι
 συμφορήσαντες, εἴ πως ἔν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim pericu-
 lum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graeco-
 natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, ni-
 hil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re-
 plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui
 locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis
 erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Ge-
 lonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilia,
 vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos
 coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent.
 Rarius illud εὐγνώσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. re-
 stituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vi-
 de Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μίջω) Mirum lau-
 dationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam
 Graecorum, tanquam ex μείω. Quod si foret, praeferrem
 τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne ad-
 modum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et
 πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philo-
 atratus Vit. Apoll. VI. 5. πολλήν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θιν, po-
 tentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλή
 μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος θεῶν κίχληται Κύπρις. In Pavi-
 etiam coniecturam μείω venit, talem utique mansuram,
 donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla
 opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Grae-
 canicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis:
 i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non
 superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum
 cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi
 οὐδὲς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut
 apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam
 video caussam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ
 ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάλη delendum censea-
 mus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες torti reddidi cum
 Valla: et denotat quidem βασανίζω quaestionem habere de
 reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum
 malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηρύμμενοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θνεύμενος* δὲ, et c. 212. λέγεται βασιλῆα *Θνεύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh.* I. 436. γῆθει δὲ σέλας *Θνεύμενος* Ἰδυων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm.* p. 173. c., cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud *Polyb.* XV. 5. *Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ *Θνεύμενοι* ἔασι πλήρεις) Hinc *Θνεύμενος*. a Porto receptum: sed more Nostri scribendum *Θνεύμενος*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαῦμα* etc. fluxerunt *Θεάομαι*, *Θαίωμαι*, et *Θνέομαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδῶσιν σφίας τὴν ἰδίην ἐλευθερίην) Iubent *Pavius* et *Reiskius* σφίας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ. aut σφίας τὴν τὴν ἰδίην ἐλευθ. rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian.* *Dial. Marin.* III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίας, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτω) *Iuvenes* ὕδασι τε καὶ σιτίωσι εὖ ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥαστώνην: et *Menandri* *Eclog. Legat.* p. 124. ed. *Hoesch.*, ἐπεὶ αὖν ἅπαντα ἀντᾶ -- ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton.* VI. 4. [pag. 535. ed. *Lips.*] Xerxis illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen.* VII. 15, 3. neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρτημένοι supposuerat Gronovius. τᾶνδον ἐξάρτυε, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοισι εὖ ἐξηρτυμένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 547. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 657. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρέσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρέσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recordeo, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 159., οὐδαμοὶ ἂν ἐπειρώντο ἀντιούμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀχρίσσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi vena-bulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super ceteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμῶς σφὶ ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἡμῖν ἡγεμόνοισι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖν, εἰν αὐτοῖς μέρος τὴν ἡγεμονίαν συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallerent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μὴ δὲ σπονδῶν ἐουσίων ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοις σπονδῶν μὴ ἐουσίων, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic *Porti* sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακόλουθος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Rappellus in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακολουθίαις utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculā μὴ δὲ in duas μὴ δὲ divisa, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπονδῶν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἐουσίων, τὸ λοιπὸν ἔωσι Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἢ ἄρτι σφίαις etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum dequit, haud raro illud melius notionem includere,

et idem ferre ac φοβεῖσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεῖσθαι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἥν σφίς καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrant: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄν δυνατὸν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, ἅτε ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότατου τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranarum, quae in κωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensus non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασι etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτητῶν τὴν πλεονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀρχεσθαι, ἢ ὑπεῖξαι Λακεδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τοῖς Μυκήνας κατίσταναν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἶτ, αἰσχιστά πεποιήται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam ἐν ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quibus *Perses*, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιζους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφίζου *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιζοῦς ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιζοῦς ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10 - 12. οὔτε ὧν ἡμέας εἰκός) Οἶκος, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιζοῦς

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας ὑμέων ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Velat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν εἰς δέμιῃ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἑλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζοντας ὑμέων ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμιωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatus ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρὶν γὰρ πειθήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ Ἕθροιοι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαυτικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθεντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocle Antig. vs. 34. et Aeschyle Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν) Ultimum non absurde Reiskius in μετίειν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσει) Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἔνεκα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσει Aristaeetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recientior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

taxerem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. ἢ σφί ἐτι ἐμμένει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat *Stephani ἐμμένει ἐθίλονσι Valla*, an amicitiam - - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, ἢ σφί ἐτι ἐμμένει τὴν πρὸς Σέρξαι φιλίην συνεκράσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ υἱεῖ, οὐ πλέονος ἀξία ἐστίν ἢ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ᾧ γὰρ ἔχρον - - πόκω τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. εἰ πάντες ἀνθρώποι τὰ οἰκῆα etc.) Eximium *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἐωῦτονς (πολλῷ) ἄμεινον πρήσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἐτι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰ μέσον συνενέχαιεν) Nollem substitutum *συνενέχαιεν*, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῖα ἐν τῶν ἐθνῶν πάντεσιν συνενέχαιεν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψατες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ σφόδρ' ἐγκυφότες, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τι τὰ ἰωῦτῶν ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρίστα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσονται ἰωῦτούς ἄμεινον κρηττοτάτας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντῃ ὥρῳ in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiciatus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Mar. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, ait, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρείσσον καὶ ὀτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἴσθι. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἷτις πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἶλον. Usitatus in talibus ἀπὸ verbo etiam προσεῖσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γ(ίλῃ) Laurentio Olkῆτωρ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οἰκήτωρ ὁ ἐν Γέλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῖν θεαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide *Var. Leot.* Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμου) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλήσθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. F. et Steph. Byz. in Γέλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πῖοντος ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἰνιγμ' ἐνὶ τοῦ πῖοντος ἦν Ἄνδρός διαιπεῖν: ubi Schol. οὐ τοῦ τεχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἔπεν Ἰνδὸν κατασχεῖν -- οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὴ, αἶτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικύπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem.

idem I. 91, 29. τοῖσι ἅπασι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἅπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρους) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi *Mediceas* membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor *Hippocrates* Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod *Dionysii Hal.* lib. VII. pr. et *Pausaniae* VI. 9. constat testimoniis. Plura *H. Dodwellus* Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνησιδήμων) Huius nomen h. L. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. δὲ ἦν δορυφόρος Ἰπποκράτους) His si adesset μετέπρεψε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - μετέπρεψε μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἐφαίνετο ἐν τούτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππίων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandata *Timaeus* quoque prodiderat apud Criticos *Pindari* Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in *Pass.* et *Reiskii* coniectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad *Pindari* Nemeon Od. IX. 96.) *Syracusani* *Camarinam*, nuper eversam, *Hippocrati* bona fide restituerent, *Thucyd.* VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an *Cassander*, iusto fuerit nomine, in *Mssorum* dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex *Timaeo* Schol. *Pindari*, *Herodot.* T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus; λόγῳ μὲν ἰσθλαί, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κυλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπισειδόντες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δούλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ πανταχοῦς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίους leg.) ἐγκλίσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbiiis §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλης μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκούσας ἐπικρατίων, Γέλης μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατεῖν aut ἔτι κρατεῖν cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλης ἐπικρατίων, id est, ἧς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρηκούσας ἐκράτουν. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἰδέσσω ἐποίητο ἐπικρατίων Γέλης: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατεῖν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomem tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήνουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommodata Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικησμένῃς τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὸς: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione *iv*, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζάπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expetitis-
sima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur; quae Valekenario placuerat, ἔσαν ἅπαντα οἱ Συρήνουσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παλαιὰ ἐνὰ τε ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἐνὰ τε ἔδραμον αὐτὰ καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γέσιος: ἀνέδραμέ τε καὶ εὐθνήτην. In Ἀναδραμῶν, pro αὐξήσῃν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἐνὰ τε ἔδραμα - - καὶ ἐπιδωκ. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταρυνίαν καὶ Ἐγλίαν, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκάζομενοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 53. IX. 93. WESS.

19. συνείκημα ἀχαριώτατον) Spartani populū Atticum δῆμον ἀχαρίστον, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνείκημα ἀχαριώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua εὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστώτερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssti noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensem legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ isthac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐξοίτο: sed quia centenīs, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμψαν ἡμᾶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - παραλαμφομένους σε πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· πάντως γὰρ κου πυθάνεαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυθάνεαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeli lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. eiectione voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχεις, nata contextum irrepit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quacvis adverbis sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκίῳ legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσεως εὖ ἦκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότητος εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἑαυτοῦ) εὖ ἤκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀπεβαίη. Ἐωῦτ' αὖ ἤκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρινῶν εὖ ἤκει, comparat cum Homericā τῶζων εὖ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένος ἱστορικῆς. VAI. CK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communī consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἅπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χάριν dixerit Herodotus ὡρίων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἤκειεν εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἤκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὖ ἤκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγῳ) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λισσόμενος ὁ ξένος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θειμιστοκλέης ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τι τοῦ Καίσαρος, ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — Valla: nullus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς affectum et vehementiam exprimit: ἐγκλιῖσθαι vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adconmodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini. S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς — πρὸς Ἐγισταίων φόνον) De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὡφελίαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρέσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποτεινόντος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπο-

ταῖων μισθῶς redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrate tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνήστis γέγονε, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διηκοσίας τε τριήρας) Armasse Gelonem διηκοσίας ναῦς καὶ διαχιλίους ἰππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5.; magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν γέρον Ἰππιδάτα Πηλεὺς Iliad. H. 125, WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. η. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. ε. 255. ἢ κεν γηθῆσαι Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit, Eustath. in Ἰλ. η. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδοτῇ εὐρηται σχῆμα ὁμοίον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρηθῆναι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρηθῆναι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat, Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet; quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθέειν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 154. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronom est aut βοῦλου (ion. βοῦλευ) intelligere, aut δικαίᾳ ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ἄρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autum: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπεστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σεμνέτης ἐπεστραμμένη, asperior, discrepana ab Isocratea, qui p-

pe quae ἀβροτέρα καὶ ἡδίων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιστρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπαναφέρειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὀνείδος οὐ περαιτέρω τῆς αἰοῆς ἀΦικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ αἵνου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλάειν ὑμῖν ἔπεια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et ὀνείδεα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἑς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἐπεισας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τι ὑπείξομεν) Sic scribendum vidit, Koenius. VALCK.

14. τοῦτοις ὑμέας χρεὼν ἔστι ἀρίσκεισθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρξίεσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυναταῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρξίσκεισθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρίσκεισθαι, an, una detrita, ἀρξίεσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρξίεσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wesslenio. Idem Isocrati saepe στήγειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρίσκεισθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρξί-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη εὐδαμῶς ἡρέσκετο Συνδικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μούνοισι. VALCK. — Animus in ἀρκέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μούνοισι. Accedunt ἀρκεύμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. τάδε τοι ἐγὼ προτείνομαι. Passivo significatu, δυοῖν πραγμάτων προτεινομένων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activā verbi formā, significat offerre, (pacis conditiones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod *Codd.* respuunt, minime tamen improbum. Vulgatum vult, *ita sese res habet*; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, *ut etiamsi* etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, *ita habeto*, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. πάλαν Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consensantē. *Maritimas* civitatis suae copias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. 14 Συγκομιστοῖσι ἰόντες Ἀθηναίους συγχωρήσωμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocola *ai*, quae; ex vicino *oi* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρεῖσομεν οὐδενὶ ναυαρχεῖν· μάτην γὰρ ἂν - - εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρηκουσίοιτι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλεις ἴνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὀρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῷ ἔδωκεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦθοι δὲ ἰόντες οὐ μεταλλάττει Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ επακτὸς ἄλλοθεν, Αὐτόχθονες δ' εἴφομεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, Ἀλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lychurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam vocolam *ai* maluit Vir. doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriore invecata est; et, ut vocolam *ai* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μῦθοι δὲ ἰόντες οὐ μεταλλάττει) Vide lib. I. cap. 56. WESS. — Μεταλάττει, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. i. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel ὁρῶ referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *ναῶν*, *ναῶν*, *habito*, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἴσθι ἀρξόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφίαι, συνχῶσαι, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. *WESS.*

— Ὑπιέντες, ex *Arch.* enotatum, recipiorem. Vim verbi propriam et translatam *L. Küster.* attigit in *Aristoph.* *Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κοιμίζεσθαι, εἴτα Ὑφιέμην ὑπὸ δειλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφιέμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἰστία. Ut Ὑφιέσθαι τῶν ἰστίων, sic et dicebatur Ὑφιέσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph.* *Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, Ὑπιέσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non Ὑφῆρκα, sed scripserat, ut puto, πάντως περ θαυμάζεις, ὅτι Ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπὲς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπῆσειν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum Ὑφιέναι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. Ὑφιέναι τῆς ὀργῆς dici pro Ὑφιέναι τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν Ὑφιέναι, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φθάνοιτε etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit. tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam celtissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἔξαριπνῆται) Errantem *Valam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiolem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem *Atticam*, bello peremtam, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνηρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἔξαριπνῆται, in *Aristotelis* *Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Nostrer* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an δῆλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobiliter aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavius* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea inmundis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, *Gelo* nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dispuncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Vala*, ἔξαριπνῆται, et ἔξαριπνῆται: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* ἔξαριπνῆται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in *Ἀναίρεται*, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. ἔξαριπνῆται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum *Emend.* VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Vasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in *Diss. Herod.* pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, elegantius a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἕως παντὸς βίου apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλεγε (*Athenaeo* teste lib. III. pag. 99. D.) ἕως τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους. Iuventutem ex civitate bello sublata (Φιλαῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρέυειν νέους, *Sophocles* in *Scyriis*;) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἕως ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεθίν. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo ἐξαίρεται, proxima si subiungerentur ista: στερισκομένην τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας εἰκάξει, ὥς εἰ τὸ ἕως ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεθιμὸν εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec *Herodoto* neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (ἄλλα γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ ἕως δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατίαν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, *Herodotus* interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. *Wesselingio* suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, *Herodotum* talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit *Herodotus*; sed, quid *Gelo* dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. *Valckenario* ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnimine adiecta videtur, *Herodoto*que pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur *Vir doctus*) alibi etiam subinde *Scriptorem* nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 158. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum ἐστὶ lin. 8. quod verbum si abesset aut cum εἶναι permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὥς (λέγει, vel ἰθέλει λέγειν) ἐν τῷ ἑναιαυτῷ (εἶναι) τὸ ἔα δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἑαυτοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δέσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δείσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθειω) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθειω: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἑαυτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem διδόναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶαν εὖ βεβηκυῖαν, id est εὐσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκέναι significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. Βαίνειν. Inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλὴς Euripidi, Archilocho est: ἀσφαλέως βεβηκώς apud Dion. Chrys. p. 399. B. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, εὖ βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μάλ' εὖ βεβηκότες Ὑπέρβου: ita scribendum.

est pro κινούσ'. Εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν, *florentem adhuc Graeciam* dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὐ βήσεται ἢ πόλις, μάλλον δὲ ἐστῆξαι: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὐ βεβηκότα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit ἐνσταθῆ. VALCK. — Εὐ βεβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πέλεμος οὗτος εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διέτισεν ἐκ βαλόντων. Hinc ἐχθροὶ εὐ βεβηκότις in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βεβαιῶς ἰστάμενοι: et μάλ' εὐ βεβηκότις Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλῶς βεβηκότα, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. 14, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐκόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitis: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβαλῆσθε ἄν τοῖσι Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὲρ Θήρωνος τοῦ Αἰναιδίου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλισύκοι) Bene habet. Ἐλισυκοί, ex Hecataeo, ἔθνος Δελφῶν Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem iudicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἑλισύων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἑλισυοί, ἔθνος Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρριοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servant? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ἀδ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τούτο μὲν εἰ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρώπῳ εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι, τε καὶ Συρηκούσιοι, τούτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet *Polyaenus* I. c. 27, 2. VALCK. — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες *Carthaginienses* includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, *Carthaginiensibus* expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quaerens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea *Poenorum* super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, - - - εἴτε τοιούτῳ, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praecedentiā in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικιδῶν [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεμψεν εἰς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum Schaefero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyaeni* testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum *Poenum* esse, (quem ille quidem *Himilconem* nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hic non nominasse *Herodotum*, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est *Appian.* Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικιδῶν non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nomen „nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπήλυδες.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν εἰ θύουσι) *Regi Carthaginienses* ἀφανισθέντι θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de *Juliano* narrat Imperatore *Gregorius Nazianz.* Stelit. II. pag. 117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν περὶ αὐτοῦ δόξης ἡξωμένων, ὡς ἀν' ὑπέρ

κινῶμενον νομισθῆναι, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλωκῶς --- ῥίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ περῶνται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris *Heraclide Pontico* et *Empedocle* narrata *Diogeni* quoque *Laërtio* V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit *Empedocles*, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερφάναντο -- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νύοντες. *Sallust.* Bell. Jug. cap. 75. Ad ea *Rex*, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρόσωπος: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρόσωπον. αἰτίαν εὐπρόσωπην, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπην vocat *Pausan.* IV. pag. 288. VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur *Diodoro*, scribenti de *Corcyraeorum* hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστορῶσι, παραδοκιοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ῥητοίρας, lib. XI. c. 15., sive παραδοκιοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. *Timaeum* auctius hinc *Lexicon* suum fecisse, *Cl. Dav. Ruhnkenius* patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba *Suidas* in Ἀνακρίων. In *Καραδοκίσοντα* descripsit ex c. 163. πέμπει ἰς Ἀελφούς Κῆρμον --- παραδοκίσοντα τὴν μάχην ἢ πιστοῖται: illic *Gelo*, hīc *Corcyraei*, lib. V. 67. Παῖι ἐκαραδόκιοι τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιμένοντες ὁποῖός τις ἀνέσθεται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme *Livius* loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae labranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, μετὰ ταῖς verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes *Corcyraei* apud *Thucyd.* lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελλπτόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβλέσθαι) Haec *Suidas* profert in voce Ἀελλπτόντες. In *Hesychio* fluctuant incerti, Ἀελλπτόντες scribi debeat, an Ἀείποντες, pro Ἀελλπτόντες et Ἀείποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabant Graecum esse Ἀέλλπιν: [aut ἀέλλπιν:] fatebuntur ἀείπτοντες scribi *Herodot.* T. VI. P. I. D d

bendum apud *Homerum* in *Ἰλ. η'. 310.* quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab *ἔλπω* formatur *Ἀέλπω*: sed ab *ἄλπτω* formatum fuit *Ἀελπτειν*: sicut ab *ἄβλιπτος*, *Ἀβλεπτειν*: ab *ἄσειπτος*, *Ἀσπτειν*: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig. vs. 1350.* *Ἀβλεπτῶ* restituendum est *Etymologo* in *Λεύσσω*, pro *ἀποβλεπτῶ*. *Λοξοβλεπτοῦντες Thomae M.* in voc. *Διάστροφαι* restitui debuerat ex *Mssis.* VALCK.

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσῃ λέγειν τοιαῦτα) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius.* WESS. — Consulto igitur Vir doctiss. cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum.* S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, *Graecos summovent*, inconmoda sunt, et *Porto* damnata. *Corcyraeorum* sane memorata *εὐχῆς* aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 643.* ταῦτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac caussatione eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index.* Sic eodem verbo (notione eludendi) (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μέμνησθε; non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμέμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμέμψεσθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμφομένοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπεμψε μηνίων δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἐπεμψε μηνίων. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἐπεμψε μηνίων δακρύματα perfectum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem* *Cretenses* interrogabant: εἴ σοι ἄμεινον γίγεται τιμωρόν σοι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior.

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *οἱ πολέμοισι ἄμεινον ἔσται· οἱ ἄφων καὶ ἄμεινον εἴη*: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, *ἄμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, *οὐκ ἄμεινον ἔσισθαι*, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: *παθὼν δὲ τι νήπιος ἔγνω*, In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: *Ὡ νήπιοι, ἐπιμέμψεσθε ἕτα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλειω τιμωρημάτων Μίνως ἔπιμψε μνηίων δακρύματα. μνηίων ex Arch. enotatum est: Μενέλειω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βοήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλειω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλειω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δαρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνηίματα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γενόμενον. [Adnot. ad V. 94; 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: *λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀηρήθη, ζήουσιν πίσσαν ἐπιχιαμένων αὐτῷ*, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίους: bis qui-*

dem apud *Athen.* legitur *Καμμοῦ*, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum *Καμινίους*. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut *Trachiniis*, *Troasin*, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. *VALCK.* — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. a. et IX. p. 388. F. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Bruck* in *Sophoclis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. *Αἰνῶς γὰρ Μίνω*) *Miram* regii nominis formam, redituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem *Minois*, *Cocali* fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxy. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. *Θεὸς σφί (ἐποτρύναντες)* Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, *Τηλέμαχος δ' ἱδρῆσιν ἐποτρύνει ἰδρῆσιν* "Ὅπλων ἄπτεσθαι. Qui *Θεὸς σφί* ας optaverint, utantur *schodis Ast.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. *WESS.* — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφί revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a *Viro docto* factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum *ἐποτρύνω*, nihil causae est cur *Odyss.* B'. 417. alia structura usum Poëtam statuamus: nempe *Τηλέμαχος* ibi *ἱδρῆσιν ἰδρῆσιν, ἐποτρύνει αὐτούς*. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ast.* offert, σφί ας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφδ, idem αὐτοῖς et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. ε'. 265. S.

5. *πλῆν Πολυγυρίων τε καὶ Πρασιῶν*) *Crotæ Polignitanos* et *Præcios* illustrat *Meursius*, *Crotæ* suae lib. I. 14. A *Præcios* discrepant *Stephani Byz.* *Περσίους* et *Περσάνους* eiusdem insulae, quos *ΗΡΙΑΝΕΙΟΥΣ* *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iuhent, fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene nomen *ΗΡΙΑΝΕΙΩΝ* inter *Wildiung*s videre, habuitque si-

milem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. WESS.

9. λιμῶ συνιστάσας) Fame contractos vox ista designat; λιμῶ παζομένους atque sic ἐλαχίστον veluti συναχθίνας. Arideos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεκλαῖστας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποκλήναι et κατακλήναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Io. Picson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συνίστας καὶ καμάτων, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum καθίστας, κατακλήνας et συνιστάς. Hesych. Συνιστάς, συνήκτας. Iustitia Chrysippo pingitur σκωδῶν, καὶ συνιστάς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνῆναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συνεῖναι aut συνιστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτων, πόνῳ συνιστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

13. Ἰπλὴν πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Ἰπλὴν cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius Ἰπλὴν nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: Ἰπλὴν voluisse; anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim Ἰπλὴν tuentibus. Strabonis enim Οὐπλὴν mendose scribi consentiunt Cluvorius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Gret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heraeleenses pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας ἐλκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo Valla ex οἰκίταις sui libri, et probe quidem: namque οἰκίταις et οἰκίζων, quod ille persuadere nititur, tantumdem valere Graecis, ad vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quodque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus haec annis trecentis Troiae exoidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, τρίτη δὲ γενεὴ μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα γενέσθαι τὰ Τρωϊκά. Taceo, neque enim occultum est, τρεῖς γενεαί pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, οἰκίσσαι licet in contextu tenens, unice tamen οἰκίσσαι verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in οἰκῆσαι consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33, 11. S.

20-22. οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.) Malunt οἱα ὑπὸ Μικ., tum αἰστῶν vocem pravam videri, in primis οὔτω, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: οἱ τῶν αἰστῶν [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. ἀπύθανον τρισχίλιοι οὔτω non aliud, ac ὁμοίως Hesychii, sive, τὸν αὐτὸν τρέπον, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — Οὔτω, ita; scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν αἰστῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν αἰστῶν) A Valla bene conversa mirror, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περιόικων ἀναγκαστῶς dixit c. 58. Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares; tria tum civium millia ceciderunt, ἀπύθανον τρισχίλιοι οὔτω. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης ἰὼν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ῥηγίου) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίκυθον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλειω χρημάτων: sic ἐπίτροπον accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγεος: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil Herodot. aut Pausan., memoriâ dignissima posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud Herodotum, sic Iustino dicitur et Macrobio (p. 238.) Micythus, qui Σμίκυθος est Pausaniae. vid. Wess. ad Diodor. l. c. et H. Vales. ad Exc. ex Diod. p. 550. Eidem Diodoro dux quidam Μίκυθος memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190, 20. vid. epigr. apud Küster. ad Suid. T. III. p. 267. Σμικύθου meminit Demosth. p. 241. et Aristoph. Έκκλ. vs. 293. Innotuerunt et Σμικυθίων Σμικρῶν Σμικρῖνης. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in Arch. modus. [quem Reiskius etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. Micythi, optimae fidei tutoris, celebratissima in Diodori lib. XI. 48. et 66. et Pausaniae, cui Σμίκυθος, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud Olympiam ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. Iustinum, Macrobius, aliosque hominis prædicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἱερῆμ. etc.) Nihil habent ἰσοκρίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ές ὦν τὴν Κρήτην ἱερῆμεισαν λέγουσι Πραΐσιοι ἰσοκρίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Έλληνας: neque displiceret Ές δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse Valla, dum vertebat: In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt etc. Praesiorum erat ista narratio, qui Έρεκρήτες, non participes expeditionis in Sicaniam, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir doctissimus, ὡς λέγουσι Πραΐσιοι etc. non recordatus erat, familiaris Nostro usus loquendi, de quo vide Adnot. ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα) Μίνω Gronovius hic in Μίνεω, supra in Μίνεων non debebat deformare; [vid. Var. Lect.] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit σφλ ἀποροστήσας ἐκ Τροίης, quam tamen absque membrana Flor.

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀπὸ τούτων δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum e. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπαλείπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odyss. T. vs. 175.*
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.
